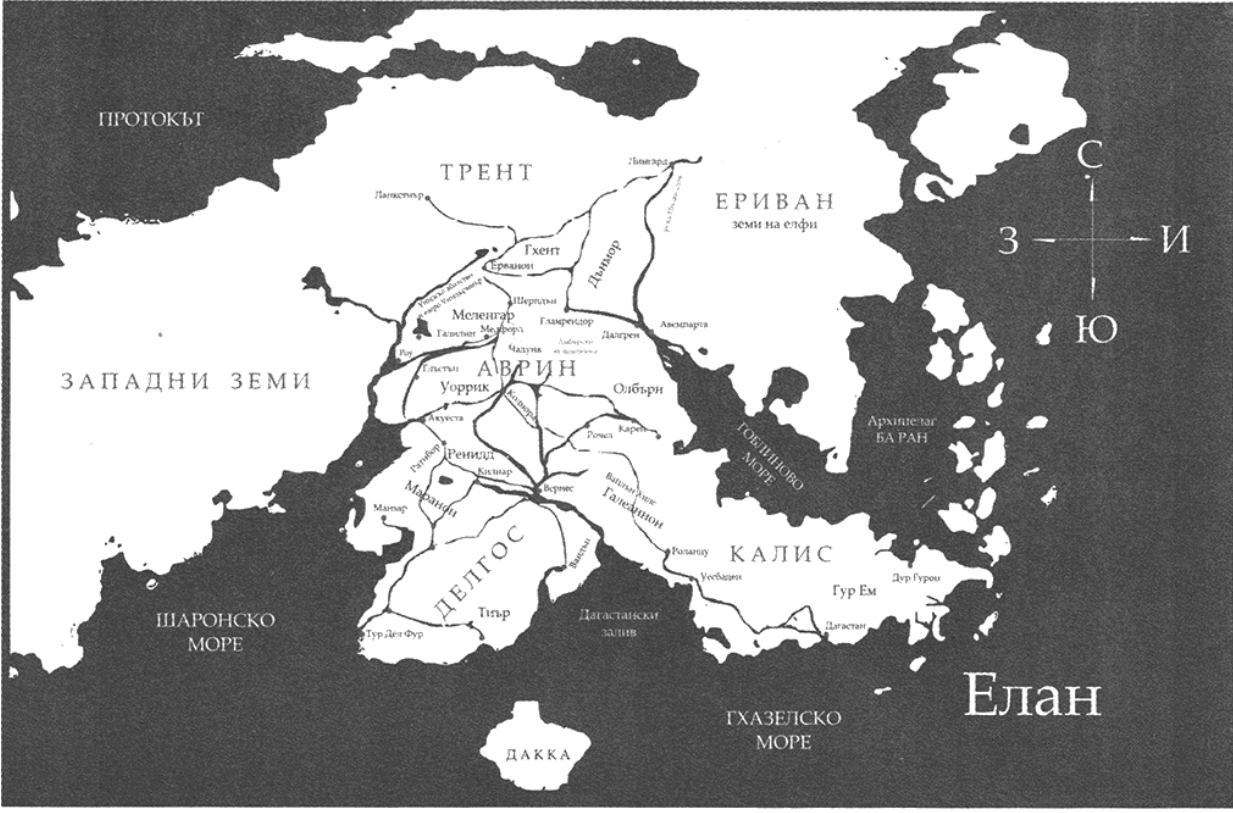

МАЙКЪЛ ДЖ. СЪЛИВАН ЗИМНИЯТ ФЕСТИВАЛ

Част 5 от „Откровенията на Ририя“

Превод от английски: Радин Григоров, 2012

chitanka.info

ГЛАВА 1

АКУЕСТА

Някои люде са опитни, а някои са късметлии, ала в този миг Майнс осъзна, че не принадлежи към нито една от тези категории. Неуспял да пререже кесията на търговеца, замръзна, все още стискайки я с едната си ръка. Знаеше, че кредитото на джебчиите налага само еднократен опит. Два пъти вече се бе сливал в тълпата след по-ранните опити. Трети провал щеше да означава лишаването му от храна. Майнс беше прекалено гладен, за да позволи това.

Все още мушнал ръце под плаща на търговеца, той зачака. Мъжът нищо не забелязваше.

Да опитам ли отново?

Мисълта бе откачена, ала празният стомах надви разума. Тласканият от отчаяние Майнс захвърли предпазливостта. Кожата изглеждаше необичайно дебела. Прокарвайки острието напред и назад, усети кесията да се разхлабва, но нещо не бе наред. Само миг му отне да осъзнае грешката си. Вместо връвта на кесията, бе прерязал колана. Поясът се изсули като змия от шкембето на дебеланкото и издрънча на калдъръма, придърпан от тежестта на оръжията.

Майнс застина със спрял дъх, дордето десетте му разочароващи години проблеснаха в ума му.

Бягай! — изкрещя гласът в главата му, осъзнавайки, че само един-два удара на сърцето го делят от...

Търговецът се обърна.

Беше едър, пухкав мъж, чиито увиснали бузи бяха поощипани до червено от студа. Очите му се разшириха при вида на кесията в ръката на Майнс.

— Ей, ти!

Мъжът посегна към кинжала си, изпълвайки лицето си с изненада от обезоръжеността си. Слепешком посягайки към другото си оръжие, най-сетне зърна настоящото им местоположение на улицата.

Майнс се вслуша в гласа на по-умното си аз и се стрелна. Разумът му подсказа като най-успешна стратегия за измъкване от гиганта да подири колкото се може по-тясна дупка. Плъзна се под количка с бира пред странноприемницата „Синият лебед“ и излезе от другата страна. Скачайки отново на крака, затърча към алеята, притискайки ножа и кесията към гърдите си. Пресният сняг забавяше движенията му, а крачетата му го подведоха при заобикалянето на един ъгъл.

— Спри! Крадец! — виковете не бяха тъй близо, както бе очаквал.

Майнс продължи да бяга. Най-сетне достигайки конюшната, приклепна измежду купчините тор. Изтощен, приседна до една от стените и опря гръб. Втъкна ножа в колана си, мушна кесията в пазвата. Остана издайническа издутина. Дишаше тежко сред вонята и се опитваше да чуе нещо с бучащите си уши.

— Ето къде си! — викна Елбрайт, подхлъзвайки се в снега, дирейки опора в оградата. — Ама че идиот. Та ти просто стоеше там и чакаше дебелият пън да се обърне. Ти си кретен, Майнс. Нищо повече. Ама наистина не знам защо изобщо си губя времето да те обучавам.

Тринадесетгодишният Елбрайт бе наричан от Майнс и останалите момчета Стария. В малката им бандица той единствен носеше истинско наметало, отличаващо се със сивотата на магаре и потъмняла метална закопчалка. Елбрайт бе най-умният сред тях. Майнс мразеше да го разочарова.

Смеейки се, Бранд се появи само мигове по-късно, също заемайки място на оградата.

— Не е смешно — рече Елбрайт.

— Но... той... — Бранд се давеше от смях.

И той, като останалите двама, бе мръсен, гърчав, издокаран в произволни парцали със също толкова произволна големина. Панталоните му: прекалено дълги, насъбрали сняг за армаган в дъното на навитите крачоли. Само туниката беше по мярка. Изработена от зелен бродат, поръбена с кожа, предницата ѝ бе украсена с дървени копчета. Година по-млад от Стария, беше малко по-висок и по-як от него. В неписаната им йерархия Бранд беше втори — мускулите, привеждащи в изпълнение мислите на мозъка Елбрайт. Кайн, оставащият член на бандата, заемаше третото място — той бе най-

добрият джебчия. За Майнс оставаше дъното. Габаритите на хлапето със сигурност отговаряха на позицията, защото бе висок едва четири фута, а тежеше колкото една мокра котка.

— Ще спреш ли най-сетне? — сопна се Стария. — Опитвам се да науча хлапето на някои нещица. Можеше да си намери смъртта. Това беше чиста глупост.

— Аз пък мисля, че беше бри-лянт-но — Бранд поспря да обърше очи. — Да, тъпо беше, но все пак страхотна гледка. Само как Майнс стоеше и премигваше, докато онзи посяга към оръжията. Ама тях ги няма, понеже малкият имбецил отрязал целия колан! И тогава... — Бранд бе сполетян от нов пристъп на хилеж. — Най-хубавото беше накрая. Майнс се втурва, дебелото копеле тръгва след него, панталоните му падат — и плъс на земята. Строполи се като дърво. Право в канавката. Велики Мар, да се пръснеш от смях.

Елбрайт се опитваше да запази сериозност, но приказките на Бранд скоро накара всички им да се присъединят към смеха.

— Добре, добре — Елбрайт се успокои и пристъпи към работа. — Дай да видим плячката.

Майнс извади кесията и я подаде с широка усмивка.

— Тежичка е — обяви той.

Елбрайт я отвори и се намръщи, след като надникна в нея.

— Само медни.

Бранд и Елбрайт се спогледаха разочаровано, а временното въодушевление на Майнс се стопи.

— Тежка беше — повтори той, главно на себе си.

— Сега какво? — попита Бранд. — Нов шанс ли ще му дадем?

Елбрайт поклати глава.

— Не. И за известно време всички ще отбягваме църковния площад. Твърде много хора видяха Майнс. Ще се приближим по-близо до портите. Там ще гледаме за новодошли и ще чакаме да ни излезе късметът.

— Искаш ли... — поде Майнс.

— Не. Върни ми ножа. Бранд е на ред.

Момчетата затичаха към стените на двореца, следвайки пъртината на сутрешните патрули. Свиха на изток и излязоха на Имперския площад. Хора от цял Аврин се събираха за Зимния фестивал, така че гъмжеше от потенциални жертви.

— Ето — каза Елбрайт, сочейки към портата. — Онези двамата. Виждате ли ги? Един висок и един дребен.

— Жалка двойка — каза Майнс.

— Изтощени — съгласи се Бранд.

— Вероятно са яздили цяла нощ през бурята — рече Елбрайт с гладна усмивка. — Хайде, Бранд, разиграй услужливото момче от конюшните. Майнс, гледай и се учи. Това може да е единствената ти надежда, тъй като не те бива да режеш кесии.

* * *

Ройс и Ейдриън излязоха на Имперския площад върху замръзнали коне. Прикривайки се от студа, двамата приличаха на призраци, увили се в заснежени одеяла. Макар да се бяха навлекли, не бяха екипирани за зимните пътища, още по-малко за планинските проходи между Ратибор и Акуеста. Снежната буря само бе увеличила трудностите им. Докато двамата спираха конете си, Ройс зърна Ейдриън да сгрыва с дъх шепите си. Не разполагаха с ръкавици. Ейдриън бе увил пръсти в парчета от одеялото, а Ройс избра да пъхне ръце в ръкавите. Този вид на ръцете му го притесняваше, напомняше му за стария магьосник. Минавайки през Ратибор, двамата бяха научили подробности за убийството му. Сторено късно през нощта, то бе затворило устата на Есрахаддон завинаги.

Бяха възнамерявали да си вземат ръкавици, ала при пристигането си в Ратибор видяха обявления за предстоящата екзекуция на националистическия лидер. Империята планираше да изгори Дигън Гаунт публично в Акуеста като част от честванията на Зимния фестивал. Ройс и Ейдриън бяха прекарвали месеци из вълните и джунглите, дирейки Гаунт. Сега да открият местоположението му, залепено на всеки кръчмовен праг, бе едновременно удар и облекчение. Страхувайки се да не изникне нещо, което да ги забави, бяха поели на път още на следващата сутрин, много преди дюкяните да отворят.

Размотавайки шал, Ройс свали качулка и се огледа. Заснеженият дворец заемаше цялата южна част на площада, а сергии и магазини се задоволяваха с останалото. Кожари предлагаха подплатени наметала и шапки. Обущари приканваха минувачите да си смажат обувките.

Пекари изкушаваха пътниците с оформени като снежинки бисквити и сладкиши с пудра захар. Шарени флагове оповестяваха приближаващите празници.

Ройс тъкмо бе слязъл от седлото, когато при тях дотича хлапе.

— Да взема конете ви, господо? Една нощ в конюшната само срещу сребърен на глава. Лично ще ги изчеткам, ще се погрижа да получат добър овес.

Слизайки и отмятайки собствената си качулка, Ейдриън му се усмихна.

— А ще им изпееш ли приспивна песничка?

— Разбира се, сър — отвърна хлапето, без да трепне. — Ще ви струва още две медни, обаче имам много красив глас, да.

— Навсякъде в града вземат пет медни, за да настанят кон — каза Ройс.

— Не и този месец, сър. Празничните цени започнаха преди три дни. Конюшните и стаите се пълнят бързо. Особено тази година. Късметлии сте, че дойдохте толкова рано. Само след две седмици ще настаняват конете из полетата, а хората ще нощуват върху пръстени подове срещу пет сребърни. Един сребърен тенент за кон е добра цена. След няколко дни ще струва двойно.

Ройс внимателно го оглеждаше.

— Как се казваш?

— Бранд Храбрива ми казват — той се поизпъна, оправяйки яката на туниката си.

Ейдриън се изкикоти и попита:

— И защо?

— Защото никога не отстъпвам от битка, сър.

— Така ли си взел тази туника? — попита го Ройс.

Момчето сведе глава, като че забелязваше одеждата за пръв път.

— Тоя стар парцал? У дома имам пет много по-добри. Не искам да си мокря хубавите в снега.

— Е, Бранд, смяташ ли, че ще можеш да отведеш тези коне в странноприемница „Бейли“?

— Определено, сър. Отличен избор, ако ми разрешите да добавя. Стопанинът е достоен човек, който предлага сносни цени. Самият аз се канех да предложа точно това място.

Ройс му се подсмихна. Насочи вниманието си към две момчета, които стояха настрана, преструвайки се, че не познават Бранд. Помахна им да се приближат. Момчетата се поколебаха, но когато повтори жеста си, неохотно дойдоха.

— Как се казвате? — попита ги той.

— Елбрайт, сър — отвърна по-високото. Това момче бе по-голямо от Бранд и имаше скрит под наметалото нож. Ройс предположи, че той беше водачът на бандата, изпратил Бранд да върши работа.

— Майнс, сър — рече другото момче. То беше най-дребно, а косата му издаваше скорошно подстригване със затъпял нож. Дрехите му се свеждаха до окъсани вълнени парцали. През ризата и панталоните му надничаше розова кожа. Най по мярка му бе зебленият чувал, нахлузен над раменете. Същият материал обвиваше и нозете му, пристегнат с върви.

Ейдриън провери такъмите на коня си, свали дългия си меч и го мушна в ножницата, която носеше на гърба под плаща си.

Ройс подаде два сребърни тенента на първото хлапе, сетне се обърна и към трите.

— Бранд ще отведе конете ни до странноприемницата и ще ни запази стая. Междувременно вие двамата ще стоите тук и ще отговорите на някои въпроси.

— Но, сър, не можем — поде Елбрайт, но Ройс не му обърна внимание.

— Когато Бранд се върне с бележката, ще платя на всеки от вас по един сребърен. Ако не го стори, ако вместо това избяга и продаде конете, ще ви прережа гърлата и ще ви увеса за краката на портата на двореца. Ще събера кръвта ви във ведро и ще я използвам да напиша табела, че Бранд Храбрия е крадец на коне. Сетне ще го открия с помощта на имперската стража и *другите връзки*, които имам в този град, за да се погрижа и той да бъде подложен на същата процедура — Ройс прониза момчето с поглед. — Разбрахме ли се, Бранд?

Трите момчета се визираха в него със зяпнали уста.

— Велики Мар! Не сте особено доверчив, сър? — рече Майнс.

Ройс се усмихна заплашително.

— Резервацията да бъде на името на Грим и Балдуин. Сега бягай, Бранд, и не се бави. Не искаш приятелите ти да се разтревожат.

Бранд поведе конете, съпроводен от погледите на останалите двама. Елбрайт леко поклати глава, когато Бранд погледна назад.

— Момчета, защо не ни кажете какво сте планирали за тазгодишните празници?

— Ами — започна Елбрайт, — подозирам, че този Зимен фестивал ще бъде най-запомнящият се за сто години насам, със сватбата на императрицата и прочие.

— Сватба? — рече Ейдриън.

— Да, сър. Смятах, че всеки знае. Поканите бяха разпратени още преди месеци. Всички богаташи, дори крале и кралици, идват насам.

— За кого ще се омъжва? — попита Ройс.

— Етелред *Тлъсти* — рече Майнс.

Елбрайт снижи глас:

— Млъкни, Майнс.

— Той е змия.

Елбрайт изръмжа и му нанесе удар по ухото.

— Такива приказки ще ти докарат въжето.

Обръщайки се отново към Ройс и Ейдриън, продължи:

— Майнс е влюбен в императрицата. Не е във възторг от стария крал.

— Тя е богиня — рече Майнс със замечтани очи. — Веднъж я видях. Покачих се на един покрив, когато щеше да изнася реч миналото лято. Като звезда сияеше. Велики Мар, колко е красива. Личи, че е дъщеря на Новрон. Никога не съм виждал такава красота.

— Виждате ли какво имам предвид? Стане ли дума за императрицата, Майнс пооткача — извини се Елбрайт. — Сега трябва да свикне, че регент Етелред отново ще движи нещата. Не че изобщо е спирал де, с всички тези болести на императрицата и прочие.

— Била е наранена от звяра, когато убила на север — обясни Майнс. — Императрица Модина умираше от отровата му, идвали лечители от всички краища на света, но никой не могъл да ѝ помогне. Тогава регент Салдур се молил седем дни и седем ноци без храна и вода. Марибор му показал, че чистото сърце на една прислужница на име Амилия от Тарин дол притежава силата да излекува императрицата. И тя го стори. Лейди Амилия ѝ върна здравето.

Той си пое дъх, очите му засияха, на лицето му изгря усмивка.

— Майнс, достатъчно — рече Елбрайт.

— А това за какво е? — поинтересува се Ройс, сочейки към скамейките, издигани в средата на площада. — Няма да проведат сватбата тук, нали?

— Не, сватбата ще бъде в катедралата. Тези са за наблюдаващите екзекуцията. Ще убият лидера на бунтовниците.

— Да, тези новини вече ги чухме — тихо рече Ейдриън.

— О, значи сте дошли за екзекуцията?

— В общи линии.

— Вече съм избрал места — похвали се Елбрайт. — Ще пратя Майнс предната нощ да ги запази.

— Защо пък аз? — попита Майнс.

— Бранд и аз ще трябва да мъкнем. Ти си твърде малък да помагаш, а Кайн е още болен, така че...

— Но ти имаш наметало. Ще е студено да стоя на едно място...

Момчетата заспориха, но Ройс видя, че Ейдриън е престанал да ги слуша. Очите на приятеля му шареха по портите на двореца и стените. Броеше пазачите.

* * *

Стаите в странноприемница „Бейли“ по нищо не се отличаваха от обичайните такива — малки и мрачни, със захабени дървени подове и множество миризми. Малка купчинка дърва бе струпана до пещта, ала никога не бе достатъчна за цяла нощ. Посетителите биваха принуждавани да си купят още на безбожни цени, ако искаха да нощуват на топличко. Ройс направи обичайните си обиколки, оглеждайки се за лица, които се появяват прекалено много пъти. Върна се в стаята уверен, че никой не е забелязал пристигането им — поне никой от значение.

— Осма стая. Бил е там почти седмица — каза Ройс.

— Седмица? Защо толкова рано?

— Ако ти прекарваше десет месеца годишно в манастир, нямаше ли да подраниш за Зимния фестивал?

Ейдриън грабна мечовете си и двамата поеха по коридора. Ройс отключи захабената врата с помощта на инструментите си и я отвори тихо. В другия край на стаята сияеха две свещи, осветили осеяна с

чаши, чинии и бутилка вино маса. Мъж, облечен в кадифе и коприна, стоеше изправен пред стенно огледало, проверявайки панделката, пристегнала русите му коси, както и оправяйки си яката.

— Изглежда ни очаква — рече Ейдриън.

— Изглежда очаква някого — уточни Ройс.

— Ка... — сепнат, Албърт Уинслоу се извъртя. — Толкова ли не можете да почукате?

— Какво да кажа? — Ройс се метна на леглото. — Ние сме крадци и негодьяи.

— Негодьяи със сигурност — рече Албърт. — Обаче крадци? Кога за последно откраднахте нещо?

— Недоволство ли долавям?

— Аз съм виконт. Имам репутация, която трябва да пазя. Това от своя страна изисква определени доходи — пари, каквито не получавам, когато двамата бездействате.

Ейдриън се настани на масата.

— Не е недоволен. Открито ни гълчи.

— Затова ли си дошъл толкова рано? — попита Ройс. — Търсиш работа?

— Донякъде. Също така трябваше да се махна от абатството. Ставам за смях. Когато се свързах с лорд Дареф, той не спря да сипе шеги за виконта-монах. От друга страна, лейди Мей намира благочестивото ми уединение за привлекателно.

— И тя ли е тази, която... — Ейдриън завъртя пръст по посока на елегантната трапеза.

— Да. Тъкмо щях да я поканя. Ще трябва да отложи това, нали? — той премести поглед от единия на другия, сетне въздъхна.

— Съжалявам.

— Надявам се работата да излезе печеливша. Още не съм се издължил на шивача за този жакет — духвайки свещите, той се настани срещу Ейдриън.

— Как са нещата на север? — попита Ройс.

Албърт сви устни, мислейки.

— Предполагам знаете, че Медфорд падна? Имперските войски държат и почти всички провинциални замъци — с изключение на Дрондил Филдс.

Ройс се изправи.

— Не, не знаехме. Как е Гуен?

— Нямам представа. Бях тук, когато чух.

— Значи Олрик и Ариста са в Дрондил Филдс? — попита Ейдриън.

— Крал Олрик е там, но не мисля, че принцесата е била в Медфорд. Май още е в Ратибор. Обявили са я за кмет, поне така знам.

— Не — рече Ейдриън. — Оттам идваме. Ръководеше града след битката, но преди месеци е напуснала посред нощ. Никой не знае защо. Предполагам се е прибрала.

Албърт сви рамене.

— Възможно е, но аз нищо такова не съм чул. Вероятно е по-добре за нея, ако не го е сторила. Имперковците са обградили Дрондил Филдс. Нищо не може да влезе или излезе. Само въпрос на време е Олрик да се предаде.

— Ами абатството? Там империята появи ли се? — поинтересува се Ройс.

Албърт поклати глава.

— Не, доколкото знам. Но както казах, вече бях тук, когато империалистите са прекосили Галевир.

Ройс стана и започна да крачи из стаята.

— Нещо друго? — запита Ейдриън.

— Носят се слухове, че Тур Дел Фур бил завладян от гоблини. Но това е само слух.

— Не е — рече Ейдриън.

— О?

— Ние бяхме там. Всъщност ние сме отговорни.

— Звучи... интересно — каза Албърт.

Ройс спря.

— Да не подхващаме тази тема.

— Добре, та какво ви води в Акуеста? — попита Албърт. — Надали сте дошли да празнувате.

— Ще измъкнем Дигън Гаунт от тъмницата на затвора, ще имаме нужда от теб за обичайната вътрешна работа — обясни Ройс.

— Нима? Знаете, че екзекуцията му предстои, нали?

— Да. Именно затова трябва да действаме. Няма да е добре, ако закъснеем — додаде Ейдриън.

— Вие луди ли сте? Дворецът? По време на Зимния фестивал? А чули ли сте за задаващата се сватба? Охраната може да е леко позасилена. Всеки ден виждам строени в двора мъже, присъединяващи се към пазачите.

— И? — рече Ейдриън.

— Можем да използваме сватбата — изтъкна Ройс. — Някой познат пристигна ли в града?

— Джени и Лио пристигнаха наскоро, ако не се лъжа.

— Наистина ли? Отлично. Свържи се с тях. Те със сигурност ще да имат стаи в двореца. Виж дали не могат да ни вкарат. И събери колкото се може повече информация, най-вече къде държат Гаунт.

— Ще ми трябват пари. Бях планирал да посетя само няколко бала и може би един от пировете. Трябва да си взема по-читави дрехи. В името на Мар, вижте ми обувките. Погледнете! Не мога да се срещна с императрицата така.

— Засега вземи назаем от Джени и Лио — рече Ройс. — Тази нощ ще поема към Меленгар и ще се върна с пари.

— Връщаш се? Тази нощ? — запита Албърт. — Та вие току-що пристигате, нали?

Крадецът кимна.

— Тя е добре — успокои го Ейдриън. — Сигурен съм, че е избягала.

— До зимния фестивал остава почти месец — каза Ройс. — Ще се върна след около седмица. Междувременно съберете информация. Като се върна, ще съставим план.

— Е — изръмжа Албърт, — поне празниците няма да са скучни.

ГЛАВА 2

СРЕД МРАК

Някой хленчеше.

Този път беше мъжки глас, Ариста не го бе чувала преди. Рано или късно всички се разреваваха. Някои дори изпадаха в истерия. Имаше жена, която не спираше да пици, но по някое време я разкараха. Ариста не си правеше илюзии, че въпросната жена сега се радва на свободата си. Бе чула как извличат тялото. Хленчълото преди имаше навика да плаче, но през последните дни бе поутихнал. Вече не виеше. Неотдавна го бе чула и да се моли. Принцесата се изненада, че в молитвите му не присъства желание за спасение или дори бърза смърт. Той се молеше единствено за нея. Молеше Марибор да я запази, ала принцесата така и не успя да разбере името на любимата му.

В мрака нямаше как да отчита изминалото време. Опита се да брои храненията, ала гладът ѝ указваше тяхната нередовност — порядко от веднъж дневно. През цялото време не бе чула Гаунт, макар да го бе викала. Нощта на проваленото спасяване беше единственото време, когато чу гласа му.

Оттогава светът ѝ се свеждаше до пространството в килията, мебелирана с отходно ведро и шепа слама. Стаичката бе тъй тясна, че едновременно можеше да опипа и четирите стени, навявайки уместни асоциации с гроб или клетка. Ариста знаеше, че Модина, някога известното като Тракия момиче, също е била държана в някоя подобна килия. Може би дори точно в тази. След като бе изгубила всичко стойностно в живота си, сигурно е било кошмарно да се събуди сама в мрака — без обяснение или причина. Незнанието къде се намира и как е попаднала там, трябва да е причинило лудостта на девойката.

Ариста поне знаеше, че не е сама. Щом новините за изчезването ѝ достигнеха до него — брат ѝ, Олрик, той щеше да премести света, за да я спаси. Двамата се бяха сблизили в годините след смъртта на баща им. Той вече не беше привилегированото момченце, а тя престана да бъде завистливата, усамотена сестра. Все още се поскарваха, ала

Олрик нямаше да позволи нищо да застане на пътя му, за да я намери. Би прибегнал до помощта на Пикърингови — нейното друго семейство. Дори може да прати Ройс и Ейдриън, които привързано наричаше свои кралски защитници. Спасението щеше да дойде скоро.

Ариста си представи закривената усмивка на Ейдриън. Образът се вклини в ума ѝ и отказа да си отиде. Спомени за звука на гласа му, докосването на ръката му, онзи малък белег на брадичката — всичко това преля в сърцето ѝ. Бяха съществували моменти на топлота, ала от негова страна само доброта и симпатия — състрадание за изпитващ болка. За него Ариста беше просто *принцесата*, неговият работодател, неговата работа, поредният отчаян благородник.

Колко празно е било съществуването ми, щом като двама от малцината ми приятели работят за мен срещу заплащане.

Искаше ѝ се да повярва, че Ейдриън я вижда като нещо специално, че прекараното с нея време на пътя го е привързало към девойката — че и тя означава толкова за него. Надяваше се, че той я смята за по-умна или по-талантлива от останалите. Но дори и да го правеше, мъжете не се интересуваха от ум или талант. Искаха красота. Ариста не бе красива като Аленда Ланаклин или Ленар Пикъринг. Само ако Ейдриън можеше да я види по начина на Емъри и Хилфред.

Тогавя и той щеше да бъде мъртъв.

Екотливото стържене на камъни се разнесе по коридора. Чуха се стъпки. Някой идваше.

Още не беше време за хранене. Макар да не можеше да отброява дните в мрака, Ариста знаеше, че храната не идва, докато не изпадне в отчаяние, че вече няма да има дажби. Хранеха я тъй рядко, че тя приветстваше оскъдната чорбица, воняща на развалени яйца.

Два чифта обуца бяха отговорни за стъпките. Първият чифт определи като войнишки, защото крачеха с метално тракане. Другарят му можеше да се похвали с отчетливи подметки, които не звучаха като калпавите обувки на слугите — а в някои случаи, шляпането на босите им нозе. Не, само някой богат можеше да си позволи такива потракващи обувки. Крачките бяха бавни, но не и колебливи. Дългият, отмерен вървеж излъчваше увереност.

В ключалката ѝ простърга ключ и тя изщрака.

Посетител?

Вратата се отвори и ярката светлина накара Ариста да замижи.

Влезе пазач, изблъскал я грубо до стената, за да прикове китките ѝ. Остави я окована и излезе, но не затвори след себе си.

Миг по-късно килията бе осветена от присъствието на регент Салдур, носещ фенер.

— Как си днес, принцесо? — възрастният мъж тъжно поклати глава, цъкайки. — Погледни се, мила. Толкова си измършавяла и мръсна. И откъде, в името на Марибор, си взела тази рокля? Не че е останало много от нея. Ето и следи от удари. Пазачите изнасилваха ли те? Не, съмнявам се — Салдур сведе гласа си до шепот. — Имаха изключително стриктни заповеди да не докосват Модина, докато тя бе тук. Обвиних невинен тъмничар, че я е опипвал — и бедният човек бе разчекнат с волове. Оттам насетне проблеми нямаше. Може да е било малко крайно, но не бих могъл да си позволя бременна императрица, нали? Естествено, в твоя случай не ме интересува, обаче войниците няма как да знаят това.

— Защо си тук? — хрипкавият глас прозвуча странно дори на нея самата.

— Помислих, че би желала да чуеш някои новини, мила. Килнар и Вернес паднаха. Ренидд вече е щастлива част от империята. Плодородните земи на Маранон в Делгоския полуостров имат богата реколта, така че ще разполагаме с изобилие от храна за войниците. Върнахме си и Ратибор, но трябваше да екзекутираме неколцина предатели — за назидание. Простолюдието трябва да разбере какви са последиците от бунт. Преди да бяхме приключили, вече проклинаха името ти.

Ариста знаеше, че той казва истината. Не защото можеше непогрешимо да разчита лицето му, което едва съзираше през сплъстените си кичури, а защото Салдур нямаше причина да лъже.

— Какво искаш?

— Две неща. Искам да осъзнаеш, че Новата империя се въздигна и нищо не може да застане на пътя ѝ. Животът ти, Ариста, свърши. Само след седмици ще бъдеш екзекутирана. А мечтите ти вече са мъртви. Трябва да ги погребеш заедно до тъжните гробчета на Хилфред и Емъри.

Ариста се вцепени.

— Изненадана ли си? При превземането на Ратибор научихме всичко за Емъри. Не им върви на мъжете ти. Първо причини неговата

смърт, сега и тази на Хилфред. Черните вдовици биха позеленели от завист.

— А второто? — забеляза моментното му объркване. — Каква е втората причина за бърбренето ни?

— А, да. Искам да узная с кого работеше.

— Хилфред — заради което го уби, забрави ли?

Салдур се усмихна и силно я зашлеви през лицето.

Веригите, приковаващи китките на Ариста, издрънчаха и се изпънаха, когато тя се опита да се защити. Няколко мига той се вслушва в тихия ѝ плач, сетне каза:

— Ти си умно момиче — достатъчно, за да си навлечеш неприятности — но не чак толкова. Хилфред можеше да ти помогне да избягаш. Дори може да те е крил през всички онези седмици, в които те издирвахме. Ала не може да те е вкарал в двореца, нито в този затвор. Той умря, носейки униформата на стражник от четвъртия етаж. Някой от персонала трябва да ти е помогнал да се сдобиеш с нея. Искам да знам кой.

— Нямаше друг. Бяхме само аз и Хилфред.

Салдур отново я удари. Ариста проплака, тялото ѝ се затресе във веригите.

— Не смей да ме лъжеш — каза той, отново вдигайки ръка.

Ариста заговори бързо, за да предотврати удара:

— Казах ти. Бях само аз. Постъпих на работа в двореца като камериерка. Откраднах униформата.

— Зная всичко за превъплъщенията ти в чистачката Елла. Но без помощ не би се докопала до униформата. Трябва да е бил някой с авторитет. Трябва да зная кой е предателят. Кажу ми. Кой ти помагаше?

Когато тя не отговори, той ѝ нанесе още два удара.

Ариста се сви.

— Престани!

— Кажу ми! — изръмжа Салдур.

— Не, ще я нараните! — изтърси тя.

— Нея?

Осъзнавайки грешката си, Ариста прехапа устна.

— Значи е жена. Това значително намалява броя на вероятностите — Салдур си играеше с ключ, окачен на тънка верижка, която въртеше около пръста си. След няколко минути регентът

приклепна и постави фенера на земята. — Трябва ми име, а ти *ще* ми го кажеш. Зная, че си *мислиш*, че можеш да отнесеш личността ѝ в гроба, но по-добре е да премислиш, независимо дали я пазиш в тайна от лоялност към нея или за да ми се противопоставиш. Може да ти се струва, че няколко седмици не е много време да си държиш езика зад зъбите, ала започнем ли веднъж, ще се молиш за бърза смърт.

Той отметна косата от лицето ѝ.

— Погледни това лице. Не ми вярваш, нали? Все още тъй наивна. Все още си изпълнено с оптимизъм дете. Водила си толкова разглезен живот като принцеса. Нима смяташ, че животът сред простолюдието в Ратибор или миенето на подове тук са те направили силна? Мислиш, че вече няма какво да губиш, че вече си ударила дъното?

Когато я погали по бузата, Ариста се сгърчи.

— По изражението ти виждам, че все още ти е останала гордост и усещане за благородство. Изобщо не осъзнаваш, колко ниско трябва да паднеш. Довери ми се, Ариста, мога да изтръгна смелостта ти и да пречупя духа ти. Не искаш да узнаеш... колко ниско мога да те завлека.

Нежно я погали по косата, сетне сграбчи кичур и силно наведе главата ѝ назад, принуждавайки я да го погледне. Погледът му изучаваше лицето ѝ.

— Все още си чиста, нали? Все още недокосната, заключена в своята кула по много начини. Подозирам, че нито Емъри, нито Хилфред са се осмелили да легнат с принцеса. Може би трябва да започна с това. Ще уведомя пазачите, че могат да... не, изрично ще им заповядам да те насилват. Това ще направи и двама ни изключително популярни. Те ще поемат допълнителни смени, за да могат да те оскверняват ден и нощ.

Салдур пусна косата ѝ, позволявайки на главата ѝ да се отпусне.

— След като ти се наситят и от гордостта ти не е останала и следа, ще пратя главния инквизитор. Убеден съм, че той ще прегърне възможността да пречисти злото от прословутата Вещица от Меленгар.

Регентът се приближи и заговори тихо, поверенчески.

— Инквизиторът е изключително изобретателен. Онова, което може да стори с вериги, кофа вода и нажежено желязо, си е чисто изкуство. Ще крещиш, докато изгубиш гласа си. Ще припадаш, за да се събудиш отново в кошмара.

Ариста се опита да се извърне, ала сбръчканите му ръце още веднъж я принудиха да срещне погледа му. Изражението му не беше доволно или маниакално. Салдур изглеждаше мрачен, почти тъжен.

— Ще изпиташ мъки, каквито дори не си и подозирала, че са възможни. Останалата ти храброст ще се стопи. Умът ще те изостави, свеждайки те до лигав къс раздрано месо. Вече дори и войниците няма да те искат.

Салдур се приведе към нея тъй близо, че тя почувства дъха му, страхувайки се да не я целуне.

— Ако след всичко това все още не си ми дала исканото, ще насоча вниманието си към любезното приютило те семейство — Баркъррови бяха, нали? Ще ги арестувам и ще ги доведа тук. Бащата ще гледа как пазачите се наслаждават на жена му. Сетне тя на свой ред ще наблюдава как съпругът ѝ и децата биват разкъсани на четири. Представи си какво ще почувства жената, гледайки как най-малкият син, онзи, когото си спасила, умира. Ще обвини *теб*, Ариста. Бедната женица ще проклина името ти — и с право, защото твоето мълчание ще е разрушило живота ѝ.

Нежно потупа пламналата буза на принцесата.

— Не ме принуждавай да го правя. Каж ми името на предателката. Тя е извършила измяна, но бедните Баркъррови са невинни. Не са сторили нищо. Просто ми кажи името ѝ, за да предотвратиш всички тези ужаси.

Ариста се затрудняваше да мисли, бореше се да си поеме дъх, докато контролът ѝ се изплъзваше. Лицето ѝ трепереше от ударите му, гадеше ѝ се от металическия вкус на кръвта. Вината изваждаше пред нея образите на Хилфред и Емъри — и двамата умрели заради нея. Не можеше да прибави и Баркървовата кръв по ръцете си. Да ги накара да страдат за нейните собствени грешки.

— Ще ти кажа — рече накрая Ариста. — Но искам думата ти, че нищо няма да се случи на Баркъррови.

Салдур изглеждаше състрадателен, почти можеше да види някогашното дядово лице. Не можеше да проумее как той бе в състояние да отправя такива низки заплахи, след което да си наложи подобно мило изражение.

— Разбира се, мила. В крайна сметка аз не съм чудовище. Просто ми кажи исканото и нищо от онези неща няма да стане

реалност. Кажете сега... как се казва тя?

Ариста се поколеба. Салдур отново скри усмивката си — времето ѝ изтичаше. Тя преглътна и рече:

— Наистина *имаше* човек, който ме крие, даваше ми храна, дори ми помогна да намеря Гаунт. Тя бе истински приятел, тъй мила и себеотвержена. Не мога да повярвам, че я предавам.

— Как се казва? — настоя Салдур.

Когато Ариста вдигна глава, от очите ѝ се стичаха сълзи.

— Казва се... Едит Мон.

ГЛАВА 3

СЪР БРЕКТЪН

Арчибалд Белънтайн, графът на Чадуик, се взираше през прозорците на имперската тронна зала. Зад него Салдур шумолеше с някакви пергаменти, а Етелред опитваше трона, който все още не му принадлежеше. Влизаха и излизаха слуги, понякога надничаше и имперският канцлер, разменящ по няколко думи с регентите. Никой не обръщаше внимание на Арчибалд, никой не се допитваше до него.

Само за няколко години регент Салдур се бе издигнал от епископ на Медфорд до архитект на Новата империя. Етелред бе на път да замени кралската корона на Уоррик с императорския скиптър на цял Аврин. Дори простолюдният Мерик Мариус бе успял да изкопчи феодално владение, титла, пари.

Аз какво мога да покажа за целия си принос? Къде ми е короната? Жената? Славата?

Арчибалд много добре знаеше отговорите. Нямахше да носи корона. Любимата му щеше да принадлежи на Етелред. А що се отнася до славата, открадналият я мъж тъкмо влизаше в залата. Арчибалд чу ботушите да отекуват по лъскавия мраморен под. Тези крачки не можеха да бъдат сбъркани — безкомпромисни, целенасочени, резки.

Обръщайки се, графът видя синьото наметало на сър Бректън Белстрад да помита пода. Понесъл шлема си в свитата си ръка и с металния си нагръдник, приличаше на току-що завърнал се от битка. Рицарят бе висок, широкоплещест, с волева брадичка. Беше окрилен от победи пълководец и Арчибалд го мразеше.

— Добре дошъл в Акуеста, сър Бректън — викна Етелред.

Бректън не обърна внимание нему и на Салдур, отправяйки се право към Арчибалд, където удари крак и се отпусна на коляно.

— Ваша светлост.

— Да, да, стани — графът махна с ръка.

— На Вашите услуги, милорд.

— Сър Бректън? — отново се обади Етелред.

Бректън продължаваше да говори със своя повелител.

— Повикали сте ме, милорд? Какво желаете от мен?

— Всъщност те повиках от името на регент Етелред. Той желае да говори с теб.

Рицарят се изправи.

— Както повелите, милорд.

Бректън се обърна и прекоси разстоянието до трона. Мечът му се удряше в бедрото, ботушите му нанасяха немилостиви удари по камъка. Спря в подножието на престола, задоволявайки се с плитък поклон.

Етелред свъси вежди, но само за кратко.

— Сър Бректън, най-сетне. Призовавах те шест пъти за последните няколко седмици. Нима съобщенията не те намериха?

— Благодаря Ви, Ваша светлост.

— Но ти не ми отговори — изтъкна Етелред.

— Не, Ваша светлост.

— И защо?

— Милорд, графът на Чадуик ми заповяда да превзема Меленгар. Следвах заповедите му — отговори Бректън.

— Значи неотменимите нужди на бойното поле налагаха присъствието ти — регентът кимна.

— Не, Ваша светлост. Единствено Дрондил Филдс остава непокорена, а обсадата е непробиваема. Победата е осигурена и не изисква прекият ми надзор.

— В такъв случай не разбирам. Защо не дойде, след като ти заповядах да се явиш?

— Не се подчинявам на Вас, Ваша светлост. Служа на граф Чадуик.

Арчибалдовото презрение към Бректън не помрачи насладата от този вербален шамар.

— Мога ли да ти напомня, рицарю, че само след няколко седмици ще бъда император?

— Можете, Ваша светлост.

Етелред изглеждаше объркан. Това изви устните на Арчибалд в усмивка. Наслаждаваше се да гледа как друг се опитва да се разправя с Бректън, знаеше точно как се чувства регентът. Дали Бректън потвърждаваше напомнянето — или току-що бе намекнал, че регентът

може и да не стане император. Такъв си беше рицарят — любезно объркващ и любезно смуцаващ. Умееше да кара Арчибалд да се чувства глупав, което бе само една от многобройните причини, навлекли му графската омраза.

— Виждам, че това ще продължи да е проблем — рече Етелред. — Демонстрира целта на тази среща. В качеството си на император ще се нуждаеш от доверени хора, на които да мога да се опирам. Ти си се доказал като умел лидер. Като такъв, искам да ми служиш пряко. Готов съм да ти предложа званието Велик маршал. В добавка ти давам и провинция Меленгар.

Арчибалд се олюля.

— Меленгар е мой! Или ще стане, след като бъде превзет! Кралството беше обещано на мен!

— Да, Арчи, обаче времената се променят. Нуждая се от силен мъж на север, който да защитава границата — Етелред погледна към Бректън. — Ще бъдеш маркиз на Меленгар. И с право, тъй като ти бе отговорен за завземането му.

— Това е нечувано! — изкрещя Арчибалд, удряйки крак. — Имахме сделка. Ти получи короната, а Салдур взе имперската митра. За мен какво остава? Каква е наградата за всички мои саможертви и проляната пот? Ако не бях аз, изобщо нямаше да отдавате Меленгар някому!

— Не се излагай, Арчи — любезно му каза Салдур. — Трябвало е да знаеш, че никога не бихме поверили такава важна земя на теб. Твърде си млад, твърде неопитен, твърде... слаб.

Настъпи мълчание, в което Арчибалд беснееше.

— Е? — Етелред отново се обърна към Бректън. — Маркиз на Меленгар? Велик маршал на империята? Какво ще кажеш?

Сър Бректън не показва никаква емоция.

— Служа на графа на Чадуик, както преди това са служили баща ми и моят дядо. Не изглежда, че той желае това. Ако сте приключили, бих желал да се върна към оркестрирането на армията.

Етелред шокирано се взираше в него.

— Недей да напускаш Акуеста — рече Арчибалд на рицаря. — Може да се нуждаеш от теб.

— Както желаете, милорд — Бректън отдаде чест и бързо излезе.

Мълчаливо слушаха как стъпките му заглъхват. Лицето на Етелред поаленя, той стисна юмруци. Салдур се взираше в посоката на Бректън с обичайния си раздражен взор.

— Изглежда не сте преценили непоклатимото му чувство за лоялност, когато сте си кроели плановете — присмя им се Арчибалд. — Но всъщност как бихте могли, след като самите вие не разбирате значението на тази дума? Първо е трябвало да се посъветвате с мен. Щях да ви кажа за резултата. Но вие не го сторихте, нали? Не, защото възнамерявахте именно *мен* да наръгате в гръб!

— Успокой се, Арчи — рече му Салдур.

— Престани да ме наричаш така. Казвам се Арчибалд! — от устата на графа изхвърча слюнка. — И двамата сте тъй самодоволни и арогантни, ала аз не съм ви пешка. Само една моя дума и Бректън ще обърне армията си към Акуеста — графът посочи към вратата. — Те са му верни — всеки един от жалките кретени. Ще направят каквото той им каже, а както виждате, той боготвори мен.

Белънтайн сви пестници и пристъпи напред, вбесен, че меките му токове не кънтят така гръмко, както тези на Бректън.

— Бих могъл да се сдобия и с подкрепата на крал Олрик. Бих могъл да му върна безценния Меленгар в замяна на останалия Аврин. В десницата си имам северната имперска армия, а в лявата ръка държа остатъка от роялистите. И двама ви мога да помета за по-малко от месец. Така че не ми казвай да се успокоя, *Саули!* Писна ми от поучителния ти тон и наглото ти превъзходство. И ти си същият червей като Етелред. Двамата заедно си плетете мрежи, заговорничейки срещу мен. Но този път изглежда сами попаднахте в капана си!

Отправи се към вратата.

— Арчи... тоест, Арчибалд! — викна му Етелред.

Графът не спря, като на прага едва не помете канцлер Бидингс. Последният му хвърли притеснен поглед. Слугите се разбягнаха пред Арчибалд, бясно крачещ към вътрешния двор. Изхвърчайки сред ослепителната светлина, подсилена от снега в градината, не бе сигурен накъде да се отправи сега. След няколко мига реши, че не е и от особено значение. Чувстваше се добре да се движи, да изразходва енергия, да се махне. Замисли се дали да поиска коня си. Една дълга езда изглеждаше тъкмо като нещото, от което се нуждаеше, ала беше доста студено. Не искаше да се залута в пустата, изгладнял и

замръзнал. Затова се задоволи да крачи напред-назад, проправяйки пъртина в пресния сняг.

Разстройването се обърна в удоволствие при спомена за малката му реч. Харесваше изражението, изникнало върху лицата и на двамата. Не бяха очаквали такъв храбър отговор. Възторгът погълна по-голямата част от гнева му, а движението стопи останалото. Сядайки на една обърната кофа, отърси снега от ботушите си.

Дали Бректън би насочил силите си срещу Акуеста? Бих ли могъл да стана новият император и да взема Модина за себе си само с една заповед?

Отговорът изникна почти толкова бързо, колкото се бе заформил и въпросът. Мисълта бе примамлива мечта, но нищо повече. Бректън никога нямаше да се съгласи. Колкото и да се бе перчил с лоялността му, всички действия на рицаря бяха пречупвани през някакъв неразгадаем код на честта.

Такива бяха всички от рода Белстрад. Арчибалд си припомни как баща му се бе оплаквал от етичността им. Белънтайнови смятаха, че рицарите трябва да заплатят за отдаваните им привилегии и богатства с безкомпромисна лоялност, изпълнявайки моментално всяка заповед. Белстрадови бяха на друго мнение. Бяха се вкопчили в архаичния идеал, че владетелят — благословен от Марибор — трябва да действа в рамките на Неговата воля. Арчибалд бе сигурен, че Бректън няма да сметне гражданската война по волята на Марибор. Очевидно никое от желанията на графа не попадеше в тази категория.

И все пак бе постреснал регентите. Сега щяха да се отнасят по-внимателно с него. Най-накрая щяха да го уважават, осъзнавайки истинската му важност. Нямаше как да знаят, че той никога не би реализирал заплахите си, така че щяха да се опитат да му замажат очите. Щеше да получи Меленгар, може би дори нещо отгоре.

ГЛАВА 4

СВАТЪБЕНИ КРОЕЖИ

Тлъстината на херцогинята на Рочел не се ограничаваше единствено до благоутробието ѝ. Тя и съпругът ѝ бяха шишкови, закръглени, с дебели вратове, къси месести пръсти и увиснали бузи, тресящи се при смях. В случая им се налагаше да правят това често и гръмко. Дватама благородници бяха като излети от един и същи калъп, мъжка и женска версия. Сходството спираше единствено при темперамента. Херцогът беше тих. Това пък бе последното нещо, което би могло да се каже по адрес на Лейди Женвиев.

Посещенията ѝ никога не сварваха Амилия неподготвена, тъй като херцогинята сама оповестяваше пристигането си с фанфарния си глас. Поздравяваше всекиго, без значение от класата, с възторжено „Привет! Как сме?“, а резкият ѝ глас кънтеше наоколо. Прегръщаше слуги, пазачи, дори и ловджийската хрътка, ако последната сглупеше да ѝ се завърти наоколо.

Амилия бе присъствала на пристигането на херцога и херцогинята. Салдур също беше там и направи грешката да се опита да обясни защо императрицата не може да приеме посещение. Амилия бе съумяла да се оттегли, но беше убедена, че Салдур не разполагаше със същия късмет и сигурно му е отнело часове. Оттогава Амилия отбягваше херцогинята, тъй като последната бе от неприемащите откази, а секретарката не искаше да повтаря грешката на регента. След три дни късметът най-накрая изневери на Амилия — тъкмо когато напускаше параклиса.

— Амилия, скъпа! — изкрещя херцогинята, втурвайки се към нея, развяла полите на елегантната си рокля. Две месести лапи стегнаха момичето в мечешка прегръдка. — Къде ли не те търсих. Всеки път, щом попитам, ми казват, че си заета. Трябва да те изтощават до смърт!

Херцогинята отслаби прегръдката.

— Бедничката. Позволи ме да те погледна.

Взе ръцете на Амилия и ги вдигна.

— Колко си прекрасна. Но, скъпа, кажи ми, че е ден за пране, а твоите прислужнички изостават. Не, не си прави труда. Убедена съм, че е тъкмо това. И все пак, надявам се нямаш нищо против Лоис, моята кройчка, да ти спретне нещо. Обожавам да давам подаръци, пък и фестивалът приближава. Като те гледам, няма да отнеме нито много плат, нито много време. Лоис ще бъде развълнувана.

Лейди Женвиев хвана Амилия под ръка и я поведе по коридора.

— Ти си същинско съкровище. Но аз виждам, че се отнасят зле с теб. Какво да очаква човек, когато мъже като Етелред и Салдур движат нещата. Ала аз съм тук и всичко вече ще се подреди.

Свиха покрай ъгъл и Амилия се удиви от уменията ѝ да говори толкова бързо, без привидно да си поема дъх.

— О! Влюбих се в поканата, която ми изпрати, и да, зная, че е била твое дело. *Всичко* това е било твое дело, нали? Накарали са те да планираш цялата сватба. Нищо чудно, че си така заета. Колко безчувствено. Колко жестоко! Но не се притеснявай. Както казах, тук съм, за да ти помогна. Ръководила съм много сватби, всички станаха превъзходни. Имаш нужда от опитен планьор — чародей. Аристократите очакваме показност и поразителност, мразим да бъдем разочаровани. Тъй като това е сватбата на императрицата, тя трябва да бъде по-голяма, по-грандиозна и по-удивителна от всичко досега. Нищо по-малко няма да е достатъчно.

Тя внезапно спря, взирайки се в Амилия.

— Имаш ли гълъби? Трябва да имаш, непременно трябва!

Амилия понечи да отговори, но тревогата отдавна вече бе напуснала лицето на херцогинята. Лейди Женвиев отново закричи, теглейки секретарката.

— О, не искам да те плаша, скъпа. Все още има предостатъчно време, с подходящата помощ, разбира се. Сега съм тук. Модина ще бъде възхитена от това, което ще постигнем заедно. Просто ще я остави безмълвна.

— Аз...

— Колко бели коне си уредила? Недостатъчно, убедена съм. Не се притеснявай, всичко ще се подреди, ще видиш. И като стана дума за коне, настоявам да ме придружиш на лова със соколи. Не бих могла да понеса да яздиш с другиго. Ще се влюбиш в Леополд — той е тих,

също като теб, но е истинска тиквичка. Знаеш какво имам предвид, нали? Не изглежда да е така — но няма значение. Двамата ще си допаднете. Имаш ли птица?

— Птица? — съумя да вмъкне Амилия.

— Ще ти позволя да използваш Убийщата. Тя е от личните ми ястреби.

— Но...

— Никакви притеснения, миличка. От теб не се иска нищо. Птицата върши цялата работа. Ти само си седиш на коня и изглеждаш красива — което и ще правиш, след като Лоис приключи новата ти рокля. Синьото ще е добър цвят, ще подхожда на очите ти. Предполагам ще трябва да се погрижим и за кон. Не може да се препъваш из снега и да си развалиш роклята, нали така? Зная, че Салдур изобщо не се сеца за подобни неща. Назначава те за секретарка на императрицата, ала осъзнава ли нуждата от облекло? Кон? Бижута?

Херцогинята пак спря, все така притиснала ръката ѝ като преса за сайдер.

— О, миличка, едва сега осъзнах, че ти нямаш никакви бижута. Не се срамувай, разбирам те напълно. Ото е великолепен бижутер. За едно трепване на клепача може да направи сапфирена огърлица. Няма ли това да изглежда зашеметяващо с новата ти рокля? Слава на Марибор, че доведох цялата си свита. Бог ми е свидетел, че местните занаятчии не могат да изпълнят поръчките ми. То като си помислиш, кой ли би могъл?

Тя се изсмя, а Амилия се зачуди колко ли още щеше да продължи това.

Ново дръпване и се понесоха отново.

— Натрапвам се, нали? Такава съм. Нищо не мога да сторя. Още преди години съпругът ми престана да се опитва да ме превърща в подobaваща жена. Естествено, сега той разбира, че именно моята жизнерадост го привлича. „Нито миг скука или спокойствие“, така казва той. И като стана дума за мъже, избрала ли си рицар, който да носи твоя знак на турнира?

— Н-не.

— Не си? Но, мила, рицарите просто обожават да се сражават за млади красавици. Бас държа, че си ги влудила, карайки ги да чакат тъй

дълго.

Настъпи пауза, която Амилия запълни с думите:

— Не знаех, че се предполага да го сторя.

— Ха-ха! — лейди Женвиев се изсмя възторжено. — Ти си истинско чудо, скъпа. Просто великолепно! Етелред ми каза, че си отскоро благородничка — издигната от самия Марибор. Не е ли това великолепно? Избраникът на Марибор се грижи за Неговия Наследник. Удивително!

След пореден завой се озова в западното крило, където група слугини се пръснаха пред тях като гълъби пред карета.

— Ти си жива легенда, мила Амилия. Всеки рицар в кралството би се вързал на флъонга да получи знака ти. Няма да има по-желана от императрицата дама, но нея никой не би се осмелил да попита, за да не си навлече гнева на Етелред. Все пак до сватбата не остава много време! Никой не би искал да си спечели враг в лицето на новия император. Това те прави галеницата на фестивала. Може да се спреш върху всеки подходящ ерген. Херцози, принцове, графове и барони горят от надежда да привлекат вниманието ти или да спечелят честта да седят до теб на трапезата след турнира.

— Не възнамерявах да посетя нито едно от тези събития — рече Амилия.

Самата идея за преследващи я благородници бе стряскаща. Куртоазната любов може и да бе достойна и романтична за принцеси и графини, но никой аристократ не се отнасяше нежно към жена от простолюдието. Слугините, хванали окото на някой благородник — рицар или крал — биваха обладавани насила. Самата Амилия никога не бе нападана, но многократно бе бърсала сълзи и превързвала рани. Макар че сега пред името си носеше титлата *лейди*, всички бяха наясно с произхода ѝ, а Амилия се страхуваше, че една хартиена титла ще е слаба защита срещу някой лъстив благородник.

— Глупости, трябва да присъстваш на пиршествата. Пък и е твое задължение. Отсъствието ти може да предизвика истински бунт! Не искаш да предизвикаш смут в оставащите до сватбата седмици, нали?

— Ах, не, разбира се...

— Добре, значи това е решено. Сега просто трябва да си избереш някого. Имаш ли си фаворит?

— Никого от тях не познавам.

— Никого? Божичко, скъпа! Затворена ли те държат? Какво ще кажеш за сър Елгар или сър Муртас? Принц Рудолф също ще участва, той е отличен избор с обещаващо бъдеще. Разбира се, не бива да пропускаме и сър Бректън. От него по-добър кандидат няма да намериш. Зная, че му се носи репутация на малко скован. Истина е. Но след победата си над Меленгар той е настоящият герой — и е наистина шеметен! — херцогинята пошава с вежди. — Да, Бректън би бил идеалният избор. Дамите от няколко двора му се умилкват.

Сянка на притеснение премина по лицето на лейди Женвиев.

— Хм, това ни отвежда до уместен въпрос. Ще трябва да внимаваш. Макар определено да си обект на обожание от страна на всеки рицар, също така си и обект на завист от страна на всяка дама.

Херцогинята обви тлъсто ръчище край врата на Амилия, придърпвайки я към себе си, като че щеше да прошепне в ухото ѝ, обаче не понижи глас.

— Довери ми се, тези жени са опасни. За тях куртоазната любов не е игра. Ти си още неопитна в политиката, затова ти го казвам за твое добро. Те са дъщерите на крале, херцози и графове, свикнали са да получават исканото. Всички те знаят откъде произхождаш. Убедена съм, че много от тях са пратили шпиони да проучват семейството ти, опитвайки се да изкопаят някаква мръсотия. А ако не успеят да намерят нищо, повярвай ми, ще си измислят.

Лейди Женвиев я отведе покрай пореден ъгъл, този път към северния страничен вход и нагоре по стълбите към третия етаж.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Много е просто, скъпа. От една страна мислят, че заради произхода ти ще е лесно да те унижат. Но същевременно ти не си правила никакви опити да го скриеш, което обезсмисля усилията им. Трудно е да унизиш някого с нещо, от което той не се срамува, не е ли така? Въпреки това трябва да игнорираш всички хапливи подмятания. Може да чуеш обиди по свой адрес, неща като „свинепаска“ и прочие. Което, естествено, ти не си. Трябва да помниш, че си дъщерята на майстор на карети — и то превъзходен при това. Ами че абсолютно всеки с поне малко важност отива при него. Всички искат да се возят в карета, изработена от бащата на Мариборската Избраница.

— Знаеш за баща ми? Семейството ми? Те добре ли са? — Амилия спря тъй рязко, че херцогинята направи още четири крачки,

преди да разбере, че крачи сама.

Амилия дълго се бе страхувала, че семейството ѝ е умряло от глад или болест. Бяха имали тъй малко. Две години по-рано беше напуснала дома си, за да намали гладните усти с една, възнамерявайки да изпраща пари вкъщи, но не бе предвидила Едит Мон.

Главната прислужница бе обявила старите дрехи на Амилия за неподходящи, настоявайки слугинята да си плати за новите. Амилия бе принудена да заплати за новото облекло от надницата си. Счупените или нацърбени чинии също се удържаха. А в първите няколко месеца такива имаше много. Едит винаги изнамираше нещо, с което да държи Амилия в безпаричие. Накрая започна да я глобява за неподчинение или лошо поведение, продължавайки да я държи заборчнеля.

Как само мразеше Едит. Старото чудовище бе толкова зла, че имаше ноци, в които Амилия заспиваше, желаейки смъртта ѝ. Представяше си как я прегазва карета или как се задавя с кост. Едит вече я нямаше и тя почти съжалила тези си мисли. Обвинена в измяна, Едит Мон бе езекутирана преди по-малко от седмица — пред задължителното присъствие на целия персонал.

В продължение на две години Амилия не успя да спести и една медна монетка, която да изпрати вкъщи, не бе чула никакви новини за семейството си. Дордето Модина бе стояла в депресивния си унес, регентите бяха сложили целия персонал на замъка под карантина, за да не изтекат слухове за състоянието ѝ. Тогава Амилия представляваше затворничка, също като императрицата. Нямахме смисъл да пише писма. Говореше се, че всички такива биват изгаряни по заповед на регентите. След възстановяването на Модина Амилия бе продължила да пише, но не получи и едничък отговор. Имаше новини за избухнала епидемия недалеч от дома ѝ. Амилия бе захвърлила всякаква надежда да ги види отново — досега.

— Естествено, скъпа. Много повече от добре. Семейството ти се радва на всеобщо възхищение в Тарин дол. От мига, в който императрицата изрече името ти, хората се стичаха към селцето, за да целунат ръката на жената, която ти е дала живот, както и да получат мъдри слова от мъжа, който те е отгледал.

Бяха достигнали гостните на третия етаж. Очите на Амилия започнаха да се насълзават.

— Разкажи ми за тях. Моля те, трябва да знам.

— Да видим. Баща ти разшири работилницата си. Получава стотици поръчки от цял Аврин. Занаятчийи чак от Гхент идват да се молят да работят като чираци при него, нае дузини. Избраха го в градския съвет. Дори се говори, че на пролет може да го направят кмет.

— Ами майка? — запита с трепереща устна Амилия. — Тя как е?

— Великолепна е, скъпа. Баща ти купи най-красивата къща в града и я изпълни със слуги, с което остави на майка ти много свободно време. Тя организира скромен салон за местните занаятчийски съпруги. Предимно ядат кейк и клюкарстват. Дори и братята ти просперират. Надзирават работниците на баща ти и се оглеждат за съпруги. Тъй че, мила, спокойно може да се каже, че семейството ти се справя много добре.

По лицето на Амилия се стичаха сълзи.

— О, скъпа! Какво не е наред? Уентуърт! — викна тя, тъй като вече бяха приближили нейните покои. Гласът ѝ привлече вниманието на дузина слуги. — Дай ми кърпичката си и незабавно донеси чаша вода!

Херцогинята насочи Амилия да седне на едно канапе, сетне подсуши сълзите ѝ с изненадваща деликатност.

— Съжалявам — тихо каза Амилия. — Просто...

— Глупости! Аз съм тази, която трябва да се извини. Нямах си представа, че тези новини ще те разстроят — Женвиев говореше с майчински глас. Сетне, обръщайки глава към посоката, в която изчезна прислужникът, тя изрева: — Къде е водата?

— Добре съм, наистина — увери я Амилия. — Просто не бях виждала семейството си много отдавна и се страхувах...

Лейди Женвиев се усмихна и прегърна Амилия. Херцогинята зашепна в ухото ѝ:

— Мила, чух да казват, че отвсякъде при семейството ти отивали хора, които ги питали как точно си спасила императрицата. Те отвръщали, че не знаят нищо за това, но с пълна увереност можели да кажат, че си спасила тях.

Тези думи разтърсиха Амилия.

Лейди Женвиев сгъна кърпичката и отново изрева:

— Какво стана с водата?

Когато въпросната пристигна, херцогинята мушна хладната чаша в ръцете на Амилия. Тя отпи, докато едрата жена я галеше по косата.

— Ето, това е по-добре — измърка прасекинята.

— Благодаря.

— Няма за какво, скъпа. Вече в състояние ли си да узнаеш защо те доведох тук?

— Да, така мисля.

Намираха се в приемната на херцогинята, част от четиристайните покои, които Женвиев се бе заела да украси, превръщайки неприветливия каменен склеп в разкошен салон. Дебели вълнени драперии в червено и златно не оставяха и инч непокрита стена. Фасади придаваха широта и пищност на тесните прозорци. Изящно резбована полица украсяваше камината. Дебели меки килими покриваха пода. От старата мебелировка не бе останала и следа. Всичко бе ново. По-очарователно нещо Амилия не бе виждала досега.

Дузина прислужници, до един облечени в златно и алено, възобновиха предните си задължения. Но сред присъстващите в стаята един изпъкваше. Беше висок мъж, издокаран във великолепна премяна от сребърен и златен брокат. На главата си носеше ексцентрична, но елегантна шапка с огромно перо.

— Виконте — викна херцогинята, помахвайки му да се приближи. — Амилия, скъпа, позволи ми да ти представя виконт Албърт Уинслоу.

— Очарован съм — той свали шапка и я размаха в почтителен поклон.

— Албърт вероятно е най-големият експерт по организирането на грандиозни събития. Наех го да ръководи моя Летен фестивал. Резултатът беше удивителен. Казвам ти, този човек е гений.

— Твърде сте любезна, милейди — рече Уинслоу с топла усмивка.

— Още не мога да проумея как беше успял да напълниш рова с делфини. Ами знамената — не бях виждала нищо такова. Чиста магия!

— Удоволствие е да съм Ви зарадвал, милейди.

— Амилия, на всяка цена трябва да използваш Албърт. Не се притеснявай за разходите. Настоявам аз да платя.

— Глупости, прекрасни ми дами. Не би ми и минало през ума да приема пари за такова благородно мероприятие. Времето ми е на ваше разположение, ще сторя всичко по силите си от преданост към вас, както и към Нейно Високопреосвещенство, разбира се.

— Ето! — изгука лейди Женвиев. — Този мъж е истински рицар! На всяка цена прибегни до услугите му, скъпа.

Двамата се взираха в Амилия, докато тя не се принуди да кимне.

— За мен е неопикуемо удоволствие да ви служба, милейди. Кога ще мога да се срещна с вашия персонал?

— А... — Амилия се поколеба. — Само двамата с Нимбус сме. *Нимбус!* Съжалявам, но бях тръгнала към него, когато... когато се срещнахме. Трябваше да подберем забавлението за пиршествата, а закъснявам ужасно.

— Тогава трябва да побързаш — рече лейди Женвиев. — Вземи и Албърт със себе си. Той може да започне оттам. Сега бягай. И не е нужно да ми благодариш, скъпа. Успехът ти ще бъде моята награда.

* * *

Амилия забеляза, че виконт Уинслоу не беше толкова формален в отсъствието на херцогинята. Той посрещаше топло всеки изпълнител, а неизбраните бяха отпращани почтително. Знаеше точно какво се изисква, така че под неговото ръководство прослушването протече бързо. Спряха се на двадесет номера, по един за всяко предсватбено пиршество, три за банкета в навечерието и пет за церемонията след сватбата. Виконтът дори подбра резерви за всеки случай.

Амилия му беше благодарна за оказаната помощ. Колкото и да бе свикнала да разчита на Нимбус, той нямаше опит с организирането на събития. Първоначално той изпълняваше службата на ментор на императрицата, но мина доста време, откакто бе преподавал протокол на Модина. От тези й умения нямаше нужда, тъй като тя не напускаше стаята си. Така че Нимбус стана секретар на секретарката, дясна ръка на Амилия. Знаеше как се постигат нещата в кралския двор, докато Амилия си нямаше и понятие.

През годините си на служба на рениддските благородници Нимбус бе усвоил финия език на манипулацията. Бе се опитал да обясни нюансите на това умение и на Амилия, ала тя се оказа лош ученик. Понякога я поправяше за сторените от нея глупости, като например поклон на камерхера, благодаренето на прислужник, оставането на крака, принудило и другите да стоят прави. Почти всеки

неин успех в замъка се дължеше на Нимбус. Някой по-амбициозен човек би възнегодувал против това, но Нимбус винаги предлагаше съветите си любезно и учтиво.

Понякога, когато Амилия се уловеше да върши някаква глупост или когато почервенееше от срам, забелязваше Нимбус да разлива нещо отгоре си или да се спъва в килима. Веднъж дори се затъркаля по продължение на половин стълбище. Дълго време Амилия го смяташе за непохватен, но наскоро започна да подозира, че Нимбус може да е най-ловкият човек, когото някога е срещала.

Бе късно и Амилия крачеше бързо към стаята на императрицата. Отминали бяха дните, когато прекарваше всяка минута в компанията на Модина. Задълженията не ѝ оставяха време, но никога не се оттегляше, без да е посетила императрицата, нейната най-близка приятелка.

Свивайки покрай един ъгъл, тя се сблъска с някого.

— Извинете! — възкликна тя, чувствайки се глупаво за краченето си с наведена глава.

— О, не, милейди — отвърна мъжът. — Аз съм този, който трябва да се извини, че съм застанал като пън. Моля, простете ми.

Амилия не го познаваше, но тези дни в двореца имаше много нови лица. Той беше висок, отметнал назад широките си рамене. Гладко обръснат, стегнато подстриган. По облеклото и маниерите му личеше, че е благородник. Беше облечен добре, но за разлика от много гости за фестивала, одеждите изглеждаха носени.

— Просто съм малко объркан — додаде той, оглеждайки се.

— Загубили ли сте се? — запита тя.

Той кимна.

— В гората и през полето си зная пътя. Мога да определя къде се намирам по луната и звездите, но затворен сред каменни стени съм пълен имбецил.

— Всичко е наред. И аз се губех постоянно преди. Къде отивате?

— Бях отседнал в рицарското крило по молба на моя лорд, но излязох на разходка и не мога да открия обратния път.

— Значи сте войник.

— Да, простете ми. Глупостта ми е безкрайна — той отстъпи назад и се поклони. — Сър Бректън от Чадуик, син на лорд Белстрад, на вашите услуги, милейди.

— О! *Вие* сте сър Бректън?

Външният вид никога не бе впечатлявал Амилия, но Бректън беше съвършен. Точно каквото би очаквала един рицар да бъде: красив, изтънчен, силен — шеметен, както се бе изразила лейди Женвиев. За пръв път от идването си в двореца ѝ се прииска да беше красива.

— Наистина съм аз. Чували сте за мен, за добро или зло...?

— Добро, със сигурност. Ами че... — тя се улови и спря, усещайки как се изчервява.

Притеснение сгърчи челото му.

— Нима съм сторил нещо, с което да предизвикам неудобството Ви? Ужасно съжалявам, ако...

— Не, не, нищо такова. Просто се държах глупаво. Да си призная, до днес не бях чувала за вас, и тогава...

— Тогава?

— Не ми е удобно — призна тя, чувствайки се още по-объркана от вниманието му.

Изражението на рицаря стана сериозно.

— Милейди, ако някой е опетнил честта ми — или ви е навредил чрез употребата на името ми...

— О, не. Нищо подобно. Просто херцогинята на Рочел каза...

— Да?

Амилия потръпна.

— Каза, че трябвало да ви помоля да носите моя знак в турнира.

— Разбирам — Бректън изглеждаше облекчен. — Съжалявам за разочарованието, което се налага да ви нанесе, но аз не...

— Зная. Зная — прекъсна го тя, предпочитайки да не чуе думите. — Аз самата бих ѝ казала това, ако ми се бе отворила подобна възможност — тази жена е истинска вихрушка. Самата мисъл, някой рицар — който и да е — да носи моя знак, е абсурдна.

Сър Бректън изглеждаше объркан.

— И защо?

— Погледнете ме! — тя отстъпи крачка назад, за да може той да я види по-ясно. — Не съм красива, а както и двамата знаем, не съм и изящна. Не съм благородница, баща ми изработва карети. Не смятам, че някоя хрътка би седнала до мен на трапезата, камо ли знаменит рицар като вас.

Веждите на Бректън се повдигнаха рязко.

— Изработва карети? Вие *нея* ли сте? Лейди Амилия от Тарин дол?

— Да, съжалявам — тя постави ръка на челото си и подбели очи.
— Виждате ли, мога да се похваля с обноските на муле. Да, аз съм Амилия.

Един дълъг миг Бректън я изучаваше мълчаливо. Сетне рече:

— Вие сте слугинята, която спасила императрицата?

— Разочарование, знам — тя зачака той да се изсмее и да изтъкне, че тя не би могла да бъде Избраницата. Макар публичното изявление на Модина да бе помогнало, също така бе накарало Амилия да се чувства неудобно. За момиче, прекарало целия си живот в опит да не привлича внимание, известността беше нещо трудно. И нещо лошо — тя бе измамница. Историята за божествена намеса беше лъжа — начинът, по който Салдур манипулираше ситуацията в своя угода.

Но рицарят не се изсмя. Само попита:

— Значи смятате, че никой рицар няма да носи вашия знак, защото във вените ви не тече благородна кръв?

— Да, това, както и още дузина причини. Понякога дочувам шушуканията.

Сър Бректън се отпусна на коляно и сведе глава.

— Умолявам ви, лейди Амилия, удостоете ме с честта да бъда ваш рицар на турнира.

Тя стоеше безмълвна.

Рицарят повдигна очи.

— Обидих ви, нали? Твърде съм настоятелен! Простете дебелоочието ми. Нямах намерението да участвам в турнира, тъй като намирам подобни съревнования за ненужно застрашаване на живота на добри мъже, провеждани в името на суета и глупашко развлечение. Ала сега, срещайки вас, осъзнавам нуждата да участвам, защото много повече е заложено. Честта на всяка дама трябва да бъде защитена, а вие не сте обикновена дама, ала самата Избраница на Марибор. За вас бих избил хиляда врагове, за да очистя доброто ви име. Мечът и копието ми са ваши, милейди, ако благоволите да ми окажете честта.

Поразената Амилия осъзна, че се е съгласила, едва след като се отдалечи. Не спря да се усмихва по време на остатъка от изкачването си по стълбите.

* * *

Амилия стигна стаята на Модина в повишено настроение. Денят бе добър, може би най-добрият такъв в живота ѝ. Бе открила, че семейството ѝ е добре. Подготовката за сватбата бе поверена на опитен и изтънчен човек. И красив рицар бе коленичил пред нея, молейки да се сражава под нейния знак. Амилия нетърпеливо грабна халката, развълнувана да сподели новините с Модина, но всичко бе забравено в мига, в който отвори вратата.

Както обикновено, Модина седеше пред прозореца, облечена в тънката си бяла нощница, взирайки се в блесналия на лунната светлина сняг. Край нея имаше огромно огледало, прикачено с месинг към дървена рамка.

— Това пък откъде се взе? — запита Амилия, шокирана.

Императрицата не отговори.

— Откъде е?

Модина погледна към огледалото.

— Красиво е, нали? Жалко, че донесоха толкова хубаво. Подозирам, че са искали да ми доставят удоволствие.

Амилия се доближи до огледалото и прокара пръсти по полирания ръб.

— Откога е тук?

— Донесоха го тази сутрин.

— Изненадана съм, че е оцеляло досега — Амилия се обърна към императрицата.

— Не бързам, Амилия. Остават ми няколко седмици.

— Значи си решила да чакаш до сватбата си?

— Да. Първо смятах, че няма да има значение, но после осъзнах, че това ще се отрази зле на теб. Ако изчакам, ще изглежда, че вината е на Етелред. Всички ще решат, че не съм могла да понеса мисълта той да ме докосне.

— Това ли е причината?

— Не, не изпитвам нищо към него или към каквото и да било. Но ти ще бъдеш добре — Модина се обърна, за да погледне към приятелката си. — Вече дори не мога да плача. Не плаках, когато заловиха Ариста — дори едничка сълза не пророних. Гледах всичко

през прозореца. Видях Салдур и серетите да влизат, знаех какво означава това. Те излязоха, но тя не го стори. Сега е в онова ужасно мрачно място, където преди бях аз. Когато тя беше тук, имах някаква цел. Сега не е останало нищо. Време е призракт да изчезне. Регентите вече не се нуждаят от мен за изграждането на империята. На теб ти дадох по-добър живот, дори Салдур няма да те нарани сега. Опитах се да помогна и на Ариста, но се провалих. Време ми е да си ида.

Амилия коленичи до Модина, нежно махна косата от лицето ѝ, целувайки я по бузата.

— Не говори така. Била си щастлива някога. Отново може да бъдеш.

Модина поклати глава.

— Момиче на име Тракия беше щастливо. Тя живееше с обичното си семейство в едно малко селце край река. Заобиколена от приятели, играеше на полето и сред гората. Това момиче вярваше в утрешния ден. Очакваше даровете, които Марибор щеше да ѝ поднесе. Вместо тях, той ѝ изпрати мрак и ужас.

— Модина, винаги има място за надежда. Моля те, трябва да повярваш.

— Имаше един ден — когато с теб бяхме при чиновника да поръчаме плат — в който видях мъж от миналото си. Той беше надежда. Той веднъж спаси Тракия. За момент, за един много кратък момент, си помислих, че е дошъл да ме спаси и сега, ала не беше. Когато той се отдалечи, знаех, че е само спомен от времето, когато съм била жива.

Ръцете на Амилия подириха тези на Модина и когато ги намериха, ги обгърнаха, както някой би поел умираща птица. Амилия се затрудняваше да диша. Долната ѝ устна започна да трепери, тя погледна назад към огледалото.

— Права си. Наистина е срамота, че са ти донесли толкова красиво.

Тя прегърна Модина и започна да плаче.

ГЛАВА 5

СТЪПКИ В СНЕГА

На няколко мили от Медфорд Ройс видя дима и се приготви за най-лошото. Преди прекосяването на Галевир предвещаваха отрупаните улици на столицата, ала днес, докато бързешком минаваше моста, го чакаха единствено овъглените стълбове и сажделивите камъни. Познатият му град бе изчезнал.

Ройс не можеше да нарече никое място свой дом. За него тази дума означаваше някакво митично място, подобно на рай или земи на феи, но улица Капризна бе най-близкото подобно нещо. Пресен сняг покриваше града, като хвърлен от природата чаршаф върху трупа. Нямаше непострадала сграда, а за много постройки можеше да се говори единствено в минало време, сведени до купчина пепел. Портите на замъка бяха разбити, част от стените срутени. Дори дърветата на Площада на благородниците ги нямаше.

От публичния дом в Долния квартал бяха останали само няколко обгорели греди. От другата страна на улицата пък се поклащаше само овъглената табела, върху която с взирание можеше да се различи намек за роза.

Слезе от коня и се приближи към останките от публичния дом. На мястото на някогашния кабинет на Гуен зърна бледи пръсти да се подават изпод срутена стена. Краката му се подкосиха и едва го понесоха към руините. Димът стисна гърлото му и Ройс закри лице с шала. Достигайки стената се приведе, опитвайки се да я отмести. Парчето под пръстите му се отчупи, но бе достатъчно да се види какво има отдолу.

Празна кремава ръкавица.

Ройс отстъпи назад. Присядайки на обгорелия праг, установи, че трепери. Не беше свикнал да се страхува. През годините бе престанал да се притеснява дали ще оживее или не, заключавайки, че бързата смърт му спестява мъките на живота в свят тъй жесток, че е осъдил сирак на съществуване. Винаги бе готов за смъртта, играейки на комар

с нея, залагайки срещу й. Задоволяваше се с мисълта, че рисковете бяха оправдани — нямаше нищо ценно за изгубване, нищо, за което да се страхува.

Гуен бе променила всичко.

Той беше идиот. Не трябваше да я оставя сама.

Защо чаках?

Можеха да бъдат в безопасност в Авемпарта, където само той можеше да влиза. Новата империя щеше да си удря главите в стената и никога да не докосне него или семейството му.

Недалеч на улицата шумно ято гарвани се издигна във въздуха. Ройс се изправи и наостри уши, дочувайки гласове, донесени от вятъра. Забелязвайки кобилата си да крачи по улицата, изруга, задето не я бе вързал. Улавяйки юздите, забеляза патрул имперски войници да преминават покрай руините на дома на Мейсън Грамън.

— Стой! — изкрещя водачът им.

Ройс се метна на кобилата си и я пришпори. Тъкмо тогава изсвистя стрела и конят му се строполи. Ездачът успя да скочи навреме. Превъртя се в снега и се изправи на крака, измъкнал Алвърстоун — кинжала си. Шестима войници се приближаваха към него. Само един от тях носеше арбалет и в момента бе зает да зарежда нов болт.

Ройс се обърна и побягна.

Вмъкна се в уличка, изпълнена с отломки, виеща се край „Розата и бодилът“. Прекосявайки канала недалеч от конюшната на странноприемницата, с изненада установи наличието на дъсчения мост. Зад него се носеха викове, ала бяха далечни, приглушени от снега. Старата конюшня все още стоеше. С подскок той се хвана за перваза на прозореца от втория етаж. Дори и да го проследяха, войниците щяха да бъдат объркани от изчезването му. Това бе цялата преднина, от която Ройс се нуждаеше. Изтегли се до покрива, прекоси го, сетне слезе от другата страна. Отдели миг да прикрие следите си, след което пое на запад.

* * *

Ройс стоеше на ръба на гората, опитвайки се да реши между пътя и по-директния маршрут през дърветата. Отново започна да вали сняг, вятърът запращаше косо снежинките. Бялата завеса приглушаваше цветовете, превръщайки света в мъглива сивота. Крадецът раздвижи ръце. Пръстите му отново бяха станали безчувствени. Покрай бързането да намери Гуен, за пореден път бе забравил да си вземе ръкавици. Придърпа качулката и омота шала. Северозападният вятър грубо дърпаше наметалото му, плющейки с него като бич. Затъкна го няколко пъти в колана си, но накрая се отказа — вятърът бе настоятелен.

Уиндското абатство се намираще на ден път, ако ставаше дума за лятото; и ден и половина, ако се пътуваше зиме. Ройс си нямаше представа колко време ще му отнеме да стигне дотам пеш и през снега. А без съответното снаряжение, бе твърде вероятно изобщо и да не стигне. Почти всички негови принадлежности бяха останали в дисагите, включително одеялото, храната и водата. Дори нямаше как да запали огън. Благоразумният избор би бил пътят. Вървенето щеше да е по-лесно, съществуваше и вероятността да срещне други пътници. Но пак си оставаше по-дългият маршрут. Затова се спря на прекия път през гората. Надяваше се, че Гуен е удържала на обещанието си и е отишла в манастира, ала имаше само един начин това да се провери. Нуждата му да я види бе станала отчайваща.

С падането на нощта звездите засияха ярко над блесналата белота. Борейки се със скритите под снега дънери и камънаци, Ройс спря при вида на пресни стъпки. Заслуша се, но чу само воя на вятъра сред заснежените дървета.

Ловко подскочи на отчасти паднало дърво и отърча нагоре по него, издигайки се на няколко фута над земята. Огледа следите. Бяха не по-дълбоки от неговите, твърде плитки за някой с броня, макар и най-леката.

Кой ли е тръгнал пеш из гората сега?

Стъпките отиваха в неговата посока, а и Ройс искаше да държи притежателя им пред себе си, затова пое напред. Следването на вече прокарания път беше по-лесно и крадецът бе благодарен за това облекчение.

Когато достигна върха на един хълм, стъпките свиваха надясно, очевидно поемайки обратно.

— Съжалявам, че тръгваш — промърмори Ройс. Дъхът му оформи облаче.

Слизайки по склона си припомни мястото от пътуването, което преди три години бяха предприели заедно с Ейдриън и принц Олрик. Тогава, както и сега, откриването на път бе затруднено, трябваше да се бори, за да продължи надолу. Снегът правеше от това истинско предизвикателство, а когато стигна долу, там го чакаха дълбоки преспи. Не бе изминал и сто фута, когато отново попадна на следите. Пак ги последва, приветствайки улеснението.

Прекошил долината, спря на ръба на другия склон. Стъпките свиваха надясно. Този път Ройс спря. Леко вляво можеше да види лесен маршрут. Л-образната клисура, разчистена и загладена от водите, бе примамлива. Канеше се да поеме по този път, но забеляза в кората на изправения пред него смърч издълбана стрелка, сочеща надясно. Стъпките, които бе следвал, бяха обсипани с парченца дърво.

— Значи искаш да продължа да те следвам — прошепна си Ройс. — Това е само малко по-притеснително от факта, че изобщо знаеш за следването ми.

Огледа се. Никого не видя. Единственото движение бе нежното полягане на снежинките. Покоят бе едновременно зловец и мирен, сякаш гората го чакаше да реши.

Краката му бяха омекнали, крайниците вдървени. Никога не бе харесвал поканите, но предположи, че следването на стъпките още веднъж щеше да го отведе по по-лесния път. Няколкостотин фута по-късно по протежението им забеляза чифт топли ръкавици да висят от клона на едно дърво. Ройс ги нахлузи и установи, че са още топли.

— Добре, това вече е зловец — рече на глас Ройс. Повишавайки тон, додаде: — Бих желал и мех с вода, гореща пържола с лук, малко пресен хляб и масло.

Навсякъде около него царуваше спокойствието на снега сред мрачните дървета. Ройс сви рамене и продължи напред. Следите свиваха наляво, но по това време от стръмното нанагорнище бе останал само лек наклон. Крадецът очакваше вечеря да го чака на върха на хълма, ала там нямаше нищо. В далечината имаше светлина, стъпките водеха право към нея.

Ройс прехвърли през ума си вероятностите, но не стигна до някакво конкретно заключение. Нямаше начин имперски войници да

го превеждат през гората, а се намираше твърде далеч от Уиндърмиър, за да са монаси. Десетки легенди нашепваха за феи и призраци, обитаващи горите на западен Меленгар, ала никоя не споменаваше за обитатели, оставящи дири и топли ръкавици с един пръст.

Както и да прехвърляше вариантите, не можеше да отбележи предстоящ капан. И все пак стисна дръжката на Алвърстоун, отправяйки се напред. С намаляването на разстоянието видя, че светлината идва от къщурка, построена високо в короната на едър дъб. Под къщицата имаше гъста вечнозелена ограда, зад която тъмен кон пристъпваше из снега.

— Ехо? — викна Ройс.

— Качвай се — долетя глас. — Ако не си прекалено уморен.

— Кой си ти?

— Приятел. Стар приятел — или по-скоро, ти си мой такъв.

— Как ти е името... приятелю? — Ройс се взря във входа на къщата.

— Рин.

— Може да ти се стори странно, но аз имам малко приятели, а сред тях няма никой на име Рин.

— Не съм ти казвал името си преди. Сега ще се качиш ли да хапнеш нещо или просто ще откраднеш коня ми? Аз лично те съветвам да сториш първото.

Ройс погледна към животното, сетне грабна висящото въже с възли и се покатери. Достигайки пода на къщата, надникна вътре. Мястото бе по-голямо от очакваното, беше топло и миришеше на варено месо. Навсякъде имаше клони, всеки от които изстърган гладко като парапет. По клоните висяха котлета и шалове, а няколко слоя одеяла и черги покриваха дървения под.

Разположена в стол от клони, стройна фигура пушеше лула.

— Заповядай, мистър Ройс — усмихнато рече Рин.

Носеше грубоватото съшити дрехи, направени от сурови кожи. На главата си имаше шапка, която приличаше повече на чувал. Тя бе скрила ушите му, но очите и специфичните скули издаваха елфическия му произход.

В другата страна на помещението жена и малко момче режиха гъби и ги поставяха в очукана съдина, овесена над малко огнище, изградено от речни камъни. Те също бяха *мир* — мелез между човек и

елф. И двамата не продумаха, но го поглеждаха от време на време, добавяйки зеленчуци в котлето.

— Знаеш името ми? — запита Ройс.

— Разбира се. Не е име, което ще забравя лесно. Моля те, заповядай. Моят дом е и твой.

— Откъде ме познаваш? — Ройс издърпа и краката си, затваряйки вратата.

— Три есени по-рано, точно след убийството на Амрат, ти беше в „Сребърната кана“.

Ройс се замисли. *Шапката!*

— Те бяха болни — Рин посочи с глава към семейството си. — Трескави, и двамата. Бяхме свършили храната, аз дадох последните си пари за малко стар хляб и ряпа от мистър Хал. Знаех, че няма да е достатъчно, но нищо друго не ми оставаше да сторя.

— Ти беше елфът, когото обвиниха в кражба. Свалиха ти шапката.

Рин кимна. Изпусна дим от лулата си и рече:

— Ти и твоят другар организирахте група, която да спаси принца на Меленгар. Помоли ме да се присъединя. Обеща ми честна делба.

Ройс сви рамене:

— Нуждаехме се от всеки, желаещ да помогне.

— Не ти повярвах. Кой от вида ми би го сторил? Никой никога не е давал полагащото му се на елф, но бях отчаян. Накрая Дрейк отказа да ми плати, точно както очаквах. Но ти удържа на думата си и го принуди да ми даде моя дял — *и кон*. Заплаши да ги избиеш, ако не го сторят — усмихна се леко. — Дрейк ми даде жребеца с всички такъми. Смятам, че е искал да се отърве от мен. Напуснах, преди да са си променили решението. Бях се отдалечил на мили разстояние, когато имах възможност да погледна в дисагите. Плодове, ядки, месо, сирене, пинта уиски, мях сайдер — всичко това само по себе си би било истинско съкровище. Но намерих още одеяла, дрехи, брадва, кремък и желязо, нож — *и кесия*. В нея имаше златни тененти — двадесет и два.

— Златни тененти? Получил си коня на барон Трумбул?

Рин кимна.

— Имаше повече от достатъчно да купя лекарства, а с коня се върнах навреме. Молех се да ми се отдаде възможност да ти благодаря, преди да съм умрял — и ето че днес я получих. Видях те в града, но

там нищо не можех да сторя. Толкова се радвам, че те убедих да ни посетиш.

— Ръкавиците бяха отлична добавка.

— Моля те, разполагай се. Бъди наш гост за вечеря.

Ройс окачи наметалото си заедно с шала на един клон и остави ботушите да се сгреят край огъня. Четиримата се нахраниха почти мълчаливо.

След като бе взела празната купа на Ройс, съпругата на Рин за пръв път заговори:

— Изглеждате уморен, господин Ройс. Да ви приготвя ли легло за през нощта?

— Не, съжالياвам. Не мога да остана — каза Ройс, изправяйки се. Приятно беше отново да усеща краката си.

— Бързаш ли? — попита Рин.

— Може да се каже.

— В такъв случай вземи коня ми, Хивенлин.

Само час по-рано Ройс би откраднал всеки попаднал му кон, така че сега с изненада се чу да казва:

— Не. Не, благодаря.

— Настоявам. Нарекох го Хивенлин в твоя чест. Означава *неочакван дар* на елфически. Трябва да го вземеш. Познава всяка горска пътека и ще те отведе безопасно до нужното ти място.

Рин кимна към момчето, което ловко се измъкна през вратата.

— Ти се нуждаеш от коня — рече Ройс.

— Не съм тръгнал из гората посред нощ без багаж. Много години съм живял без кон. Сега ти се нуждаеш повече от мен. Или можеш честно да заявиш, че не ти трябва?

— Добре, ще го взема *назаем*. Поел съм към Уиндското абатство. Ще ги уведомя, че животното е твое. Можеш да си го вземеш оттам — Ройс се облече и се спусна по въжето. Долу го чакаше синът на Рин, приготвил коня.

Рин също слезе.

— Хивенлин е вече твой. Ако не се нуждаеш от него, дай го другиму.

— Ти си луд — каза Ройс, поклащайки невярващо глава. — Но нямам време да споря.

Покатери се на седлото и погледна към Рин, застанал в снега в подножието на малкия си дом.

— Слушай... не съм... не съм свикнал хората... знаеш...

— На добър път, приятелю.

Ройс кимна и насочи Хивенлин към пътя.

* * *

Пътува цяла нощ, следвайки пътя, борейки се с бурята, която вятърът хвърли в лицето му. Вятърът немилостиво го млатеше, карайки го да трепери. Ройс торможеше Хивенлин, но животното бе от сой и издържа.

При изгрев-слънце спряха за кратка почивка под завета на ели. Ройс се подкрепи с парчето гъбен хляб, предоставено му от съпругата на Рин. Даде и на коня.

— Съжалявам за пришпорването — каза му. — Но ще се погрижа да получиш топло място в конюшните с много храна.

Ройс пропусна да упомене, че уговорката зависи от намирането на Гуен. Не беше ли тя в манастира, изобщо нямаше да се грижи за нуждите на коня. Нямаше да го интересува нищо.

Бурята вилня през целия ден, навявайки сняг по пътя в бледо напомнящи змии форми. По време на цялото пътуване нито един пътник не бе срещнат. Денят премина в заслепяваща белота.

С падането на мрака достигнаха подножието на Манастирския хълм. Застиналото абатство се появи иззад снежните завеси. Тишината притесняваше Ройс, напомняше му на онази визита отпреди три години, когато империалистите бяха опожарили абатството с все заключените вътре монаси. Паниката заплашваше да обземе крадеца, докато той търчеше по каменните стъпала и дърпаше огромните врати. Влезе и бързо закри, дирейки лице, което и да е лице, което да може да попита за Гуен. Никой монах не би пропуснал пристигането на група проститутки.

Коридорът бе мрачен, както и този, отвеждащ към метоха. Отвори вратата към трапезарията, която беше безлюдна. Край празните маси се проточваха също тъй пустите пейки. Кухото ехо на собствените му стъпки изпълни Ройс с отчаяние и той затича към

църквата. Достигайки високите двойни врати, той се страхуваше, че отново ще ги намери залостени с вериги — както тогава. Хващайки халките, дръпна силно.

Заля го нежният звук на хорovo пеене и Ройс се взря в дълъг неф, изпълнен с монаси. Огромните врати изгърмяха, удряйки се в стените. Пеенето секна и дузини глави се обърнаха към входа.

— Ройс? — рече глас. Женски глас — нейният глас.

Гората от кафяви раса се размести, зърна Гуен сред тях, облечена в зелена рокля. По времето, когато стигна пътеката, той вече бе обгърнал ръце около нея и стискаше толкова силно, че тя изохка.

— Мастър Мелбърн, ако обичате — рече абатът. — По средата на вечернята сме.

ГЛАВА 6

ДВОРЕЦЪТ

Ейдриън дръпна завесите и запали свещта на масичката, сетне се обърна към Албърт:

— Какво откри?

В миналото винаги Ройс организираше срещите. Ейдриън напрягаше ума си да си припомни всички дребни детайли, на които наблюдаваше партньорът му.

Намираха се в стаята му в странноприемницата, първата им среща след напускането на Ройс. Сега Албърт беше отседнал в палата и Ейдриън държеше срещите им да бъдат нарядко. Един гост на императрицата можеше и да посети някаква занемарена кръчма да се развесели, но твърде много посещения биха събудили подозрение.

— Джени ме запозна със секретарката на императрицата — рече Албърт. Бе облечен в тежко наметало, чиято семпла вълна скриваше пищните му одежди. — Момичето се разплака от радост, когато Джени ѝ каза новините за семейството ѝ. Спокойно мога да заявя, че лейди Амилия обича херцогинята, а на мен поне се доверява. Да беше видял Джени. Възхитителна беше. А покоите ѝ са невероятни.

— Ами Лио?

— Тих — както винаги, но и той е в кюпа. Ако за Джени не представлява проблем, за него също не е. Пък и той винаги е мразел Етелред.

Двамата седнаха на масата. Бледата премигваща светлина откриваше само лицата им. Повече от седмица Ейдриън бе дирил информация в града, но не напредваше особено. Не умееше да планира като Ройс.

— А и знаеш как Джени обожава интригите — додаде Албърт. — Та както и да е, тя уреди да бъде назначен за официален сватбен организатор.

— Отлично. Научи ли нещо от полза?

— Попитах лейди Амилия за места, които биха могли да бъдат използвани за временно настаняване на изпълнителите. Казах ѝ, че е често срещана практика да се използват празни килии за целта, тъй като е трудно да се намери място в странноприемниците.

— Хитро.

— Благодаря, обаче нямаше полза. Според нея дворецът не разполагал с тъмница, само със затворническа кула.

— Това звучи добре.

— Която е празна.

— Празна? Сигурен ли си? Провери ли?

Албърт поклати глава:

— Нямам достъп.

— Защо, след като е празна?

Виконтът сви рамене.

— Никаква идея, но лейди Амилия ме увери, че е. Каза, че самата тя е била там. Пък и наблюдавах последните няколко нощи, убеден съм, че е права. Никаква светлина не видях. Макар че веднъж видях един серет да влиза.

— Други идеи?

Албърт забарабани с пръсти по плота, замисляйки се.

— Единствената друга забранена зона е петият етаж, където трябва да са покоите на императрицата.

— Виждал ли си я? — Ейдриън се приведе напред. — Говори ли с нея?

— Не. Доколкото мога да кажа, Модина никога не напуска стаята си. Амилия настоява, че императрицата е заета да ръководи империята, а и е още слаба. Очевидно тази комбинация прави невъзможно приемането на посетители. Това се оказа източник за раздразнение. Всички от гостуващите благородници искаха да я посетят, но им бе отказано.

— Все някой трябва да я вижда.

— Лейди Амилия със сигурност. Също така има и камериерка...

— Албърт зарови в туниката си, измъквайки посмачкани пергаменти, които изправи на масата. — А, ето. Камериерката се нарича Ана, а пазачът пред вратата — отново се зачете в бележките си — Джерълд. Ана е дъщеря на търговец на платове от Колнора. Що се отнася до

Джерълд, пълното му име е Джерълд Бейниф. Родом от Чадуик. Семеен приятел на Белстрадави.

Виконтът зашумоля с пергаментите.

— Веднъж е бил личен помощник на сър Бректън. Заради храбростта си е препоръчан за телохранител на императрицата.

— А регентите?

— Предполагам те биха могли да я посещават, но, доколкото мога да кажа, не го правят. Поне никой от хората, с които говорих, не помни да ги е виждал някога на петия етаж.

— Тогава как управлява тя, щом никога не се среща с Етелред и Салдур?

— Смятам, че е очевидно. Империята се управлява от регентите.

Ейдриън се облегна смръщен.

— Значи тя е марионетка.

Албърт сви рамене:

— Възможно. Това от значение ли е?

— Дватамата с Ройс я познавахме — преди да стане императрица. Смятах, че тя би могла да ни помогне.

— Не изглежда, че тя притежава някаква власт.

— Някой знае ли?

— Някои от аристократите може и да подозират, макар повечето да изглеждат колосално незапознати.

— Не е възможно всички да са *толкова* наивни.

— Не трябва да забравяш, че много от тях са изключително набожни и фанатични империалисти. Вярват на историята, че родът ѝ води началото си от Марибор. Доколкото можах да проуча, по-голямата част от простолюдието също споделя това виждане. Слугите и дори дворецовите пазачи гледат на нея с възхита. Нередовните ѝ появи само засилват това. Мечтата на политика. Тъй като бива виждана рядко, никой не приписва грешките на нея, вместо това всички обвиняват регентите.

— Значи само Амилия, пазачът и камериерката я посещават? Никой друг?

— Така изглежда. О, чакай — Албърт поспря. — Нимбус също има достъп.

— *Нимбус?* — попита Ейдриън.

— Да, той е царедворец от Вернес. Срегнах го преди няколко години на някакво тържество или бал. Всъщност той беше този, който представи лорд Дареф и мен на Белънтайн, от своя страна довело до двойната кражба на писма за графа на Чадуик и Аленда Ланаклин. Нимбус е хилав веселяк, който обича да се облича в крещящи дрехи и напудрена перука. Винаги носи малка кожена чанта през рамо — носят се слухове, че вътре държи грим. По-умен е, отколкото изглежда. Много е наблюдателен — всичко чува. Бил е нает от лейди Амилия и работи като неин помощник.

— А каква е вероятността *на теб* да ти бъде позволена аудиенция с императрицата?

— Нищожна, подозирам. Защо? Току-що ти казах, че няма какво тя да ни помогне. Или мислиш, че държат Гаунт в стаята й?

— Не — Ейдриън прокара ръка върху масата, сякаш галейки сенките. — Просто бих искал да... не зная, да видя дали е добре, предполагам. Обещах на баща й да се грижа за нея... да се уверя, че тя е добре.

— Тя е императрицата — изтъкна Албърт. — Или той не е чул?

— Мъртъв е.

— О — Албърт замлъкна.

— Просто бих се почувствал по-добре, ако мога да поговоря с нея.

— Гаунт ли е целта ни — или императрицата?

Ейдриън се намръщи.

— Е, не изглежда да напредваме с откриването на килията му.

— Струва ми се, че направих всичко в рамките на възможностите си. Аз съм организатор на сватба, не стражник. Хората стават подозрителни, ако заговоря за затворници.

— Наистина не смятах, че ще е толкова трудно да го открием.

Албърт въздъхна.

— Ще опитам отново — рече той, изправяйки се и пристягайки плащ.

— Почакай малко. Когато пристигнахме, не спомена ли, че набирали нови пазачи?

— Да, очакват огромни тълпи. Защо?

Ейдриън не отговори веднага, взирайки се в пламъка, масажирайки мазолестите си длани.

- Мислех си отново да размахам оръжие в името на короната.
Албърт се усмихна:
— Малко си свръхквалифициран за такава работа.
— Значи няма да имам проблеми да ме изберат.

* * *

Ейдриън си чакаше реда сред слабоватите, гърбави бъдещи войници. Те пристъпваха от крак на крак и духаха в шепа. Редицата се проточваше от главната порта до казармите в градината на двореца. Тъй като беше единственият със собствено оръжие и читаво наметало, Ейдриън се чувстваше не на място. Наложил си да влачи крак и да върви прегърбен.

Снежни пресли се бяха проснали край вътрешните стени на добре почистения двор. Пред казармите бе изкопана дупка, в която гореше огън. Над него стражниците спираха периодично, за да затоплят ръце или изпият чаша гореща напитка. Хлапета сновяха между кладенеца и купчините дърва, носейки съответно кофи или цепеници.

— Име? — запита груб войник, когато Ейдриън влезе в сумрачната казарма и се изправи пред очукано бюро.

Зад бюрото седяха трима мъже с кожени дрехи. Край тях имаше и дребен чиновник, когото Ейдриън бе виждал веднъж в двореца. Противен тип с оплешивяваща глава и оцапани с мастило пръсти, той имаше пред себе си пергамент, перо и мастилница.

— Имаш ли изобщо име? — запита мъжът в средата.

— Балдуин — отвърна Ейдриън. Чиновникът започна да драска по пергамента. Краят на перото му се развяваше като опашката на ядосана катерица.

— Балдуин, а? Къде си се бил?

— Къде ли не.

— Защо не си в имперската армия? Дезертър ли си?

Ейдриън си позволи да се усмихне. Войникът не се присъедини към жеста му.

— Може да се каже. Напуснах националистите.

Това привлече вниманието на всички край масата, както и на неколцина чакащи. Чиновникът спря да пише и повдигна очи от пергамента си.

— По някаква причина спряха да ми плащат — допълни Ейдриън с вдигане на рамене.

Крайчетата на войнишката уста бяха леко придърпани от усмивка:

— Не си ужасно лоялен, а?

— Напротив... докато ми се плаща.

Войникът се закикоти и погледна към другите. По-възрастният, който седеше от дясната му страна, кимна.

— Впиши го. Не се изисква особена лоялност да се оправиш с тълпата.

Чиновникът отново започна да пише и на Ейдриън бе връчен дървен знак.

— Отнеси това навън и го дай на сержант Милът край огъня. Той ще се погрижи. Име? — провикна се към следващия чакащ, докато Ейдриън отново излизаше сред пронизителната белота.

Заслепен за миг, той премигна. Когато очите му привикнаха, видя страж Луис Гай да влиза през портата, повел петима серети. Двамата мъже се видяха едновременно. Ейдриън не бе срещал Гай от смъртта на Фанън Пикъринг в Далгрен. И макар да се надяваше един ден да се разплати със стража за смъртта на момчето, не можеше да се намери по-неподходящ от сегашния момент.

За миг никой от двамата не помръдна. Сетне Гай бавно се приведе и заговори с мъжа до себе си, без да отделя очи от Ейдриън.

— Веднага! — изръмжа стражът, когато рицарят се поколеба.

Ейдриън не можеше да измисли по-лошо място, където да бъде заловен. Нямаше лесен изход — прозорец за прескачане или врата, която да затвори. Между него и портите стояха двадесет и шестима мъже, чакащи си реда, които щяха да скочат веднага, за да покажат храбростта си, помагайки на пазачите от замъка. Въпреки численото превъзходство, те най-малко го притесняваха. Бяха невъоръжени. По-големият проблем бяха десетимата пазачи в пълно бойно снаряжение. При първото отчаткване на мечове от казармите щяха да се стекат още войници. Ейдриън изчисли, че ще му се наложи да убие или осакати поне осемнадесет човека, за да достигне истината. Гай и петимата му

серети щяха да бъдат начело в списъка. Трябваше да се отърве и от конете им, ако искаше да има някакъв шанс да избяга през улиците на града. Стрелците на стената щяха да бъдат последното препятствие. Бяха осмина, поне двама от тях щяха да бъдат достатъчно опитни, за да го застрелят в гръб, докато бяга през портата.

— Просто не помръдвай — рече Гай, разперил ръце пред себе си. Изглеждаше сякаш се кани да улови див кон. Не се приближи, нито слезе от коня или изтегли меча.

Тогава решетката на портите се спусна.

— Няма измъкване — увери го Гай.

От близката врата изхвъркнаха пазачи, затичали към Ейдриън с вдигнати мечове.

— Спрете! — нареди стражът, рязко вдигайки ръка. — Не се приближавайте към него. Само се разпръснете.

Чакащите доброволци местеха поглед от Ейдриън към войниците, сетне отстъпиха назад.

— Зная какво си мислиш, господин Блекуотър — рече Луис Гай с почти дружески тон. — Но *този* път *наистина* те превъзхождаме по брой.

* * *

Ейдриън стоеше в елегантния кабинет на четвъртия етаж на замъка. Регент Салдур седеше зад бюрото си, играейки си с малък инкрустиран нож за писма, оформен като кинжал. Бившият епископ изглеждаше поостарял и напълнял от последния път, в който го бе виждал. От дясната страна на регента стоеше Луис Гай, впил очи в Ейдриън. Носеше традиционната черна броня с червен плащ, не беше извадил меча си. Стойката му беше изправена и изпълнена с внимание, държеше ръцете си склучени зад гърба. Третият присъстващ бе непознат. Беше облечен елегантно, приседнал край един шах, небрежно прехвърляйки фигура между пръстите си.

— Господин Блекуотър — заговори Салдур. — Чувал съм доста невероятни неща за теб. Би ли седнал?

— Толкова дълго ли ще бъде посещението ми?

— Да, страхувам се. Без значение как се развият нещата, ще останеш при нас.

Ейдриън погледна към стола, но избра да остане прав.

Старецът се отпусна назад и събра връхчетата на пръстите си.

— Вероятно се чудиш защо си тук, вместо да си заключен в северната кула или защо поне не сме те оковали. Относно това би могъл да благодариш на страж Луис Гай. Той ни разказа удивителна история за теб. Като оставим настрана убийството на серетски рицари...

— Единственият убит тогава беше Фанън Пикъринг — рече Ейдриън. — Серетите ни нападнаха.

— Какъв смисъл има да обсъждаме кой какво кога направил? И все пак убийството на серет се наказва жестоко. Страхувам се, че екзекуцията е обичайна практика. Но страж Гай настоява, че ти си тешлор — единственият тешлор — и това е необичайно смекчаващо вината доказателство.

— Ако си припомням уроците по история правилно, само един тешлор е избегнал разрухата на Старата империя — Джериш Грелад, който помогнал на Наследника на Новрон да се скрие. Легендата твърди, че тешлорските умения били предавани от поколение на поколение, за да бъде защитавана кръвната линия на императора.

— За Пикърингови и Килдарови се говори, че са открили по една от тешлорските дисциплини. Тези ревниво пазени тайни са направили въпросните семейства прословути фехтовчици. Изцяло обучен тешлор би бил... ами, неуязвим в единоборство. Прав ли съм?

Ейдриън не каза нищо.

— Във всеки случай, нека приемем за момент, че Гай не греши. Ако това е така, присъствието ти ни предоставя интересна възможност, от която бихме могли да извлечем взаимна полза. Предвид това сметнахме, че би желал да ни изслушаш, ако се отнесем към теб с известно уважение. Оставяйки те свободен...

Вратата се отвори рязко и в стаята влезе регент Етелред. Едрият мъжага бе облечен в елегантни царствени одежди от коприна и кадифе. И той изглеждаше по-стар, шкембе загрозяваше някога стегнатата му фигура. По брадата и мустаците му пълзеше сиво, стигнало до бяло в косата му. След като придърпа вътре плаща си, затвори.

— Значи това е човекът? — прогърмя той, оглеждайки Ейдриън.
— Познавам ли те?

Невиждайки причина да лъже, Ейдриън отвърна:

— Служил съм в армията ви.

— Точно така — рече Етелред, размахвайки оживено ръце. —
Беше добър боец. Удържа линията при... при... — неколкократно
щракна с пръсти.

— При брода на река Грейвин.

— Точно — той се плесна по бедрото. — Адски добра работа.
Тогавя те повиших, нали? Направих те капитан или нещо от сорта.
Какво стана?

— Напуснах.

— Жалко. Беше сносен войник — Етелред го потупа по рамото.

— Разбира се, че е, Ланис. В това е цялата работа — рече
Салдур.

Етелред се изкикоти, сетне каза:

— Истина, истина. Е, той прие ли?

— Още не сме го попитали.

— Какво да ме попитате?

— Ейдриън, имаме малък проблем — започна Етелред. Докато
говореше, той обикаляше между бюрото на Салдур и вратата.
Пръстите на лявата ръка бе затъкнал зад гърба си в колана, а с
десницата придружаваше думите си като с диригентска пръчица. —
Казва се Арчибалд Белънтайн. Гнусна малка невестулка. Всички
Белънтайнови винаги са били безполезни, но той също владее Чадуик.
Така че без никакви свои заслуги управлява провинция, която е почти
безполезна. Почти, защото Чадуик е домът на лорд Белстрад, чийто
най-голям син, сър Бректън, е най-добрият рицар в Аврин. И като
казвам *най-добър*, говоря буквално. Бойните му умения са
ненадминати, както и стратегическите му такива. За съжаление, също
така е и непоколебимо лоялен. Подчинява се единствено и *само* на
Арчи Белънтайн.

Етелред прекоси стаята и рязко приседна на бюрото на Салдур,
което му действие накара стареца да трепне.

— Исках Бректън да бъде мой генерал, но той отказва да спазва
йерархията и не слуша друг освен Арчи. Не мога да губя време да
препращам заповедите си през този пикльо. Предложихме на Бректън

земя и титла, за да изостави Белънтайн, но глупакът не прояви интерес.

— Войната приключи — или поне скоро ще бъде — изтъкна Ейдриън. — Вече не ви трябва Бректън.

— Точно така — рече Салдур.

Ейдриън го побиха тръпки от безгрижния тон, с който регентът изрече думите си.

— Дори и без война се нуждаем от силни люде, които да поддържат реда — обясни Етелред. Вземайки стъклена фигурка от бюрото на Салдур, започна да си я подхвърля от ръка в ръка.

Салдур стисна зъби, докато очите му проследяваха всяко прелитане на фигурката.

— Когато Бректън отказа, Арчи заплаши да използва него и роялистите срещу нас. Представяш ли си? Каза, че щял да се отправи срещу Акуеста. Мисли си, че може да ми се противопостави! Този малък... — Етелред трясна фигурката в бюрото, разтрошавайки я. — О, извинявай, Саули.

Салдур въздъхна, но не каза нищо.

— Както и да е — Етелред изтупа ръце, при което по плота на бюрото паднаха още парченца стъкло. — Кой би помислил, че един рицар ще откаже титлата маркиз плюс цяло кралство? Надутият му глупак! И за какво го прави? Вярност към Арчи Белънтайн. Който го мрази. Винаги го е правил. Нелепо е.

— Което ни отвежда към това защо си тук, господин Блекуотър — рече Салдур. С дантелена кърпичка измете стъклените парченца в кофа за боклук. — Колкото и да ми се ще да си я припиша, идеята беше на Гай — Салдур кимна към стража.

Гай не промени вдървената си поза, като че това беше обичайната му позиция.

— Откривайки те в градината, Гай осъзнал, че ти можеш да разрешиш малкия ни проблем със сър Бректън.

— Не разбирам — рече Ейдриън.

Салдур извъртя очи.

— Не можем да позволим на Бректън да достигне армията си при Дрондил Филдс. Тогава бихме се осланяли на милостта на Арчи. Той би могъл да изисква всичко, докато Бректън отговаря за лоялността на армията му.

Объркването на Ейдриън не намаля.

— И?

Етелред се изкикоти.

— Бедният Саули, прекалено много разчиташ на намеци. Този човек е боец, а не стратег. Трябва да му се каже в прав текст — обръщайки се към Ейдриън, продължи. — Бректън е опитен воин и не се надявахме да намерим човек, който да го победи, докато Гай не изтъкна, че ти си идеален за тази работа. Накратко, искаме да убиеш сър Бректън.

— Турнирът на Зимния фестивал ще започне след няколко дни — продължи Салдур. — Бректън също ще участва. Искаме да го победиш. Неговото копие ще бъде със затъпен връх, а твоето ще има бойно острие, скрито под порцелан. Когато той умре, проблемът ни ще бъде решен.

— И защо точно бих се съгласил?

— Както добрият регент обясни — рече Гай, — убийството на серет се наказва със смърт.

— Освен това — вмъкна Етелред — като знак на добра воля ще ти платим сто златни тенента. Какво ще кажеш?

Ейдриън знаеше, че никога не би убил Бректън. Макар да не го бе срещал, познаваше по-малкия му брат Уесли, служил заедно с Ройс и Ейдриън на борда на „Изумрудената буря“. Младежът бе умрял в битка, сражавайки се заедно с тях в Замъка на четирите вихъра. Саможертвата му бе променила живота им. Никой не се бе показвал по-достоеен за лоялност и ако Бректън беше дори и наполовина като по-малкия си брат, Ейдриън му дължеше поне един живот.

— Какво би могъл да каже? — отвърна вместо него Салдур. — Той няма избор.

— Не бих казал — отвърна Ейдриън. — Прави сте. Аз съм обучен тешлор. Докато говорехте, изчислих осем различни начина да убия всички в стаята. Три от тях включват единствено ножа за писма, с който си играеше регент Салдур.

Той отпусна ръце и промени стойката си. Моментално Етелред и Гай, бойци и двамата, заеха защитна стойка.

— Почакай — гласът на Салдур потрепери, лицето му показваше напрежение. — Преди да направиш нещо прибързано, помисли, че прозорецът е прекалено малък, за да се провреш през него, а хората в

коридора няма да те оставят да си идеш. Ако наистина си толкова добър, би могъл да отнесеш мнозина от тях със себе си, но дори и ти не можеш да ги надвиеш до един.

— Може и да е така. Скоро ще узнаем.

— Луд ли си? Избираш смъртта? — избухна Салдур. — Ние ти предлагаме злато и опрощение. Каква полза има да откажеш?

— Ами той планира да избие всички ви — за пръв път заговори мъжът с шахматната фигура. — Това е добра размяна — кон срещу кон, офицер и крал. Но вие не му предложихте правилното възнаграждение. Дайте му принцесата.

— Да му дадем...? — Салдур изглеждаше объркан. — Кого? Ариста?

— Да не би да имате и друга принцеса, за която не зная?

— Ариста? — попита Ейдриън. — Принцесата на Меленгар е тук?

— Да, те планират да я екзекутират за Зимния фестивал — отвърна мъжът.

Салдур изглеждаше объркан.

— Че защо ще го е грижа...

— Защото Ейдриън Блекуотър и неговият партньор, Ройс Мелбърн, двамата по-известни като Ририя, са работили като кралски защитници в Меленгар. Имали са ключова роля в почти всеки успех на Олрик или сестра му през последните години. Подозирам, че сега дори може да са приятели с кралското семейство. Е, поне доколкото благородниците могат да си позволят да другаруват с простолюдни.

Ейдриън се опитваше да запази лицето си невъзмутимо и успокои дишането си.

Пленили са Ариста? Как са успели да я заловят? Дали е ранена? Откога е при тях? Кой е този човек?

— Виждате ли, Ваша милост, господин Блекуотър е романтик по душа. Обича да защитава честта си, да се захваща с достойни дела. Убийството на невинен рицар, особено толкова издигнат като Бректън... би било... грешно. Но спасяването на изпаднала в беда дама е нещо съвсем различно.

— Това проблем ли ще бъде? — Етелред се обърна към Салдур.

Регентът се замисли.

— Момичето се оказа находчиво и ни създаде доста проблеми, но... Медфорд е разрушен, националистите са пръснати, а Дрондил Филдс няма да издържи още дълго. Не виждам как би могла да застраши империята.

— Е — обърна се Етелред към Ейдриън, — имаме ли сделка?

Ейдриън изучаваше мъжа край шахматната дъска. Макар да не го бе виждал преди, чувстваше се сякаш би трябвало да го разпознае.

— Не — накрая каза Ейдриън. — Искам и Дигън Гаунт.

— Видяхте ли? Той е закрилникът! — възкликна Гай. — Или му се ще да бъде. Очевидно Есрахаддон му е казал, че Гаунт е наследникът.

Етелред изглеждаше притеснен.

— Това е изключено. С години издирвахме Наследника на Новрон. Не можем да го освободим.

— Не просто години — векове — поправи го Салдур. Взираше се в Ейдриън с леко отворена уста, опипвайки предните си зъби с връхчето на езика. — Есрахаддон е мъртъв. Ти потвърди това, нали, Гай?

Стражът кимна.

— Лично уредих тялото му да бъде ексхумирано и изгорено.

— А колко знае Гаунт? Чух, че сте си *побъбрили* няколко пъти.

Гай поклати глава:

— Малко, доколкото успях да определя. Настоява, че Есрахаддон изобщо не му е казвал, че той е наследникът.

— Но Ейдриън ще му каже — протестира Етелред.

— Е, и? — отвърна Салдур. — Това какво значение има? Двамата може да пътуват из провинцията, оповестявайки произхода на Гаунт по върховете на планините. Кой ще им обърне внимание? Модина ни служи добре. Хората я обичат и я приемат за неоспоримия истински Наследник на Новрон. В крайна сметка тя уби гиларабрина. Опитат ли се да убедят хората, че Гаунт е наследникът, не ще получат подкрепата нито на селяните, нито на благородниците. Проблемът не беше самият Дигън, а по-скоро Есрахаддон, който можеше да го използва като марионетка. След като магьосникът вече го няма, Гаунт не е заплаха.

— Не съм убеден, че патриархът ще одобри — рече Гай.

— Патриархът не се е изправил срещу тешлор в момента, нали?

— Ами децата на Гаунт? Десетилетия по-късно те може да предявят претенции за трона. Трябва да се погрижим за това.

— Защо да се тревожим за проблеми, които може изобщо да не възникнат? Защо не се погрижим за настоящите си проблеми и оставим бъдещето да се развива? Какво ще кажеш, Ланис?

Етелред кимна.

Салдур се обърна към Ейдриън:

— Ако успееш да убиеш сър Бректън в турнира, ще освободим Дигън Гаунт и принцеса Ариста. Но трябва да напуснете Аврин завинаги. Съгласен ли си?

— Да.

— Отлично.

— Значи вече мога да си вървя?

— Всъщност не — рече Салдур. — Трябва да проявиш разбиране относно желанието ни това малко споразумение да си остане между нас. Страхувам се, че трябва да настоя да останеш в двореца, докато стане време за турнира. Докато си тук, ще бъдеш под постоянно наблюдение. Ако се опиташ да избягаш или да се свържеш с някого, това ще бъде изтълкувано като отказ от твоя страна. Тогава принцесата и Гаунт ще бъдат изгорени на клада.

— Смъртта на Бректън трябва да изглежда като инцидент или като резултат от действията на прекалено амбициозен рицар. Не може да възникнат подозрения в заговор. На простолюдието не се позволява да участват в турнири, затова ще те направим рицар. Ще отседнеш в рицарските покои, ще участваш в игрите, ще посещаваш пиршества — всичко, което рицарите правят по това време на годината. Ще ти назначим ментор, за да сме сигурни, че никой няма да се усъмни в благородния ти произход. От този момент нататък единственият начин да напуснеш двореца, е убийството на сър Бректън.

ГЛАВА 7

ПО-ДЪЛБОКО В МРАКА

Кап, кап, кап.

Ариста почеса китки, усещайки белезите от стоманата, останали от разпита на регента. Сърбежът бе започнал отскоро. Като се има предвид колко малко я хранеха, изненадваше се, че тялото ѝ изобщо може да се възстановява. Бе рискувала, лъжейки за Едит Мон. Страхуваше се Салдур да не се появи отново в килията, съпътстван от инквизитора, но три паници овес бяха минали от посещението му, което я наведе на мисълта, че той е повярвал на историята ѝ.

Фиу... цоп!

Ето го пак.

Звукът беше слаб и далечен, достигащ до нея като през огромна тръба.

Скръц, щрак, скръц, щрак, скръц, щрак.

Звукът определено идваше от някаква машина, сигурно уред за мъчения. Може би представляваше лебедка, която разкъсваше хората, или пък колело, периодично потапящо ги във вода. Салдур се лъжеше за храбростта ѝ. За Ариста нямаше съмнение, че щеше да се пречупи под мъченията.

Каменната врата на затвора се отмести с тежко стържене. По коридора отекнаха стъпки. Отново някой идваше, а не бе време за храна.

Отекналите стъпки бяха различни от тези на Салдур. По звука им личеше, че стопанинът им не е от най-бедните, а походката бе военна, макар да не се разнасяше метално кълтене. Задрънчаха ключове и се отвори килия.

— Добро утро, Гаунт — рече глас, сторил ѝ се смътно познат и също тъй неприятен, подобно на спомен от кошмар.

— Какво искаш, Гай? — рече Гаунт.

Това е той!

— Двамата с теб трябва да си поговорим — рече Гай.

— Едва оцелях последния ни разговор.

— Какво ти каза Есрахаддон за Рога на Гилиндора?

Ариста повдигна глава и се промъкна по-близо до вратата.

— Не зная колко пъти вече повторих. Нищо не ми е казал.

— Ето затова страдаш по време на срещите ни. Трябва да съдействаш повече. Не мога да ти помогна, ако ти не помогнеш на нас. Трябва да открием този рог незабавно.

— Защо просто не попиташ Есрахаддон?

— Той е мъртъв.

Настъпи дълга пауза.

— Помисли. Със сигурност ти е споменал. Времето изтича. Ние изпратихме отряд, но те се забавиха прекалено, съмнявам се, че изобщо ще се върнат. Рогът ни трябва. Като се има предвид колко време сте прекарвали заедно, наистина ли очакваш да повярваме, че не го е споменавал?

— Не, за никакъв проклет рог не е отварял дума!

— Или ставаш все по-добър лъжец, или си казвал истината от самото начало. Не мога да си представя той да не ти е казал нищо, освен... Всички са тъй уверени, но аз от известно време изпитвам съмнения.

— Това за какво е? — запита Гаунт нервно, изплашено.

— Да го наречем предчувствие. Сега не мърдай.

Гаунт изръмжа, сетне извика.

— Какво правиш?

— Не би разбрал дори и ако ти кажех.

Нова пауза.

— Знаех си! — възкликна Гай. — Това обяснява много неща. Макар да не помага и на двама ни, поне изяснява нещата. Много глупаво от страна на регентите да убият Есрахаддон.

— Не разбирам? За какво говориш?

— Нищо, Гаунт. Вярвам ти. Той не ти е казал нищо. Защо да го прави? Патриархът няма да остане особено доволен. Вече няма да бъдеш разпитван. Спокойно можеш да изчакваш екзекуцията си.

Вратата се затвори и стъпките напуснаха.

Ариста си припомни последните думи на Есрахаддон.

„Открий Рога на Гилиндора... ще ти трябва наследникът, за да го намериш... погребан е с Новрон в Персепликуис... Бързо... на

Зимния фестивал Ули Вермар свършва. Те ще дойдат... без рога всички ще умрат.“

Тези думи бяха довели Ариста в Акуеста, те бяха причина да рискува живота си, както и този на Хилфред, в опит да спаси Гаунт. Още веднъж се помъчи да разбере какво е имал предвид магьосникът.

* * *

Кап, кап, кап.

Раменете, хълбоците, коленете и ръцете на Ариста я боляха. Ноктите ѝ се бяха изпочупили. Твърде изтощена да се изправи или дори да приседне, за принцесата дори обръщането бе истинско предизвикателство. Въпреки слабостта си, сънят бягаше от очите ѝ, така че дълги часове се вираше в мрака. Камъкът изсмукваше топлината на тялото ѝ. Свита на кълбо, тя се мъчеше да събере пръснатите сламки. Опипвайки, струпа сламата в подобие на легло.

Лежеше и си представяше храна. Не просто как я яде или докосва, а как се потапя в нея. Къпеше се в крем, плуваше в ябълков сок. Потапяше всички свои сетива, копнееше за уханието на хляба и усещането на масло върху езика. Измъчвах я мисли за печено свинско, от което капеше сок... говеждо, патица, пъдпъдък, пилешко. Въображаемите отрупани трапези караха устата ѝ да се налива със слюнка. Принцесата пируваше неколkokратно на ден. Дори зеленчуците, обичайното блюдо за простолюдието, биваха приветствани. Моркови, лук и пащърнак бяха за нея неоценени съкровища. Какво ли не би дала за малко пащърнак.

Кап, кап, кап.

В мрака имаше толкова много неща, за които да съжалява — и толкова много време, през което да го прави.

Само в каква бъркотия бе превърнала живота си, започнал тъй обещаващо. Припомни си дните, когато майка ѝ бе жива и залите бяха изпълнени с музика. Онази красива рокля от калианска коприна, която бе получила за дванадесетия си рожден ден. Как светлината сияеше върху плата, докато се оглеждаше в майчиното огледало. Същата година татко ѝ беше ѝ подарил маранонско пони. Ленар щеше да се пръсне от завист при вида на Ариста, преследваща Моувин на кон из

хълмовете на Галилин. Ариста обожаваше да язди, обожаваше вятъра в косите си. Такива прекрасни дни. В спомените ѝ те винаги си оставаха слънчеви и топли.

Светът ѝ се бе променил завинаги в нощта на пожара. Баща ѝ тъкмо бе назначил вуйчо ѝ Пърси Брага за главен канцлер на Меленгар и празненствата се бяха проточили до късно. Онази нощ майка ѝ я бе сложила да спи. По онова време Ариста още не спеше в кулата, стаята ѝ се намиралше срещу спалнята на родителите, но след това никога нямаше да спи в кралското крило.

Посред нощ я бе събудило момче, което я извличаше от леглото ѝ. Ужасена и объркана, тя се отскубна, ритайки и борейки се, докато той се опитваше да я хване.

— Моля ви, Ваше Височество, трябва да дойдете с мен — умоляваше момчето.

Брястът край прозореца гореше като факла, изпълвайки стаята със светлина. Беше дочула приглушен рев някъде от вътрешността на замъка, усети да се задушава от дима.

Пожар!

Крецейки ужасена, тя се бе свила във въображаемата безопасност на леглото. Момчето я беше сграбчило здраво и я бе придърпало към себе си.

— Замъкът гори. Трябва да се измъкнем — каза той.

Къде е майка ми? Къде са татко и Олрик? И кое е това момче?

Той я бе вдигнал на ръце и бе отърчал извън стаята. Пламъци обвиваха коридора, превърнали го в огнен тунел. Пренасяйки я надолу по стълбите и през няколко врати, юношата се бе олюлял и най-накрая я бе изнесъл на двора. Дробовете на Ариста се бяха изпълнили с хладен нощен въздух, докато тя жадно си поемаше дъх.

Онази нощ баща ѝ не бе в замъка. След като бе разрешил спор между двама пияни приятели, той ги бе съпроводил до дома им. Олрик също го нямаше — двамата с Моувин Пикъринг тайно се бяха измъкнали за *нощен лов*, както наричаха улова на жаби. Само майката на Ариста не беше успяла да избяга.

Хилфред, спасилото Ариста момче, се бе опитал да спаси и кралицата. След като бе извел принцесата на двора, беше пристъпил обратно сред пламъците, като едва не умря. Месеци след това се възстановяваше от изгарянията, измъчван и от кошмари. Пристъпите

му на кашлица бяха тъй силни, че хрочеше кръв. А въпреки претърпяната от него агония, Ариста така и не му беше благодарила. Знаеше само, че майка ѝ е мъртва и че от този ден всичко се е променило.

След пожара Ариста се премести в кулата, тъй като тя бе единствената част от замъка, която не миришеше на дим. Баща ѝ нареди оцелялата от пожара мебелировка да бъде пренесена там. Ариста често плачеше пред лебедовото огледало, спомняйки си как майка ѝ си реши косата. Веднъж баща ѝ я бе видял и беше запитал какво не е наред. „Всички четки изгоряха“, бе изтърсила тя. Оттогава кралят започна да ѝ носи нова четка от всяко свое пътуване, всички до една различни. Сега всичко беше изчезнало — четките, баща ѝ, дори тоалетната масичка с огледалото.

Кап, кап, кап.

Ариста се зачуди, дали Марибор не е отсъдил тя да остане сама. Как иначе би могло да се обясни принцеса на двадесет и осем години никога да не е имала кандидат? Дори бедните, грозни рибарски дъщери се справяха по-добре. Може би самотността ѝ си беше по нейна вина, следствие от неприятния ѝ характер. В тъмното резултатът бе ясно видим — никой не я искаше.

Емъри смяташе, че я обича, но така и не я бе опознал. Впечатлен от дръзките ѝ идеи за отвоюването на Ратибор, той бе зашеметен от романтичната визия за благородник, сражаващ се рамо до рамо с обикновените хора. Емъри се бе влюбил в мит. А що се отнасяше до Хилфред, той боготвореше Ариста като *своята принцеса*. Не личност, а въздигната на пиедестал икона. Поне и двамата бяха умрели, преди да научат истината.

Само Ейдриън бе избегнал заблудата. Ариста беше убедена, че той гледа на нея единствено като на източник на доходи. Вероятно я мразеше, задето тя е привилегирована аристократка, а той е принуден да се бори за прехраната си. Всички простолюдни бяха любезни пред благородниците, но в отсъствието на последните показваха истинските си чувства. Ейдриън вероятно ѝ се присмиваше, смятайки я за твърде отблъскваща дори за нейната собствена класа. Със или без магия, все още си оставаше вещица. Заслужаваше да бъде сама. Заслужаваше да умре. Заслужаваше да изгори.

Кап, кап, кап.

Пронизала страната ѝ болка я накара бавно да се обърне. Понякога в продължение на часове не си чувстваше краката, пръстите ѝ често изтръпваха. Лягайки по гръб, дочу цвърчене.

Плъхът се бе завърнал. Принцесата не знаеше откъде е дошъл или къде отива, но винаги усещаше, когато той е наблизо. Не можеше да разбере защо се навърта наоколо, след като тя изяждаше храната до шушка. След като изсърбаше супата до капка, Ариста ревниво облизваше лицата, дори понякога гризейки паничката. Но въпреки това плъхът се отбиваше често. Понякога муцунката му докосваше нозете ѝ и ритник го отпращаше настрана. Преди се опитваше да го улови, ала той беше умен и бърз. Сега Ариста бе толкова слаба, че дори не правеше опити.

Чу го да се движи край стената на килията. Носът му леко подуши голите пръсти на краката. Вече нямаше сили да рита, така че го остави да я души. След още няколко вдишвания плъхът я ухапа.

Ариста изпищя. Ритна, но пропусна. Плъхът обаче все пак избяга. Тя потръпна и заплака отчаяно.

— А-рис-та? — запита прегракнало Дигън. — Какво има?

— Ухапа ме плъх — отвърна тя, отново шокирана от хрипкавия си глас.

— Джаспър прави това, ако... — Гаунт се изкашля и изхрачи, сетне заговори отново. — Ако те помисли за умрял или прекалено слаб.

— Джаспър?

— Така го наричам, но също така съм дал имена и на камъните в килията си.

— Аз моите само ги преброих — рече Ариста.

— Двеста тридесет и четири — моментално рече Дигън.

— При мен са двеста двадесет и осем.

— А пукнатите броиш ли?

— Не.

Принцесата лежеше и се вслушваше в собственото си дишане. Усещаше тежестта на ръцете си върху периодично издигащата се гръд. Бе започнала да потъва в пресеклив сън, когато Дигън отново заговори.

— Ариста? Ти наистина ли си вещица? Можеш ли да правиш магии?

— Да — отвърна тя. — Но не тук.

Ариста не очакваше той да ѝ повярва и се съмняваше в магическите си сили, след като толкова дълго време бе откъсната от тях. Стените на затвора бяха покрити с руни. Същата маркировка бе попречила на Есрахаддон да прави заклинания в затвора Гутария, ала нейният престой нямаше да продължи хилядолетие. Руните на Гутария спираха и хода на времето. Стомахът на принцесата напомняше непрекъснато, че тук времето течеше.

Едва след Ратиборската битка Ариста бе започнала да разбира истинската същина на магията, Изкуството, както я наричаше Есрахаддон. Когато докосваше струните на реалността, не усещаше никакви ограничения — само сложност. Ако разполагаше с време, можеше да постигне всичко. Бе убедена, че ако не бяха руните, блокиращи силата ѝ, можеше да разцепи земята и да пръсне замъка.

— Такава ли си родена?

— Научих магия от Есрахаддон.

— Познавала си го?

— Да.

— Знаеш ли как е умрял?

— Убит от асасин.

— О... Някога говорил ли ти е за мен? Казвал ли е защо ми помага? — запита нервно.

— Никога не ти е казвал?

— Не. Нямах... — нов пристъп на кашлица го задави. — Нямах голяма армия, когато се срещнахме, но оттогава всичко се промени. Той ми спечели нови последователи. Почти нищо не трябваше да върша. Есрахаддон планираше всичко, той ми казваше какво да говоря. Хубаво беше. Имах повече от достатъчно храна, а хората ми отдаваха чест и ме наричаха сър. Трябваше да зная, че това е прекалено хубаво, за да продължи. Трябваше да осъзная, че той ме използва. Просто съм любопитен защо. Какво съм му сторил? — гласът му бе слаб и насечен.

— Дигън, имаш ли амулет? Малък сребърен медальон?

— Да — по-скоро имаш — той замлъкна за известно време. Когато заговори, гласът му бе поукрепнал. — Майка ми ми го даде, когато напуснах дома — да ми носи късмет. Взеха ми го, когато ме затвориха тук. Защо питаш?

— Защото ти си Наследникът на Новрон. Този медальон е бил изработен от Есрахаддон преди почти хилядолетие. Били са два, един

за наследника и един за неговия пазител. През поколенията те защитавали носителите си от магия и криели самоличността им. Есрахаддон ме научи на магия, с която мога да откривам къде се намират в момента. Аз му помогнах да те намери. Той се опитваше да те постави на трона.

Известно време Дигън не каза нищо.

— Ако имам пазител, къде е той? Точно сега би бил от полза.

Вълните на себенавист отново я заляха.

— Казва се Ейдриън. О, Дигън, за всичко съм виновна аз. Той не знае къде си. Двамата с Есрахаддон щяхме да те намерим и да му кажем, но аз обърках всичко. След смъртта му се опитах да те намеря сама. И се провалих.

— Е, става въпрос само за моя живот, не е нищо важно — настъпи пауза. — Ариста?

— Да?

— А за какво говореше онзи Гай? За *рога*? Есрахаддон отварял ли е дума за него? Ако можеш да им кажеш нещо за това, може и да не ни убият.

Ариста усети как косъмчетата по ръцете ѝ настръхват.

Това дали не е трик? Дали не работи за тях?

Слаба и изтощена, не можеше да мисли ясно. В мрака се чувстваше уязвима и объркана — точно каквото искаха те.

Дали изобщо това е Гаунт? Или са открили, че идвам и са сложили подставено лице още от самото начало? Или са разменили истинския Гаунт, докато съм спяла? Същият глас ли е?

Опита се да си спомни.

— Ариста? — провикна се отново той.

Тя отвори уста да отговори, сетне спря, осенена от друга мисъл.

— Трудно е да си спомня. Замаяна съм, опитвам се да си подредя главата. Говореше за рога в същия ден, в който срещнах сестра ти. Помня, че той ми я представи и тогава... Ох, как беше? Той каза: „Ариста, това е... това е...“ Ох, не мога да се сетя. Помогни ми, Дигън, чувствам се глупава. Как се казваше сестра ти?

Мълчание.

Ариста зачака. Напрегна слух и като че ли долови движение край килията си, но не беше сигурна.

— Дигън? — викна тя след няколко минути. — Не знаеш ли името на собствената си сестра?

— Защо искаш да знаеш как се казва? — запита Дигън. Тонът му бе по-студен.

— Просто забравих. Помислих си, че може да ми помогнеш да си припомня разговора.

Той мълча толкова дълго, че тя определи размяната на реплики за приключена. Най-сетне рече:

— Какво ти предложиха, за да разпитваш за нея?

— Какво искаш да кажеш?

— Може би ти си Ариста Есендън, а може би си империалист, опитващ се да отскубне информация от мен.

— А аз каква гаранция имам за теб? — попита тя.

— Дойде тук да ме освободиш, а се съмняваш кой съм?

— Дойдох да освободя Дигън Гаунт, но кой си ти?

— Няма да ти кажа как се казва сестра ми.

— В такъв случай ще спя — тя блъфира, но тъй като отново се възцари тишина, принцесата се унесе.

ГЛАВА 8

СЪР ЕЙДРИЪН

Ейдриън седеше на ръба на леглото, объркан от табарда. Диагонална ивица украсяваше страната му. В зависимост от това как го облечеше, ивицата започваше от лявото или от дясното му рамо. Не можеше да реши кое от двете е правилно.

Тъкмо бе взел решение и промушваше глава през него, когато на вратата се почука тихо и тя внимателно се отвори. Нос, подобен на човка, увенчан с напудрена перука надникна вътре.

— Извинете ме, търся сър Ейдриън.

— Поздравления, намери го — отвърна същият.

Мъжът пристъпи вътре, следван от млад паж, останал до вратата. Слабовата върлина, новодошлият бе облечен в ярки сатенени панталони до коленете и надиплена туника. Дори и без облеклото си би изглеждал смешен. Обути в катарамени обувки, краката му изглеждаха прекалено големи, всичките му крайници бяха дълги.

Юношата зад него бе облечен по-нормално — проста кафява туника и чорапи.

— Казвам се Нимбус от Вернес и съм ментор на императрицата. Регент Салдур прецени, че ще се нуждаете от известни насоки, що се отнася до протокола и напътствие в рицарските добродетели, така че ме помоли да ви съдействам.

— Приятно ми е — рече Ейдриън. Изправи се и протегна ръка. Първоначално Нимбус изглеждаше объркан, но сетне се протегна и се здрависа.

Посочвайки към табарда на Ейдриън, той рече:

— Разбирам защо бях повикан.

Ейдриън погледна надолу и сви рамене.

— Е, прецених, че имам петдесет процента шанс — той облече туниката обратно. — Така по-добре ли е?

Нимбус притисна дантелена кърпичка към устните си, мъчейки се да потисне смеха си. Момчето не притежаваше подобен

самоконтрол и прихна, сетне избухна в смях. Нимбус изгуби битката, накрая самият Ейдриън се присъедини към тях.

— Съжалявам. Това беше изключително неуместно от моя страна — извини се Нимбус, след като се съвзе. — Моля за прошка.

— Няма проблем. Просто кажи какво съм объркал.

— За начало, тази специфична дреха се използва само за тренировки, никой себеуважаващ се рицар не би носил подобно нещо в кралския двор.

Ейдриън сви рамене.

— О, добре, ще го имам предвид. Само това видях. Някакви идеи?

Нимбус отиде до една драперия зад леглото и я отметна, разкривайки отворен гардероб, изпълнен с туники, жакети, наметала, куртки, жилетки, ремъци, колани, панталони, ризи, чорапи, обувки и ботуши.

Ейдриън погледна към гардероба и се навъси.

— И как се предполагаше да зная, че всичко това е скрито там?

— Защо не започнем с подбирането на подходящ тоалет — предложи Нимбус и с жест прикани Ейдриън да си избере нещо.

Той посегна към чифт вълнени панталони, но деликатно прокашляне от страна на Нимбус го спря.

— Не? — попита Ейдриън.

Нимбус поклати глава.

— Добре тогава, *ти* какво смяташ, че трябва да облека?

Нимбус изучава съдържанието на гардероба в продължение на няколко минути, вадейки и сравнявайки различни одежди, прибирайки едната, за да извади друга. Най-сетне се спря на бяла риза, златен жакет, пурпурни чорапи и лъскави черни обувца с месингови закопчалки. Всичко това положи на леглото.

— Шегуваш се — рече Ейдриън, взирайки се в тоалета. — Това ли е най-доброто, което можа да избереш? Не съм сигурен, че златото и пурпура са за мен. Пък и какво не им е наред на вълнените панталони?

— Те са за лов и подобно на табарда не са уместни за кралския двор. Златото и пурпурът се допълват взаимно. Те обявяват, че сте безкомпромисен.

Ейдриън повдигна дрехите с гримаса.

— Крещящи са. *Притеснително* крещящи.

— Излъчват елегантност и изтънченост — поправи го Нимбус. — Качества, от които, ако позволите да кажа, бихте могли да се възползвате. Зная, че на полето рицарите подбират облеклото си с цел да се сражават с бандити и клюкари, при каквито обстоятелства е удачно да се направят съответните промени с оглед на утилитарността.

Нимбус преценяващо огледа одеждите на Ейдриън.

— Но сега се намирате в двореца, противопоставяйки се на висока класа... главорези. Силната ръка и гръмкият глас не ще бъдат достатъчни. Трябва да впечатлите рицарите, които искате да сплашите; дамите, чието благоразположение искате да получите; лордовете, които желаете да впечатлите — и хората от простолюдието, които ще скандират името ви по време на съревнованието. Последната група е изключително важна, тъй като ще повиши статуса ви сред останалите.

— Опитният в битка рицар може да оцелее, но само владеещият изкуството на убеждаването печели кралската дъщеря и се оттегля в огромно имение. Най-успешните рицари получават по няколко феодални владения и в годините на своя залез по нищо не отстъпват на някой граф.

Нимбус снижи глас:

— Регент Салдур спомена, че може да сте малко нескопосан — менторът поспря за миг. — Очевидно с вас можем да се съгласим, че не съм бил подведен. Ще трябва да поработим върху маниерите ви. За момента възнамерявам да компенсирам това с одеждите. С блясъка ще заслепим всички и те няма да видят мръсотията по лицето ви.

Ейдриън посегна да докосне буза.

— Това беше метафора — уведоми го Нимбус. — Макар че сега като ви гледам, една баня няма да се отрази зле.

— Баня? Навън е такъв студ. Ти трябваше да оправиш вида ми, не да ме убиеш.

— Вероятно за вас ще бъде изненада да узнаете, че в цивилизованото общество се къпем вътре с гореща вода. Дори може да ви хареса.

Обръщайки се към момчето, Нимбус нареди:

— Ренуик, бягай да донесеш ваната, вземи и хора с кофи. Ще ни трябва четка, сапун, масла и... о, да — ножици.

Хлапетото отърча и скоро се върна начело на цяла армия момчета, които носеха дървена вана. Отново изчезнаха и при следващата си поява носеха кофи с гореща вода. След напълването на ваната всички момчета излязоха. Само Ренуик остана край вратата, готов да изпълнява последващи поръчки.

— Наясно ли сте с основните принципи на къпането? Или желаете да ви инструктирам?

Ейдриън се намръщи.

— Смятам, че ще се справя — рече, отпусвайки се във водата. Ваната преля и по пода се посипа пяна. Боецът сгърчи лице. — Съжалявам.

Нимбус не каза нищо и се извърна, за да му предостави уединение.

Горещата вана бе превъзходна. Несъмнено бяха предоставили на Ейдриън вътрешна стая, защото прозорци нямаше. Имаше само легло, два дървени стола и скромна маса. Камина нямаше и в стаята беше мразовито. В краен случай можеше да подири топлината на камината във всекидневната в края на коридора, където имаше килими и дъски за шах, но въпреки студа Ейдриън предпочиташе да остане изолиран в собствената си стая. Тъй като не се бе стоплял от дни, боецът се отпусна колкото се може по-дълбоко.

— Тези ваши ли са? — попита Нимбус, забелязвайки оръжията на Ейдриън в ъгъла на стаята.

— Да. И зная, че са мръсни и захабени *също като мен*.

Нимбус с видима почит повдигна големия меч, все още прикачен към кожения ремък. Обръщайки го предпазливо, прокара пръсти по дръжката и петата.

— Много е стар — рече почти на себе си. — Ала ножницата е сбъркана.

— Мислех, че си царедворец. Какво разбираш от мечове?

— Ще научите, че в двора има множество оръжия. Оцеляването във вихрушката на политиката налага да прецениш правилно другия по малкото, което той разкрива.

Ейдриън сви рамене:

— Същото е и в битка.

— Дворът е битка — рече Нимбус. — Само оръжията и уменията са различни.

— И как би ме преценил?

— Регент Салдур ми каза, че произходът ви е напълно конфиденциален, а разгласяването на каквото и да било би довело до моята — не особено безболезнена — гибел. Единствено ми предостави информацията, че наскоро сте били посветен в рицарски сан. Въздържа се от коментари спрямо вашия произход. Само спомена, че ви липсва изтънченост и ми нареди да се уверя, че ще се впишете във фестивалните мероприятия.

Ейдриън не сваляше очи от наставника.

— Не отговори на въпроса.

Нимбус му се усмихна.

— Наистина искате да знаете? Не си играете с мен?

Ейдриън кимна.

Менторът се обърна към пажа.

— Ренуик?

— Да, сър?

— Донеси на сър Ейдриън чаша вино от стюарда в кухнята.

— Във всекидневната има вино, сър, там е по-близо.

Нимбус го изгледа строго.

— Искам малко уединение, Ренуик.

— О, разбирам. Веднага, сър.

— Много добре — рече Нимбус, след като момчето си отиде. Той присви устни и неколккратно ги потупа с показалец, преди да продължи. — Истината е, че вие не сте рицар. Дори не сте служили като сквайър, грум или паж. Съмнявам се, че сте прекарвали повече от няколко минути в някой замък. Но — и това е важното — наистина сте благороден.

Ейдриън спря да се разтрива.

— И какво те кара да мислиш така?

— Не знаехте къде е гардеробът, никога не сте се къпали през зимата, стиснахте ми ръката и се извинихте за разляната вода. Това със сигурност не е поведението на рицар, от малък възпитан да се смята за превъзхождащ останалите.

Ейдриън подуши ароматизирания сапун и го захвърли.

— Най-издайническо бе самото ръкостискане. Протегнахте ръка в небрежен поздрав. Нямаше цел, задна мисъл, несигурност. Нямаше също така и несигурност заради това, че ви превъзхождам със своите

маниери и одежди. Колко странно, като се има предвид знанието ми, че не сте отгледан като благородник — Нимбус погледна към меча, положен върху леглото. — Предава се по наследство, нали?

Отпушвайки бутилка масло, Ейдриън го определи за поносимо и капна малко върху четката.

— Получих го от татко.

Менторът прокара ръка по ножницата.

— Това е забележително оръжие — рицарски меч — потъмняло от времето и употреба. Не го използвате така често, колкото останалите. Другите два меча са просто инструменти, но това — това е нещо друго, нещо почитано. То се таи в незначителна ножница, скрито в одежди, които не му принадлежат. Този меч принадлежи на друга ера. Той е част от величествения свят, когато рицарите са били различни, по-въздигнати — *по-добродетелни*. Почива в тази фалшива ножница, защото истинската е била изгубена или може би очаква дело да бъде завършено. Копнее за онзи миг, в който ще засияе с целия си блясък. Когато се пресекат мечта и орис, тогава и само тогава ще открие предназначението си. Когато се изправи пред достойната кауза — онова единствено присъщо му предизвикателство, за което е бил изкован — ще намери мир в огъня на сражението. Този меч копнее за деня, в който ще спаси кралството и завоюва дамата.

Ейдриън се взираше в него, без да осъзнава, че си е изпуснал четката.

Нимбус не показва да е видял реакцията му и седна на ръба на леглото с доволна усмивка.

— Докато все още разполагам с вниманието ви, ще пристъпим ли към задачата, която ми бе възложена?

Ейдриън кимна.

— За да ми помогнете да преценя откъде да започнем, ще ми кажете ли какво знаете за кавалерството?

— Това е рицарски код на поведение — отвърна Ейдриън, опипвайки дъното на ваната за изгубената четка.

— Ами да, прав сте. Какво знаете за принципите му?

— Бъди достоен, бъди смел — такива неща.

— „Такива неща“? О, опасявам се, че ще трябва да започнем от самото начало. Умолявам ви да внимавате и също така да не забравяте да си изтриете стъпалата.

Ейдриън се намръщи, но повдигна крак.

— Рицарските добродетели водят началото си от етика, наследена от оригиналната империя. Тези добродетели са осем на брой. Първата е вещината. Тя е най-лесната за постигане, тъй като означава умело владение на оръжие. Това може да бъде постигнато чрез практика и наблюдение. Съдейки по състоянието на вашите оръжия, приемам, че познавате из основи тази добродетел?

— Sprawям се.

Нимбус кимна.

— Отлично. Следва храбростта, една от най-важните добродетели. Но тя не се свежда единствено до втурване срещу превъзхождащи по численост орди. Може да приеме много форми. Например храбростта да избереш живота пред смъртта, особено когато това означава мъчителен живот. Или поемането на необоснован риск, защото дадена кауза е прекалено благородна, за да бъде изоставена. Храброст може да бъде открита дори в хвърлянето на оръжие — ако това означава оцеляването на нещо, прекалено ценно, за да бъде изгубено.

— Третата добродетел е честността. За да притежава чест, човек първо трябва да бъде честен към мъжете, жените, децата, великите и нищожните, добрите и злодейците, ала най-вече към себе си. Рицарят не се оправдава.

Ейдриън с усилие се съсредоточи върху миенето на краката си.

— Целостта е добродетел, която лежи върху лоялност и чест. Да притежаваш цялост често означава да се придържаш към даден принцип. Лоялността е белегът на добрия рицар. Но също така може да означава защитаването на онези в нужда, които не могат да го сторят сами. Един рицар винаги трябва да се бори за доброто на своя крал — на трето място, на второ — за благото на своето кралство. Но правдата неотменимо стои на първото място.

— Как един рицар разбира кое е правдиво? — прекъсна го Ейдриън. Свали четката, потапяйки крака си обратно във водата. — Например... ако съм принуден да избирам между две злини? И някой би пострадал и в двата случая? Как да реша?

— Истинското благородство се крие в сърцето. Трябва да сторите онова, което *вие* смятате за правилно.

— Откъде бих могъл да знам, че не съм себичен?

— Това ни отвежда към следващата добродетел — вярата. Вярата не означава просто приемане на църковните убеждения, а увереност в самата добродетел. Рицарят не търси вина. Той вярва в добрината на всички, включително и в своята собствена. Доверява се на тази си вяра. Един рицар вярва на чуждата дума, в делата на своя лорд, в стойността на неговите заповеди, както и в своята собствена ценност.

Ейдриън кимна, макар думите да не облекчиха съвестта му.

— Шестата добродетел е щедростта. Рицарят е щедър както към благородниците, така и към обикновените хора. По-важна от материалната щедрост е щедростта на духа. Рицарят вярва само най-доброто за останалите и не ги обвинява до последно. Но винаги е себекритичен.

— Почитта е онази добродетел, която е свързана с доброто отношение към останалите. Рицарят не прибързва. Внимава да не наранява останалите чрез безразсъдство, чрез необмислени слова или глупост. Не подражава на недостойното поведение на околните. Вместо това винаги дири възможност да демонстрира добродетелта си.

Нимбус поспря.

— За тази добродетел също не бива да се притеснявате особено — той се усмихна, преди да продължи.

— Последната добродетел е искреността, трудно може да бъде определена. Благородството по кръв е ясно, но тук става въпрос за душевно благородство, а то не може да бъде научено. То трябва да бъде прието и отгледано. Тази добродетел бива демонстрирана чрез достойнство, а не труфене; увереност, а не арогантност; доброта, а не съжаление; вяра, а не покровителстване; автентичност, а не претенция.

— Тези добродетели формират Кавалерския код — заключи Нимбус. — Пътят на добрина и истина, по който хората на честта се стремят да крачат. Ала реалността е твърде различна.

И като в потвърждение на думите му, вратата се отвори и вътре нахлуха трима. Бяха едри и яки, облечени в поръбени с коприна жакети. Един от тях носеше брадичка. Въпросният посочи към Ейдриън.

— Ето го! — възкликна той.

— Е, със сигурност не е дребният мухльо — изрева вторият, който силно блъсна Нимбус в гърдите, поваляйки ментора върху леглото. Тоя беше най-едрият от тримата и можеше да се похвали с

няколкодневна брада. Обидата, както и изплашеното изражение върху лицето на царедвореца, предизвикаха нови пристъпи смях.

— Как се казваш, клечо? — запита мъжът с брадичката.

— Аз съм Нимбус от Вернес — каза наставникът, опитвайки се да стане и възвърне поне отчасти достойнството си. — Аз съм имперският ментор на...

— Ментор? Има си и ментор!

Отново зареваха от смях.

— Я кажи, клечо, на какво учиш сър Кьопчо? Как да си измие задника? Това ли е работата ти? Научи ли го как се използва цукало?

Нимбус не отговори. Стисна зъби и прониза с поглед занемарения мъж пред себе си.

— Май започваш да го ядосваш — отбеляза третият. Той беше гладко избръснат и отпиваше вино от бокал. — Внимавай, Елгар, свил е юмруци.

— Истина ли е това? — Елгар погледна към ръцете на наставника, които действително бяха свити в пестници. — Олеле! Нима поставям под съмнение педагогическата ти чест? Би ли искал да ме удариш, клечорляк? Да ме поставиш на мястото ми?

— Ако замахне достатъчно, може и да го усетиш — рече избръснатият.

— Зададох ти въпрос, клечо — настоя Елгар.

— Ако не възразявате, ще продължим друг път — каза Нимбус към Ейдриън. — Очевидно имате гости.

Елгар запречи пътя на ментора и го блъсна отново. Олюлявайки се, Нимбус падна върху кревата.

— Оставете го — каза Ейдриън, докато се изправяше и посягаше за кърпа.

— А, сър Кьопчо в цялата си царствена слава! — възкликна мъжът с брадичката, сочейки. — Е, не чак *толкова* царствен и не *толкова* славен!

— Кой си ти? — попита Ейдриън, излизайки от ваната и увивайки кърпата около себе си.

— Аз съм сър Муртас, а джентълменът с красивото лице край мен е сър Гилбърт. А пък шеметният другар, разговарящ учтиво с клечото, е самият сър Елгар. Ние сме тримата най-добри рицари в кралството, както скоро ще се убедиш и сам. Искахме да те

приветстваме в двореца и да ти пожелаем успех на полето — тъй като ще разполагаш единствено с късмет.

Нимбус изсумтя.

— Тук са, защото са чули, че е била поръчана вана. Искали са да видят белезите ви. Тъй като не са знаели нищо за вас, дойдоха да видят дали имате някакви пресни рани, от които биха могли да се възползват на турнира. Също така се опитват да ви сплашат, тъй като един къпец се определено е в неизгодна позиция. Сплашването често може да реши дадено съревнование още преди началото му.

Сър Елгар сграбчи Нимбус за туниката и го повдигна.

— Бъбриво копеленце, а? — тъкмо вдигаше юмрук, когато подгизнала кърпа изплющя върху лицето му.

— Извинявай. Елгар беше, нали? — попита Ейдриън. — Просто приключих с подсушаването на задника си и забелязах някакво петънце на лицето ти.

Елгар захвърли кърпата и изтегли меча. С две крачки прекоси разстоянието до Ейдриън, който стоеше гол и невъзмутим, дори когато рицарят насочи острието към гърлото му.

— Храбър негодник, трябва да се признае — рече Елгар. — Но това означава единствено, че ще бъдеш по-лесна мишена над оградата. Добре ще е да запазиш водата. Ще имаш нужда от нея, след като те запратя в калта.

Прибирайки меча си, той изведе приятелите си навън, като едва не пометоха Ренуик, стоящ пред вратата с бокал вино.

— Добре ли си? — попита Ейдриън, вземайки си нова кърпа.

— Да, разбира се — отвърна Нимбус с неспокоен глас. Приглади туниката си.

— Виното ви, сър — обърна се Ренуик към Ейдриън.

Нимбус взе чашата и я изпразни.

— Както казвах, реалността може да се окаже съвсем различна.

ГЛАВА 9

УИНДСКОТО АБАТСТВО

Ройс стоеше до прозореца на спалнята, гледаше как Гуен спи и си мислеше за тяхното бъдеще. Пропъди мисълта и потисна желанието да се усмихне. Самата представа можеше да предизвика бедствие. Боговете — ако съществуваха — мразеха щастието. Затова той се обърна и се загледа в градината.

Бурята от предната нощ бе покрила всичко в девственобяло. Единственото изключение правеха самотни стъпки, отвеждащи от спалното помещение към каменна пейка, където се бе свила една позната фигура в монашеско расо. Беше сам, ала по движенията на ръцете му и поклащането на главата можеше да се види, че оживено разговаря с някого. Край монаха имаше дръвче. Посаждането му бе първото нещо, което Майрън стори след завръщането си в абатството. Сега то се издигаше гордо на осем фута над земята, ала беше тъй крехко, че тежестта на снега го превиваше. Ройс знаеше, че огъващите се на вятъра дървета са много жилави, но се зачуди дали тежестта можеше да бъде понасяна. В крайна сметка всичко притежаваше своята точка на пречупване. Като че прочел мислите му, Майрън се изправи и леко разтърси дървото. Трябваше да се приближи непосредствено до него, за да стори това, при което по-голямата част от снега се посипа по главата му. Дървото отново се изправи, а облекчено от тежестта, вече изглеждаше по-познато. Майрън се върна на мястото си и продължи разговора. Ройс знаеше, че монахът разговаря не с дръвчето, а със своя приятел от детинство, който е погребан там.

— Станал си рано — промърмори откъм леглото Гуен. Под юргана виждаше нежните извивки на кръста и бедрото й. — След снощи смятах, че ще спиш до късно.

— Легнахме си рано.

— Но не спяхме — пошегува се тя.

— Беше по-добре от сън. Пък и тук ставането след зората си е успиване. Майрън вече е навън.

— Прави го, за да говори на спокойствие — тя се усмихна и подканващо отметна завивките. — Не е ли студено при прозореца?

— Влияеш ми лошо — рече той, лягайки и вземайки я в обятията си. Възхити се от мекотата на кожата ѝ. Тя ги зави и отпусна глава на гърдите му.

Спалнята им бе една от по-големите стаи за гости — три пъти по-голяма от монашеска килия. Гуен, напуснала Медфорд седмица преди инвазията на Бректън, бе уредила да донесе всичко със себе си, дори леглото с балдахин, килимите и гоблените. Оглеждайки стаята, Ройс лесно можеше да си представи, че се намира на улица Капризна. Чувстваше се у дома, но не заради мебелировката. Нуждаеше се само от Гуен.

— Развалям ли те? — игриво запита тя.

— Да.

Пръстите му галеха голото ѝ рамо и проследиха линиите на татуировката.

— При последното пътуване с Ейдриън отидохме до Калис... в джунглите. Отседнахме в тенкинско село, където срещнах забележителна жена.

— Така ли? И красива ли беше?

— Да, много.

— Тенкинските жени могат да бъдат изключително привлекателни.

— Да, така е. А тази имаше татуировка, която...

— Ейдриън откри ли наследника?

— Не... да, но не както очаквахме. Попаднахме на новините, че империята го държи в Акуеста. Канят се да го екзекутират за Зимния фестивал. Но тази татуировка...

— Да го екзекутират? — Гуен се повдигна на лакът, изглеждайки изненадана — твърде изненадана, за да се опитва да избегне въпроси. — Не трябва ли да помагаш на Ейдриън?

— Ще го сторя, макар да не съм сигурен защо. При последното ни пътуване не бях от особена полза, не се наложи да го спасявам. Така че малкото ти пророчество се оказа погрешно.

Смяташе, че ще успокои Гуен с новините, че предреченото от нея бедствие не се беше случило. Вместо това тя го отблъсна — познатата тъга се завърна.

— Трябва да му помогнеш — твърдо каза тя. — Може да не съм преценила времето, но не греша за смъртта на Ейдриън, освен ако не му помогнеш.

— Ейдриън ще се оправи, докато се върна.

Тя се поколеба, пое дълбоко дъх и отново отпусна глава. Утихна, скривайки лице на гърдите му.

— Какво има? — попита Ройс.

— *Аз наистина* ти влияя зле.

— Не бих се притеснявал за това — каза ѝ той. — Лично аз винаги съм харесвал развалата.

Настъпи дълга пауза, през която той гледаше как главата ѝ се повдига с дъха му. Ройс я галеше и се възхищаваше и отново прокара пръсти по татуировката.

— Ройс, можем ли просто да полежим за малко? — тя потри буза в гърдата му. — Можем ли да се вслушаме във вятъра и да се преструваме, че ни подминава?

— А не е ли така?

— Не — рече тя. — Но искам да се преструвам.

* * *

— Нямаше кой знае какво сражение — рече Магнус.

Ройс винаги се удивляваше на гласа на джуджето — звучеше по-гръмък и по-дълбок от очакваното. Седяха на дългата маса в трапезарията. Сега, когато Ройс знаеше, че Гуен е в безопасност, апетитът му се беше възвърнал. Монасите бяха приготвили отлични блюда, съпроводени от първото качествено вино, което бе пил от цяла вечност насам.

— Олрик просто избяга — продължи Магнус, довършвайки остатъка от яйцата си. За такъв с неговия ръст ядеше изключително много, никога не пропускаше възможност да се натъпче. — Така че армията на Бректън завзе всичко без Дрондил Филдс, но скоро и това ще е в ръцете им.

— Кой изгори Медфорд? — попита Ройс.

— Медфорд е бил опожарен?

— Когато пристигнах преди няколко дни, беше.

Джуджето сви рамене.

— Ако трябва да предположа, бих посочил подстрекаваните от църквата фанатици от Чадуик или може би Дънмор. От началото на инвазията опожаряват домове и ловят елфи.

Магнус се нахрани и се облегна назад, вдигнал нозе. Гуен седеше до Ройс, стискайки ръката му, като че е нейна собственост. Самата идея да ѝ принадлежи беше толкова странна, че му се струваше разсейваща, но с изненада установи, че се наслаждава на усещането.

— И за колко време си се върнал? — попита джуджето. — Имаш ли време да ми дадеш да погледна Алвър...

— Тръгвам веднага щом Майрън стане готов — Ройс забеляза Гуен да му хвърля поглед. — Убеден съм, че няма да му отнеме повече от няколко дни.

— А той какво прави?

— Карта. Веднъж видял план на двореца и сега го възпроизвежда по памет. Казва, че бил стар, много стар... още от времето на Гленморган, очевидно.

— Когато тръгнеш — рече Гуен, — вземи Мишка. Дай коня на Рин на Майрън.

— Че за какво му е на Майрън кон? — попита той. Гуен просто се усмихна и Ройс се отказа да задава въпроси. — Добре, но те предупреждавам отсега. Той ще го разглези.

* * *

Майрън седеше на бюрото си в скрипториума, вероятно любимото му място в света. Наклоненият плот и малкият стол заемаха по-голямата част от мястото между две каменни колони. Вляво сърповиден прозорец гледаше към градината.

Навън светът изглеждаше вледеняващ. Вятърът виеше край прозореца, оставяйки следи от сняг в ъгълчетата. Зимната ярост бясно разтрисаше шубраците на върха на хълма. Надничайки, Майрън оцени удобството на уютното си работно място. Нишата го обгръщаше като

някакво леговище на гризач. Често си мислеше, че би му харесало да бъде къртица или земеровка — не от големите белозъби, а най-обикновена земеровка. Колко приятно съществуване би било да живее под земята, на топло и в безопасност, в малките скрити проходи. Би поглеждал към обширния свят с възхита и удивление, съпроводен от знанието, че няма причина да излиза в него.

Нанесе последните щрихи на схемата за Ройс и се върна към завършващите страници на „Елкуин“. Това бе шедьовърът на поета от пета династия Оринтайн Фелън. Представляваше масивен тон размишления как природните тенденции се съотнасят към тези на живота. Когато бъдеше приключена, това щеше да е двадесетата книга на Майрън, която щеше да възстанови в библиотеката. Щяха да му останат още само триста петдесет и две — без да се броят петстотин двадесет и четирите свитъка и хиляда двеста и тринадесетте индивидуални пергаментата. За повече от две години работа това можеше да изглежда малко, ала Майрън работеше усилено само през зимата, тъй като по-топлите месеци бяха заделени за възстановяването на манастира.

Новото Уиндско абатство бе почти приключено. Повечето наблюдатели не биха открили различия с версията отпреди пожара, ала за Майрън нещата не стояха така. Прозорците, вратите, бюрата и леглата бяха същият тип, но бяха различни. Покривът бе точно както си го спомняше — и все пак друг, точно както и хората. Липсваха му братята Гинлин, Хеслон и останалите. Не че Майрън бе нещастен с новото си семейство. Харесваше новия абат, Харкън. Брат Бендълтън бе много добър готвач, а брат Зефир умееше да рисува невероятно и помагаше на Майрън с много от илюстрациите му. Всички бяха чудесни, ала подобно на вратите, прозорците и леглата, не бяха същите.

— Не, за последен път, не! — викна Ройс, влизайки в скрипториума, следван от Магнус.

— Само за един-два дни — молеше се джуджето. — Все ще прежалиш кинжала за толкова време. Искам само да го огледам. Няма да го повредя.

— Остави ме.

Двамата се отправиха към Майрън, лавирайки между бюрата. Такива в стаята имаше дузина, но само онова на Майрън бе редовно

използвано.

— О, Ройс, тъкмо приключвах. Но е добре да изчакаш мастилото да изсъхне.

Ройс вдигна картата към светлината, изучавайки я критично в продължение на няколко минути.

Майрън се притесни.

— Нещо не е наред ли?

— Не мога да повярвам как подобни неща просто си седят в главата ти. Невероятно. И казваш, че това е карта на двореца?

— Заглавието гласи „Замъкът в Уоррик“ посочи Майрън.

— Това не е карта — рече Магнус намръщено. Ройс държеше картата извън обсега му.

— Откъде знаеш? — попита крадецът.

— Защото това са строителни планове. Виждат се строителните маркировки.

Ройс смъкна пергамента и Магнус посочи:

— Виждаш ли, тук строителят е отбелязал колко камък ще е необходим.

Ройс погледна към джуджето, сетне към Майрън.

— Така ли е?

Монахът сви рамене:

— Възможно е. Зная само какво съм видял. Нямам представа за значението му.

Крадецът се обърна отново към Магнус.

— Значи познаваш тези символи?

— Разбира се, това е основно инженерство.

— Можеш ли да ми кажеш къде се намира тъмницата?

Джуджето взе схемата и я положи на земята, тъй като бюрата му бяха прекалено високи. С жест поиска свещ и Ройс му донесе. Магнус изучава картата няколко минути, преди да обяви:

— Не. Няма тъмница.

Ройс се навъси.

— В това няма логика. Никога не съм чувал за дворец или замък, в който да няма някакъв затвор.

— Това не е единственото странно нещо — додаде Магнус.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами няма нищо, ама наистина нищо, под земята. Дори изба няма.

— И?

— Не може да натрупаш тонове камъни просто така върху земята. Сградата ще потъне. Дъждът ще я подкопае. Стените ще се срутят.

— Но дворецът е непокътнат — рече Майрън. — Тази схема е от архиви отпреди стотици години.

— В което няма смисъл. Тези планове не показват поддържаща структура. Никакви стълбове, никакви колони. Няма нищо, което да поддържа това място. Поне нищо начертано тук.

— Което означава?

— Не съм сигурен, но ако трябва да предположа, вероятно е построено над нещо друго. Може да са използвали съществуващи основи.

— Знаейки това и гледайки тези планове... би ли могъл да ми кажеш къде се намира тъмницата, ако беше там?

— Разбира се. Просто трябва да разбере върху какво е разположено и да се вслушам добре в земята наоколо. В крайна сметка намерих тунела до Авемпарта.

— Добре тогава, стягай багажа. Идваш с мен в Акуеста.

— Ами кинжала?

— Обещах да ти го завеция след смъртта си.

— Не мога да чакам дотогава.

— Не се притеснявай. Изглежда няма да ти се наложи да чакаш дълго — Ройс се обърна към Майрън. — Благодаря ти за помощта.

— Ройс? — спря го монахът.

— Да?

Майрън изчака Магнус да излезе.

— Мога ли да те запitam нещо за госпожица ДеЛанси?

Крадецът повдигна вежда.

— Нещо не е наред? Да не би абатът да е разстроен от присъствието на момичетата?

— О, не, нищо подобно. Те всички са чудесни. Хубаво е да имаме и сестри. А госпожица ДеЛанси има прекрасен глас.

— Прекрасен глас?

— Абатът ни държи разделени от жените, така че не ги виждаме много. Те се хранят по различно време и спят в отделни спални, но абатът ги е поканил да се присъединяват към нас на вечерня. Няколко от тях идват, сред които и госпожица ДеЛанси. Тя винаги пристига с покрито лице. Тиха е, но понякога я чувам да шепне молитви. Всяка служба започва с химн и тя се присъединява. Пее тихо, но аз мога да я чуя. Има невероятен глас, пленителен, красив и тъжен като песента на славей.

— О — Ройс кимна. — Ами добре. Радвам се, че няма проблем.

— Не бих го нарекъл проблем, но...

— Но?

— Често я виждам сутрин, когато отивам до Катеричето дърво да поговоря с Рениан. Госпожица ДеЛанси понякога се разхожда в градината, винаги спира да ни почете.

Майрън замлъкна.

— И? — подкани го Ройс.

— Една сутрин тя взе ръката ми и се вгледа в дланта ми в продължение на няколко минути.

— Опа — промърмори крадецът.

— Да — рече Майрън с широко разтворени очи.

— Какво ти каза?

— Че ми предстояли две пътувания — и двете неочаквани. Каза, че нямало да се чувствам готов, но да не съм се страхувал.

— От какво?

— Не каза.

— Типично.

— Тогава ми каза още нещо и беше тъжна, както когато пее.

— Какво беше то? — попита Ройс.

— Каза, че искала да ми благодари предварително и че вината не била моя.

— Не е обяснила и това, нали?

Майрън поклати глава.

— Но беше много притеснително — беше изключително сериозна. Знаеш ли какво имам предвид?

— Твърде добре.

Майрън седна и си пое дъх.

— Ти я познаваш. Трябва ли да се притеснявам?

— Аз винаги го правя.

* * *

Ройс крачеше из градината под ранните лъчи на зората. Имаше навик да става рано. За да не събуди Гуен, се бе измъкнал да се разходи край манастира. Тук-там имаше скелета, но по-голямата част от абатството бе приключена. Олрик бе финансирал възстановяването като част от възнаграждението на Ририя за спасяването на Ариста от Пърси Брага. Магнус надзираше строителните дейности и изглеждаше истински щастлив да възвръща сградите към някогашната им слава, макар работата с Майрън да объркваше джуджето. Монахът предоставяше подробни, но необичайни детайли, включващи дължината на буталка за масло и лъжици или дебелината на дадена книга. Но въпреки това постройките биваха издигани и Ройс трябваше да признае, че монахът и джуджето са свършили отлична работа.

Сега дебела ледена покривка обгръщаше земята, а небето беше яркосиньо. Майрън вече бе приключил с картата. Ройс знаеше, че трябва да тръгне, но се колебаеше. Наслаждаваше се да лежи с Гуен и да се разхожда с нея в градината. Забелязвайки слънцето да се издига над сградите, той пое обратно. Гуен сигурно вече беше станала. Закуската с нея беше любимата част от деня им.

Обичната му още беше в леглото, легнала с гръб към вратата.

— Гуен? Зле ли ти е?

Тя се обърна с лице към него и Ройс видя сълзи в очите ѝ. Притича към нея.

— Какво има, какво не е наред?

Тя се протегна и го прегърна.

— Ройс, съжалявам. Ще ми се да имаше повече време? Ще ми се...

— Гуен? Какво...

Някой почука на вратата и тя се отвори. На прага стояха пълничкият абат и някакъв непознат.

— Какво има? — сопна се Ройс, изучавайки странника.

Беше млад и облечен в мръсни дрехи. Вятърът здравата беше пообрулил лицето му, а върхът на носа му бе замръзнал.

— Простете, мастър Мелбърн — рече абатът. — Този мъж е яздил изключително бързо от Акуеста, за да ви донесе новини.

Ройс погледна към Гуен и се изправи, макар пръстите ѝ да се мъчеха да го задържат.

— Какво гласи съобщението?

— Албърт Уинслоу ми каза, че ще ми платите допълнителен златен тенент, ако пристигна бързо. Яздих без почивка.

— Какво гласи съобщението? — гласът на Ройс се вледени.

— Ейдриън Блекуотър е заловен и затворен в имперския дворец.

Ройс прекара ръка през косата си, едва дочувайки как Гуен благодари на мъжа и му плаща.

* * *

Ярка слънчева светлина осветяваше вътрешността на конюшната. Дъските на различните отделения бяха бледожълти, времето още не ги бе посивило. Миризмата на стърготини се смесваше приятно с тази на тор и сено.

— Трябваше да предположа, че ще си тук — рече Ройс, сепвайки Майрън, който стоеше между двата коня.

— Добро утро. Благославях коня ти. Тъй като не знаех кой ще вземеш, благослових и двата. Пък и някой трябва да ги погали. Брат Джеймс почиства много добре, но никога не отделя време да ги погали по врата или по муцуните. В „*Песента на Берингър*“ сър Адуайт казва: „*Всеки заслужава малко щастие*“. Истина е, не смяташ ли? — Майрън погали муцуната на тъмния кон. — Мишка я познавам, но кой е това?

— Казва се Хивенлин.

Майрън наклони глава, беззвучно мърдайки устни.

— И беше ли такъв?

— Какво да е бил?

— Неочакван дар?

Ройс се усмихна.

— Да... да, беше. О, и сега е твой.

— Мой?

— Да, благодарение на Гуен.

Ройс оседла Мишка и прикачи торбите с храна, които абатът му бе приготвил, докато се сбогуваше с Гуен. През годините имаше твърде много раздели, всяка по-трудна от предишната.

— Значи отиваш да помогнеш на Ейдриън?

— А когато се върна, ще взема Гуен и двамата ще изчезнем далеч от всичко и всеки. Както каза, „всеки заслужава малко щастие“, нали така?

Майрън се усмихна.

— Абсолютно. Само...

— Само?

Монахът поспря, преди да заговори, потривайки врата на Мишка за последен път.

— Щастieto идва от приближаването към установена цел. Бягаш ли от нещо, често довеждаш нещастieto си със себе си.

— Кого цитираш сега?

— Никого — обяви Майрън. — Горчивият опит ме научи на това.

ГЛАВА 10

ПИРЪТ НА АРИСТОКРАТИТЕ

Началото на четиринадесетдневния Зимен фестивал бе официално положено с благороднически пир в залата за тържества на двореца. Двадесет и седем банера висяха от тавана, всеки от тях увенчан с емблемата на аврински знатен род. Пет липсваха, създавайки видими пролуки — синята кула на бял фон, принадлежаща на рода Ланаclin от Глъстън; червеният диамант на черен фон на рода Хестъл от Бернум; бялата лилия върху зелен фон, собственост на Екзитърови от Ханлин; златният меч на зелен фон на рода Пикъринг от Галилин — и златният сокол с корона върху червен фон, принадлежащ на Есендън от Меленгар. В мирни времена залата приветстваше всички тридесет и две семейства. Празните места сред банерите напомняха за цената на войната.

Мястото бе обсипано с декорации. Гирлянди се виеха по стените и обгръщаха прозорците. Пищни полилеи, натезали от червени и златни ленти, ярко осветяваха излъскания до огледалност под. Четири огромни камини изпълваха залата с топло оранжево сияние. А редиците от високи извити прозорци, разтворили широко клепачите на пердетата си с избродирани снежинки, пропускаха последните лъчи на залязващото слънце.

Издигната на подиум в единия край на залата, масата се проточваше край цялата стена. Като слънчеви лъчи три още по-дълги трапези водеха началото си от нея, обсипани с украшения от зеленика и борови шишарки.

Поне петдесет благородника, всеки от които издокаран в най-изтънчената си премяна, изпълваха залата. Някои стояха на групички, разговаряйки високо. Други се събираха в сенчестите ъгли и шепнеха, но болшинството разговаряха на масата.

— Изглеждат красиви, нали? — прошепна Нимбус на Ейдриън.
— Както и змиите при определено осветление. Отнасяйте се с тях по

същия начин. Дръжте се настрана, гледайте ги в очите, отстъпете, ако ги чуете да тракат. Сторете това и може да оцелеете.

Нимбус го огледа за последен път и изчисти нещо от рамото на Ейдриън. Последният носеше златно-пурпурния тоалет — и се чувстваше нелепо.

— Ще ми се мечовете да бяха при мен. Така не само се чувствам глупаво, но и гол.

— Разполагате с красивия си инкрустиран кинжал — усмихна се Нимбус. — Това е пиршество, не кръчма. Един рицар не се явява въоръжен пред своя лорд. Не само се смята за грубо, но и за измяна. Което ние не искаме да се случи, нали? Просто стойте нащрек и не говорете много. Колкото повече говорите, толкова повече амуниции им давате. И помнете какво ви казвах за маниерите на хранене.

— Ти няма ли да дойдеш? — попита Ейдриън.

— Аз ще седя до лейди Амилия на главната маса. Ако изпаднете в затруднения, потърсете ме. Ще се опитам да помогна. Сега помнете — вашето място е на третата маса, отляво, четвъртия стол от края. Късмет.

Нимбус се измъкна и Ейдриън пристъпи в залата. И съжали още в същия миг, осъзнавайки, че не е наясно коя страна е лявата, изобщо коя е третата маса, от кой край трябва да започне броенето. При влизането му глави се обърнаха към него и погледите на лицата им извикаха спомени за края на битката при РаМар. На този ден лешояди бяха пирували край крачещия Ейдриън. Надявайки се да ги прогони, той бе застрелял един. За негова отврата, останалите птици се бяха спуснали върху по-пресните останки от своя другар. Бяха гледали боеца с наклонени глави, сякаш той е излишен. Същия поглед виждаше и в очите на околните аристократи.

— Кой може да сте вие, добри ми сър? — рече дама от дясната страна на Ейдриън.

Съсредоточен да намери масата си и в комбинация с бърбрежа в стаята, той не ѝ обърна внимание.

— Грубо е да игнорираш дама, когато тя се обръща към теб — рече мъж. Гласът му бе остър и невъзможен за подминаване.

Ейдриън се обърна и видя мъж и жена да го гледат втренчено. Бяха млади и очевидно близнаци, тъй като и двамата имаха руси коси и блестящи сини очи.

— Също е и опасно — продължи мъжът, — когато тя е принцеса на достойно кралство от Аврин.

— А... извинете... — поде Ейдриън, но мъжът го пресече.

— Ето какво било. Причината за обидата е, че рицарят няма език! Ти си рицар, нали? Моля те, кажи ми, че си такъв. Кажи ми, че си бил прост фермер, когото някой пиян лорд шеговито е посветил, задето си прогонил катерица от имението му. Не бих понесъл да се окажеш поредния незаконен син на херцог или граф, изпъзлял от пивницата в търсене на истинско благородство.

— Остави човека да говори — каза дамата. — Със сигурност той страда от болест, която лишава ума му от възможността да формира думите правилно. С това не бива да се подиграваш, мили братко. Може би е причинено от страданията на бойното поле. Чувала съм, че поставените в устата камъчета помагат. Ще желаете ли, сър?

— Нямам нужда от камъчета, благодаря ви — хладно отвърна Ейдриън.

— Е, със сигурност се нуждаете от нещо. Очевидно сте болен, иначе защо ще ме загърбвате така? Или се наслаждавате да нанасяте обида на една дама, чието единствено прегрешение е да се поинтересува от името ви?

— Аз не исках... тоест, не ви...

— Ох, пак започва — рече тя състрадателно. — Моля те, прати някой слуга веднага да донесе камъчета.

— Осмелявам се да кажа — заговори брат й, — че не разполагаме с време за камъчета. Може би просто би могъл да засмуче една-две шишарки. Това ще помогне ли според теб?

— Той няма говорен дефект — приближи се с широка усмивка сър Муртас, забил пръст в колана си.

— Нима? — едновременно запитаха принцът и принцесата.

— Не, просто е невеж. Има си свой ментор. Когато за пръв път срещнах сър Ейдриън — тъй му е името, впрочем — той беше в средата на урок по къпане. Можете ли да си представите? Бедният дръвник не знае дори как да се измие.

— О, това вече е притеснително — принцесата започна да си вее със сгъваемо ветрило.

— Наистина. Толкова беше объркан, че запрати кърпата си по сър Елгар!

— Значи грубото поведение му е присъщо? — попита тя.

— Слушайте, аз... — заговори Ейдриън, но отново бе отрязан.

— Внимавай, Беатрис — каза Муртас. — Раздразваш го. Може да те олигави или да те заплюе. Какъвто е недодялан, кой знае на какви низости е способен? Готов съм да се обзаложа, че следва напикаване.

Ейдриън правеше крачка към Муртас, когато видя Нимбус бързо да крачи към тях.

— Принцеса Беатрис, принц Рудолф, сър Муртас, великолепно прекарване на Зимния фестивал!

Те се обърнаха към наставника, който бе разперил широко ръце — и също толкова широко разтеглил крайчетата на усмивката си.

— Виждам, че сте се запознали с нашия бележит гост — сър Ейдриън. Убеден съм, че е твърде скромен да разкаже историята за скорошното си ръкополагане на бойното поле. Срамота, тъй като историята е изключителна и увлекателна. Принц Рудолф, за вас зная със сигурност, че ще ѝ се насладите. След това можете да разкажете за някое от *своите* сражения. О, простете, забравих, вие не сте виждали истинска битка, нали?

Принцът се вцепени.

— Ами вие, сър Муртас, извинете недобрата ми памет, моля ви, кажете ни — къде бяхте *вие*, когато армиите на императрицата се сражаваха за живота си? Със сигурност можете да разкажете за множеството интересни случки, преживени от вас, докато другите достолепни рицари са отдавали живота си за честта на Нейно Високопреосвещенство?

Муртас отвори уста, но Нимбус бе по-бърз. Обръщайки се към жената, той продължи.

— И, милейди, искам да ви уверя, че не е трябвало да се обиждате от поведението на сър Ейдриън. Няма нищо чудно в неговото игнориране. Защото, както той добре знае — и всички ние — *никоя* дама не би заговорила първа непознат мъж — както някоя долна проститутка се предлага на улицата.

Тримата онемели се взираха в наставника.

— Ако все още търсите мястото си, сър Ейдриън, то е насам — менторът го повлече със себе си. — Още веднъж, възхитителен празник на всички!

Нимбус го насочи към един стол в края на масата, до този момент останал незает.

— Еха — удивено рече Ейдриън. — Току-що нарече онези мъже страхливци, а принцесата курва.

— Да — отвърна той. — Но го сторих *много* учтиво — смигна. — Сега, моля ви, опитайте се да не се забърквате в неприятности. Стойте тук и се усмихвайте. Аз трябва да вървя.

Нимбус отново изчезна в тълпата, махайки пътьом на разни хора.

Ейдриън отново се намери сред океан от яйчени черупки. Погледна и видя принцесата и Муртас да сочат към него и да се смеят. Недалеч забеляза двамина, които го наблюдаваха. Скръстили ръце, те се бяха облегли на украсена с червени панделки колона. Ейдриън ги разпозна, тъй като ги бе виждал често. Те неотлъчно стояха в мрака, в другия край на стаята или на прага — личните му сенки.

Ейдриън се извърна и внимателно се настани на масата. Оправяйки дрехите си, той се опита да си припомни наученото от Нимбус: *стой изправен, не шавай, винаги се усмихвай, не заговаряй никого, не прави нищо непознато, не гледай останалите в очите, освен ако не са те принудили да разговаряш*. Ако бе принуден да се представи, трябваше да се покланя, а не да се здрависва. Ако дама му подадеше ръката си, той трябваше да я вземе и нежно да я целуне. Нимбус го бе посъветвал да има под ръка няколко готови оправдания за измъкване от разговор, както и да отбягва групи от повече от трима. Най-важно беше да изглежда спокоен и да не привлича внимание.

Някъде в предната част на стаята свиреха музиканти, но тълпата ги скриваше от очите му. Хората се движеха на талази. Често се разнасяше изкуствен смях. Носеха се зловни подмятания. В това дамите бяха много по-добри.

— О, миличка, просто *обожавам* тази рокля! — долетя нейде из тълпата оживения глас на някаква жена. — Трябва да е удобна до лудост, като се има предвид колко е семпла. А в моята, с тази бродерия, почти не мога да седна.

— Убедена съм в правотата ти — отвърна друга. — Ала дисконфортът е малка цена за рокля, която тъй майсторски прикрива физическите недостатъци чрез комплексността на своя дизайн.

Опитът да проследи вербалните дуели докара на Ейдриън главоболие. Ако затвореше очи, почти можеше да дочуе съсъка на

стоманата. Със задоволство видя принцеса Беатрис, принц Рудолф и сър Муртас да сядат на друга маса. Срещу Ейдриън се настани мъж с монашеско расо. Той биеше на очи дори повече от боеца. Двамата си кимнаха мълчаливо. Околните столове си оставаха незаети.

На главната маса Етелред се бе разположил до масивен празен трон. Остатъка от тази маса бе изпълнен с крале и кралици, а в единия ѝ край Нимбус седеше до лейди Амилия. Тя носеше зашеметяваща синя рокля, беше навела леко глава и мълчеше.

Музиката спря.

— Моля за внимание! — изкрещя дебеланко в яркожълта роба. Много държеше да покаже, че жезълът му е поръбен с месинг. За да го стори, потропа по каменния под. Звукът се разнесе над тълпите като гръм и удави разговорите.

— Моля, заемете местата си. Пиршеството скоро ще започне.

Стаята се изпълни със звука на провлачвани столове. От лявата страна на монаха се настани едър сивобрадко. Отдясно на духовника се намираше самият сър Бректън, облечен в бледосин жакет. Приликата с Уесли не можеше да бъде сбъркана. Рицарят се изправи и се поклони, когато едра жена с идентична усмивка седна от лявата страна на Ейдриън, който се радваше да види Женвиев Харгрейв от Рочел.

— Простете, добри ми сър — рече тя, стоварвайки се върху стола. — Със сигурност са очаквали тук да седне изтънчена принцеса, вместо една едра херцогиня. Несъмнено и вие сте очаквали същото — тя му намигна.

Ейдриън знаеше, че се очаква да отговори, затова реши да заложи на сигурно.

— Надявах се да не разлея нещо. Извън това не съм мислил.

— Това се казва отговор — тя погледна към рицаря от другата страна на масата. — Осмелявам се да кажа, сър Бректън, че тази вечер имате конкуренция.

— Какво имате предвид, милейди? — попита той.

— По всичко личи, че човекът до мен не ви отстъпва по скромност.

— В такъв случай за мен е чест да седя на една маса с него. И още по-удовлетворен да седя срещу вас.

— Съжалявам всички принцеси, защото аз съм най-щастливата дама да седя край двама ви. Как се казвате, добри ми сър? — обърна се тя към Ейдриън.

Все още седнал, той осъзна грешката си. Трябваше да стане при приближаването на Джени, както бе сторил Бректън. Изправяйки се непохватно, той се поклони.

— Аз съм... сър Ейдриън — рече той, чакайки да поеме ръката ѝ. Когато тя му я подаде, той се почувства глупаво, но все пак я целуна леко и седна. Очакваше да чуе смях, но очевидно никой от останалите не бе забелязал.

— Аз съм Женвиев, херцогинята на Рочел.

— Приятно ми е — отвърна Ейдриън.

— Със сигурност познавате сър Бректън? — запита херцогинята.

— Не лично.

— Той е главнокомандващ на северната имперска армия и фаворит в предстоящия турнир.

— Чий фаворит, милейди? — запита сър Елгар, издърпвайки стола до Бректън и настанявайки се с елегантността на слон. — Вярвам, че Марибор е благоразположен към мен тази година.

— Може да си мислите така, сър Елгар, но аз подозирам, че след толкова години непрестанна практика сте далеч по-опитен в хвалбите, отколкото в ездата — рече херцогинята, карайки монаха да се закикоти.

— Не искам да проявя неуважение към Нейно Благородие — рече сериозно Бректън, — но сър Елгар е прав в това, че само Марибор може да отсъди победителя в турнира. И никой не знае кому е отдал благоразположението си.

— Не говорете вместо мен — изръмжа Елгар. — Не се нуждая от милостинята ви, нито ще бъда основата на кулата ви от добродетел. Спестете ни монашеския си език.

— Не бързайте да отхвърляте милостинята или да заглушавате монах — рече мъжът с расо. — Иначе как ще узнаете волята Божия?

— Простете, добри ми монахо. Не говорех срещу вас, а укорявах думите на този светски псевдосвещеник.

— Моля се да се вслушате в думите на Марибор, когато той ги изрече.

Дебел човек с телосложението на круша седна край херцогинята. Целуна я по бузата и я нарече скъпа. Ейдриън не беше срещал

Леополд, но по разказваното от Албърт лесно можеше да го разпознае. Празното място до Елгар бе заето от сър Гилбърт.

От дясната страна на Ейдриън не седна никой. Надяваше се така да остане и занапред. Със защитаващата левия му фланг херцогиня и празното място отдясно, трябваше да се безпокои само от фронтално нападение. Докато обмисляше това, ново приятелско лице изникна в полезрението му.

— Весел фестивал на всички! — поздрави ги Албърт Уинслоу с такава елегантност, че Ейдриън изпита завист. Бе убеден, че Албърт го е видял, но виконтът с нищо не издаде това.

— Албърт! — засия херцогинята. — Какво удоволствие е да си сред нас.

— А, лейди Женвиев и херцог Леополд. Нямах представа, че Нейно Високопреосвещенство ценяла личността ми тъй много, че ме е поставила на една трапеза с такива възвишени люде.

Албърт моментално пристъпи към Джени, поклони се, пое ръката ѝ и я целуна с небрежен стил.

— Позволи ми да ти представя сър Ейдриън — рече дамата. — Той изглежда великолепен човек.

— Така ли? — Албърт се замисли. — И е рицар?

— Това още не е установено — рече сър Елгар. — Поставил е „сър“ пред името си, но аз никога не съм го чувал преди. А някой от вас?

— Щедростта на духа не позволява човек да бъде осъждан, преди да е възникнала основателна причина за това — рече сър Бректън. — Тъй като сте добродетелен рицар, убеден съм, че знаете това, сър Елгар.

— Отново държа да изтъкна, че не се нуждая от поученията ви. Аз лично бих желал да узная откъде е родом сър Ейдриън и как е завоювал шпорите си.

Всички очи се насочиха към Ейдриън.

Той се опита да си припомни наизустените детайли, без напрежението му да проличи.

— Роден съм в... Бармор. Бях посветен от лорд Дърмонт заради проявите ми в Ратиборската битка.

— Нима? — рече сър Гилбърт с лепнещ от сладост глас. — Не бях наясно с *тази* победа. Бях останал с впечатлението, че битката е

изгубена, а лорд Дърмонт — убит. За какво бе посветен и как Негова светлост те ръкоположи? Духът му ли прелетя над теб, докосвайки те с призрачния си меч и казвайки: „Исправи се, добри рицарю. Върви и загуби още сражения в името на империята, императрицата и бог Марибор“?

Ейдриън усети как стомахът му се свива. Албърт го гледаше напрегнато, очевидно без да е в състояние да помогне. Дори херцогинята мълчеше.

— Добър вечер господа и дами — разнеслият се иззад него глас на регент Салдур разкъса напрежението. Ейдриън усети ръката на регента върху рамото си.

Придружаваше го Арчибалд Белънтайн, графът на Чадуик, който седна до Ейдриън. Всички кимнаха почтително към Салдур.

— Просто показвах на графа мястото му, но не можах да не чуя дискусиата ви относно сър Ейдриън от Бармор. Лично императрицата настоя той да присъства. Моля го да ми предостави удоволствието да отвърна на достойния въпрос на сър Гилбърт. Какво ще кажете, сър Ейдриън?

— Разбира се — отвърна той вдървено.

— Благодаря — рече Салдур. След като прочисти гърлото си, заговори отново. — Сър Гилбърт е прав що се отнася до загубата на лорд Дърмонт онзи ден. Отчетите на неговите помощници ни разкриха подробности от деня. Трите дни неспирен дъжд направили конната атака невъзможна, а безбройните националистически орди убедили лорд Дърмонт в безсмислеността на ръкопашния бой. Обезкуражен, той се оттеглил в палатката си.

— Лишена от своя водач, имперската армия се огънала, когато националистите нападнали. Сър Ейдриън — тогава *капитан* Ейдриън от пета имперска конна гвардия — повел хората ни. Вдигнал знамето и лично застанал начело. Първоначално само шепа войници се подчинили. Само преките му подчинени, онези, които познавали духа му. Без да обръща внимание на малобройните си сили, той поверил живота си в ръцете на Марибор и се втурнал напред.

Ейдриън сведе очи и приглади дрехите си, докато останалите стояха омаяни.

— Макар да било истинско самоубийство, той се врязал във вражите редици. Изпод копитата на коня му изхвърчали капки, в които

светлината се пречупвала в дъга. Започнал да сече враговете, забравил всякаква безопасност.

Гласът на Салдур стана по-силен и по-напрегнат. Тонът и ритъмът му придобиха мелодраматичния характер на църковна проповед. Неколцина благородници от околните маси се заслушаха.

— Храбрият му щурм всял смут в националистическите пехотинци, които отстъпили страхливо. Все напред летял той, посичайки ги наляво и надясно, докато накрая конят му не се препънал и не паднал. С щит и меч в ръка, той се изправил на крака и продължил пеш настъплението. Под звъна на метала крещял името на императрицата: „За Модина! Модина! Модина Новронска!“

Салдур поспря и Ейдриън вдигна очи. Всички гледаха ту него, ту регента.

— Накрая, посрамени от храбростта на този самотен капитан, останалата част от имперската войска се събрала. Помолили Марибор за прошка и с меч и копие се втурнали след него. Преди подкрепленията да успеят да го достигнат, Ейдриън бил ранен и повален в калта. Хората му го пренесли в палатката на лорд Дърмонт. Там те разказали историята за храбростта му и лорд Дърмонт се закле в Марибор да почете саможертвата на Ейдриън. Обявил намерението си да посвети в рицарски сан достойния капитан.

— Не, повелителю! — проплакал капитан Ейдриън, докато лежал с бликаща от раните му кръв. — Не ме ръкополагайте, защото съм недостоен. Провалих се!

Лорд Дърмонт стиснал меча си и бил чут да казва:

— Ти си по-достоен да носиш титлата *рицар*, отколкото аз да се наричам *човек*!

И лордът го обявил за *сър* Ейдриън.

— Божичко — ахна херцогинята.

Събрал всички околни погледи, Ейдриън се чувстваше неловко и още по-гол, отколкото когато Елгар бе нахлул в стаята му.

— Лорд Дърмонт наредил да доведат коня му и благодарил на сър Ейдриън за възможността да очисти името си пред Марибор. Повел личната си свита в боя, където той и почти всички от хората му намерили смъртта си на върха на националистическите копия.

— Сър Ейдриън се опитал да се върне на бойното поле, но се строполил в безсъзнание. След победата на националистите бил

захвърлен и само провидението го спасило. Свестил се сред кал. Мъчен от отчаяна жажда и глад, той пролазил в гората, където попаднал на малко селце. Там мистериозен човек го нахранил и се погрижил за раните му. Шест дни почивал там сър Ейдриън, а на седмия мъжът му дал кон и му заръчал да иде в Акуеста, където да се представи в имперския двор. Когато му подавал юздите, синьото небе било раздрано от гръм и от него се спуснало едно бяло перо. Широко усмихнат, мъжът го уловил още във въздуха, след което изчезнал.

— Дами и господа — Салдур поспря, за да огледа какво впечатление е направил разказът му, — два дни преди пристигането на сър Ейдриън императрицата дойде при мен и каза: „Рицар на бял кон пътува към замъка. Приемете го с почести, защото той ще стане най-великият рицар на Новата Империя.“ Оттогава сър Ейдриън се лекуваше от раните си тук, в двореца. Днес той е напълно здрав и седи сред вас. А сега, ако ме извините, ще заема мястото си, защото пиршеството ще започне.

Салдур се поклони и ги остави.

Дълго време никой не продума. Всички се взираха удивени в Ейдриън, включително и Албърт, чиято уста зееше.

Херцогинята бе тази, която най-сетне откри думи да изрази всеобщото настроение:

— Вие сте истинско удивление, гарнирано с изненади!

* * *

Вечерята бе сервирана по невиджан дотогава от Ейдриън начин. Петдесет слуги се движеха координирано, сервирайки димящи чинии с екзотична украса. Два пауна се поклащаха на огромни тави. Единият бе издигнал глава в подобие на изненада, а другият сякаш спеше. Бяха положени в гнезда от сочно месо. Патици, гъски, пьдпъдъци, гургулици и яребици бяха аранжирани по подобен начин, а един снежнобял лебед бе разперил криле над покривката, като че всеки миг щеше да отлети. Ядки, плодове и ароматни листа обгръщаха парчета сърнешко, мечешко и говеждо. Имаше купчини най-разнообразен хляб — от ослепително бял до почти изцяло черен. Масивни парчета сирене и масло, седем типа риба, стриди в бадемово мляко, месни пайове,

пити с яйчен крем и сладкиши с мед покриваха всеки инч от масата. Стюарди и многобройните им помощници наливаха неспирно вино, бира и медовина.

Тревогата му се повиши, докато се мъчеше да си припомни безкрайните инструкции на Нимбус относно етикета на хранене. Списъкът беше масивен, но в този миг можеше да си спомни само две неща: не трябваше да си издухва носа в покривката, нито да си чисти зъбите с ножа. След Салдуровата молитва към Марибор страховете на Ейдриън се изпариха, тъй като гостите се нахвърлиха без задръжки на изобилната храна. Откъсваха свински кълки и птичи глави. Късчета месо и мазнина хвърчаха наоколо, докато лакоми ръце се опитваха да не оставят неопитано блюдо.

По-голямата част от живота си Ейдриън бе прекарал на черен хляб, пиво, сирене, осолена риба и зеленчукова яхния. Сега пред него бе положено ново изживяване. Опитна пауна, напук на красотата си оказал се суховат и далеч не толкова вкусен. Еленското имаше прекрасен пушен аромат. Но най-вкусни бяха ябълките с канела. Яденето измести всички разговори. В залата се носеше единствено гласът на един певец, съпровождан от лютня и мляскане.

*Лете дълги са дните,
дълга е и песента,
споменът в сърцето ще пазя,
дордето се върнеш при мен.*

Музиката бе красива и странно пленителна. Мелодията ѝ изпълваше залата със сияние, което се сливаше с това на камините и свещите. Залезът на слънцето превърна прозорците в черни огледала и настроението стана по-задушевно. Успокоен от храната и музиката, Ейдриън бе започнал да се наслаждава — докато графът на Чадуик не го върна в реалността.

— Ще участваш ли в турнира? — попита той. По гласа и очите му личеше, че Арчибалд Белънтайн е започнал да пирува в аванс.

— Разбира се, сър... искам да кажа, Ваша светлост.

— В такъв случай може да се изправиш срещу моя човек ей там, сър Бректън — размаха отпуснат крайник над масата. — И той

участва.

— Тогава нямам голям шанс.

— Не, нямаш — рече графът. — Но трябва да опиташ, да се постараш. Ще има тълпа.

Арчибалд се приведе към него.

— Кажеш сега, истина ли е онова, което каза Салдур?

— Никога не бих оспорил думата на един регент — отвърна Ейдриън.

Белънтайн прихна.

— Май искаше да кажеш: „никога не бих *повярвал* на думата на един регент“. Знаеш ли, че те ми обещаха Меленгар и сетне ей така — графът опита да щракне с пръсти. — Ей така... — нов опит. — Така... — трети провал. — Знаеш какво искам да кажа. Не ми дадоха обещаното. Виждаш защо съм скептичен. Онова за императрицата, дето те очаквала, истина ли беше?

— Нямам представа, милорд. Как бих могъл да зная?

— Значи не си я срещал? Императрицата де?

Ейдриън замлъкна, спомняйки си млада девойка на име Тракия.

— Не, не съм срещал *императрицата*. Тя не би ли трябвало да присъства?

Графът свъси вежди.

— Оставили са трона празен в нейна чест. Тя никога не се храни сред хората. Ако трябва да съм честен, половин година живея в този дворец и съм я видял три пъти: веднъж в тронната зала; когато се обърна към народа; когато веднъж... Въпросът е, че не напуска стаята си. Често се чудя дали регентите не я държат затворена там. Трябваше да я отвлека — да освободя бедното момиче.

Арчибалд се изправи и рече по-скоро на себе си:

— Точно това възнамерявам да сторя, а ето там е човекът, към когото трябва да се обърна.

Вземайки орех от масата, той го хвърли към Албърт.

— Виконт Уинслоу — викна по-гръмко от нужното. — Не съм те виждал от сума ти време.

— Наистина, Ваша светлост. Твърде дълго.

— Все още ли поддържаш връзка с онези двама... нощни фантоми? Знаеш, магьосниците, дето могат да карат писма да изчезват и са също толкова опитни в спасяването на обречени принцеси?

— Съжалявам, Ваша светлост, след онова, което сториха с вас, прекратих отношенията си с тях.

— Да... стореното от тях... — промърмори графът, забил поглед в чашата си. — Сложиха главата на Брага в скута ми! И то докато спях, представи си! Знаеше ли това? Доста неприятно събуждане — той си замърмори.

Ейдриън прехапа устна.

— Нямах представа. Имате искрените ми извинения — рече с неподправена изненада Албърт, останала незабелязана от Белънтайн, в момента отметнал назад глава, пиейки.

Влязоха нови музиканти и засвириха тържествено. Господата, сред които Гилбърт и Елгар, поеха ръцете на дамите и ги отведоха да танцуват. Ейдриън си нямаше понятие от танц. Нимбус дори не се бе опитал да го учи. Херцогът и херцогинята на Рочел също се присъединиха към танцуващите. Ейдриън и Албърт можеха да се видят безпрепятствено.

— Сър Ейдриън, нали? — запита виконтът, сядайки на мястото на лейди Женвиев. — За пръв път ли сте в залата за тържества?

— Наистина е така.

— Замъкът е огромен и има впечатляваща история. Убеден съм, че след скорошното си оздравяване не сте разполагали с възможността да посетите голяма част от него. Ако не възнамерявате да танцувате, с радост ще предложи услугите си да ви разведа. На втория етаж има картини и фрески, които са забележителни.

Ейдриън хвърли поглед към мъжете, които все още го наблюдаваха.

— Убеден съм в това, виконте, но смятам за проява на грубост да напусна пира толкова рано. Може да направи лошо впечатление на нашите домакини — посочи към главната маса, където Салдур и Етелред се хранеха. — Не бих искал да си навлека недоволството им.

— Разбирам ви напълно. Доволен ли сте от условията в замъка?

— Определено. Отпусната ми е стая в рицарското крило. Регент Салдур бе изключително щедър и не мога да предявя никакви оплаквания що се отнася до мястото на разквартируване.

— Значи имате друга причина за оплакване? — попита Албърт.

Внимателно отмервайки думите си, Ейдриън отвърна.

— Никакво оплакване. Просто съм притеснен за предстоящото си представяне в турнира. Ще се съревновавам с множество бележити рицари, сред които и присъстващият сър Бректън. Изключително важно е да се представя на ниво. Някои възвишени хора ще следят много внимателно резултатите от него.

— Не е нужно да се притеснявате толкова — спомена Бректън. — Ако в сърцето си сте верен на рицарския код, Марибор ще ви води. Чуждите мисли са без значение на полето. Истината е истина, а вие знаете дали живеете спрямо нея или не. Оттам ще черпите сила или слабост.

— Благодаря ви за любезните думи, ала аз не се сражавам само за себе си. Успехът в този турнир ще промени и съдбите на онези, за които се грижа... моята свита.

Албърт кимна.

Сър Бректън се приведе напред.

— Загрижен сте толкова за репутацията на своите пажове?

— Те са за мен като семейство — отвърна Ейдриън.

— Това е достойно за почит. Не мога да кажа, че съм срещал друг рицар, проявяващ такава отговорност към онези, които му служат.

— Ако трябва да бъда честен, сър, главно заради тяхното добро се сражавам. Надявам се единствено, че няма да направят някоя посрамваща ме постъпка, тъй като някои от тях са склонни да реагират прибързано — обикновено заради мен, разбира се. Но в този случай бих предпочел просто да се насладят на празника.

Албърт отново кимна леко и изпразни чашата си.

Белънтайн също надигаше своя бокал. Оригна се гръмко и отпусна лакът върху масата, опрял буза на дланта си. Ейдриън прецени, че не след дълго графът ще удави и последните остатъци съзнание.

Монахът и сивобрадият се оттеглиха, оживено обсъждайки легендата на Кайл, значимостта на Салдуровата история и истинската същност на човека, когото Ейдриън бил срещнал в гората.

— За мен бе удоволствие да седя на една трапеза с вас — рече Албърт, изправяйки се. — Не съм свикнал на подобно изтънчено изобилие, а виното замъгли главата ми. Страхът от евентуално излагане ме принуждава да се оттегля.

Двамата рицари се сбогуваха с него и Ейдриън наблюдаваше как Албърт напуска залата, без да поглежда назад.

Останал без други събеседници, Ейдриън се обърна към Бректън.

— Баща ви не присъства ли или е седнал другаде?

Бректън, чието внимание бе насочено към предната част на залата, се забави с отговора.

— Той реши да не присъства. Аз също нямаше да дойда, ако моят лорд не бе поискал това — посочи към графа, който не реагира. — Никой от двамата ни не е в настроение за празнуване. Едва наскоро научихме за кончината на брат ми Уесли, умрял в служба на императрицата.

Ейдриън отговори с мрачен глас:

— Моите съболезнования. Убеден съм, че е умрял с чест.

— Благодаря ви, но смъртта по време на служба не е нещо необичайно. Би облекчило мъката ми да узная обстоятелствата. Той умря далеч от дома, служейки на борда на „Изумрудената буря“, която бе изгубена в морето — Бректън се изправи на крака. — Моля да ме извините. Аз също ще се оттегля.

— Разбира се, приятна вечер.

Проследи как Бректън се отдалечава. Рицарят имаше същата походка като Уесли. Ейдриън трябваше да си припомни, че и двете изправени пред него алтернативи бяха неприятни. Дори и без емоционалните връзки, два живота бяха по-ценни от един. Бректън беше войник, а както самият той бе отбелязал, смъртта по време на служба беше нещо обичайно. Ейдриън нямаше избор, но този факт не облекчаваше съвестта му.

Главата на Белънтайн се изплъзна от ръката му и глухо изкълтя върху масата.

Ейдриън въздъхна. Подобно на рицарството, пиршествата също се бяха оказали различни от очакваното.

ГЛАВА 11

РИЦАРСКА ДОБРОДЕТЕЛ

Албърт Уинслоу крачеше бързо из Акуеста, увил се плътно в плаща си с вдигната качулка. Съжеляваше заедно не е обул ботуши, защото обувките му предателски се хлъзгаха по заледения калдъръм. Трябваше да вземе карета. В двореца имаше няколко, които се отдаваха под наем, ала вървенето пеш правеше лесно установяването на евентуални преследвачи. Той се обърна — улицата беше празна.

Влизайки в странноприемница „Бейли“, завари огънят в общото помещение почти догорял. Възрастен мъж спеше край огнището, почти полял скута си с чаша бренди. Виконтът бързо се качи към стаята си. Възнамеряваше да напише бележка и след като я остави на масата, да се отпрати към двореца. Оформяйки думите в главата си, той извади ключ и отвори.

Как да обясня какво видях току-що?

Вместо заледена стая, откри оживено пропукващ огън, запалени свещи на масата, а върху леглото, с несвалени ботуши — джудже.

— Магнус?

Вратата се затвори рязко и Албърт стреснато се извърна, за да види Ройс.

— Не трябва да оставяш отключено — рече крадецът.

Албърт се подсмихна:

— Дори няма да удостоя с внимание това подмятане. Кога се върна?

— Твърде скоро, за да сме си отпочинали както трябва — изръмжа Магнус. — Търчали сме като кучета заради него.

— Ей, внимавай с ботушите — рече Албърт, пляскайки ги с опакото на дланта си.

— Какво е станало с Ейдриън? — заговори рязко Ройс. Още не бе свалил качулката си.

Когато Албърт срещна крадеца за първи път, виконтът бе пияница, който живееше в плевнята на един фермер край Колнора.

Изпаднал дотам да продава дрехите си срещу глътка ром, принадлежностите му се свеждаха до нощната му риза и няколко парцала. Хленчейки какви несгоди му било докарало прахосничеството на благородния му баща, той бе предложил на Ройс и Ейдриън да купят копирената му нощна риза за пет медни тенента. Ройс му бе отправил по-добра оферта. Ририя се нуждаеха от благородник, който да служи като тяхна свръзка с богатите и привилегированите — почтено лице за непочтената им дейност. Бяха го привели в спретнат вид, платили за нови дрехи и предоставили всичко, съответстващо на един виконт. Бяха му върнали достойнството и Албърт отново стана аристократ. Оттогава виконтът гледаше на Ройс като на приятел, но в подобни моменти — когато качулката му бе вдигната, а гласът груб — дори Албърт се страхуваше от него.

— Е? — настоя Ройс, пристъпвайки напред, карайки Албърт несъзнателно да направи крачка назад. — В затвора ли е? Те не...

— Какво? Не — Албърт поклати глава. — Всъщност няма да повярваш. Идвам от Пира на благородниците, голямата трапеза за Зимния фестивал. Всички бяха там — крале, епископи, рицари...

— На въпроса, Албърт.

— Това правя. Ейдриън също беше там.

Уинслоу видя как ръцете на Ройс се свиват в юмруци.

— Какво му правеха?

— О, не, нищо такова — те го хранеха. Беше... Дали са му рицарско звание, Ройс, имперски рицар. Трябваше да видиш как беше облечен.

Дори джуджето приседна.

— Какво? Говори смислено, побъркан...

— Кълна се. Това е истината! Регент Салдур дори се появи и разказа пред цялата маса някаква откачена история как Ейдриън се сражавал за империалистите в Ратиборската битка и бил ръкоположен заради нея. Представяш ли си?

— Не, не го правя. Да не си започнал да пиеш отново?

— Само малко вино съм пил. Трезвен съм, кълна се — рече Албърт.

— Но защо им е да правят подобно нещо? Ти успя ли да се доближиш до него? Какво каза той?

— Не можеше да говори открито и намекна, че е наблюдаван, но аз смятам, че ще участва в турнира. Изглежда регентите са сключили някаква сделка с него.

— Турнирът на фестивала?

— Да. Ясно изтъкна, че не трябва да се месим или да се опитваме да му помагаме.

— Не разбирам.

— Ставаме двама.

* * *

— Чувствам се нелепо — прошепна Амилия на Нимбус, избутвайки чинията си настрана.

Сто двадесет и три чифта очи се взираха в нея. Знаеше точната бройка. Знаеше кои владетели са довели жените си и кои седят с куртизанки. Знаеше кои са чувствителни към теченията и кои не обичаха да седят в близост до камината. Знаеше кои принцеси до кои херцогини не искат да седят. Знаеше кой беше марионетка и кой държеше конците му. Знаеше всички чудатости и недъзи, всяко име и звание — но нито едно лице.

Като парчета пергамент бяха поносими, ала сега всички бяха тук — взираци се. Не, не това. Израженията им бяха твърде злонамерени и презрителни, за да бъдат определени като нещо тъй неутрално като гледане. В очите им можеше да види раздражението, отгатвайки какво си мислят: *Как може тя — простата щерка на някакъв си каруцар — да седи на масата на императрицата?* Чувстваше се сякаш сто двадесет и три вълка бяха оголили зъби към нея.

— Изглеждате прекрасно — каза ѝ Нимбус. Пръстите му се движеха в такт с павана. Менторът очевидно не обръщаше внимание на плискащите се край тях вълни на омраза.

Тя въздъхна. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се пребори с остатъка от нощта. Оправяйки стойката си, Амилия си припомни да диша, което не беше лесно постижение в стегнатия корсаж.

Амилия носеше роклята, която херцогинята ѝ бе предоставила тази сутрин. Далеч от обикновена, тя бе истинско произведение на изкуството, изработено от синя коприна. Панделки се виеха в сложни,

напомнящи лебеди форми. Тясната горна част притискаше стомаха ѝ и преливаше в огромна издута пола, чиито гънки се лееха като вода. Дълбокото деколте откриваше горната част на гърдите ѝ. За ужас на лейди Женвиев, Амилия носеше шал, покриващ тях и скъпата огърлица, която херцогинята ѝ бе заела. Вероятно за да избегне подобно скриване на диамантените обици, херцогинята бе изпратила трима фризьори, които да се погрижат за косата ѝ. Отне им почти три часа, след което бяха заменени от двама други, които гримираха устните, клепачите, бузите, дори ноктите не бяха пожалени. Амилия никога не бе носила грим, никога не си бе правила прическа и със сигурност не бе оголвала бюста си. От уважение към херцогинята се подчини, ала се чувстваше като клоун — присмехулно увеселение за онези сто двадесет и три чифта очи.

Сто двадесет и четири, поправи се тя. Имаше добавка в последната минута.

— Кой от тях е той? — обърна се тя към Нимбус.

— Кой? Сър Ейдриън? Вмъкнах го ей там. Онзи в златно и пурпур. Салдур го представя за рицар, но никога не съм срещал човек, толкова лишен от рицарство.

— Зъл ли е?

— Напротив. Почтителен и внимателен, дори и към слугите. Оплаква се по-малко от монах, а макар да съм сигурен, че знае как се върти острие, изглежда агресивен колкото една мишка. Пие умерено, смята купа овесена каша за пиршество, става призори. Той не е рицар, а по-скоро каквото един рицар *би трябвало* да бъде.

— Познат ми изглежда — каза тя, но не можеше да се сети защо. — Как се справя?

— Бавничко — рече Нимбус. — Само се надявам да не опита да танцува. Не намерих време да го обуча, а съм сигурен, че няма представа.

— *Знаеш* да танцуваш? — попита Амилия.

— И съм изключително талантлив, милейди. Ще желаете ли да науча и вас?

Тя подбели очи:

— Силно се съмнявам, че ще ми се наложи да зная *това*.

— Убедена ли сте? Нима сър Бректън няма да се сражава под вашия знак?

— От съжаление.

— Съжаление? Сигурна ли сте? Може би трябва... Олеле, какво си имаме тук? — Нимбус спря, тъй като сър Муртас си проправяше път към тях. Облечен в пристегнат червен жакет, правещ широките му рамене да изпъкват още повече, той бе внушителен. Елегантна златна верига с рубин висеше на врата му. Тъмните му очи бяха в тон с черната коса, а брадичката му изглеждаше неотдавна оформяна.

— Лейди Амилия, аз съм сър Муртас от Олбърн — той протегна ръка, обсипана с пръстени.

Объркана, тя се взря в нея, докато мъжът неловко не отпусна крайник. Амилия забеляза Нимбус да реагира по начина, показващ някаква нейна грешка. Само дето тя нямаше представа какво е сбъркала сега.

— Надявах се, милейди — настоя сър Муртас, — да ме удостоите с един танц.

Амилия бе ужасена. Седеше скована и се взираше мълчаливо в мъжа.

Нимбус ѝ се притече на помощ.

— Убеден съм, че в настоящия момент танците не представляват интерес за Нейно Благородие.

Муртас го изгледа презрително, сетне изражението му се смекчи, когато се обърна към Амилия.

— Мога ли да попитам защо? Ако не се чувствате добре, вероятно бих могъл да ви придружа до балкона, където да се освежите? Ако музиката не е по вкуса ви, бих могъл да поръчам да засвирят друго. Ако е заради цвета на жакета ми, с радост ще се преоблека.

Амилия не отрони нито дума.

Муртас погледна към Нимбус.

— Да не би *той* да е говорил зле за мен?

— Изобщо не съм отварял дума за вас — рече менторът, но думите му нямаха ефект върху рицаря.

— Може би не ѝ допада плъховата козина върху брадичката ти, Муртас — изрева сър Елгар, който също се приближи към масата. — Или може би изчаква някой истински мъж да я покани. Какво ще кажете, милейди? Ще ми окажете ли честта?

Елгар се извисяваше над Муртас и изблъска по-дребния рицар настрана, протягайки ръка.

— Съ... съжалявам — Амилия откри дар слово. — Не възнамерявам да танцувам.

Изражението на Елгар се смрачи до буреносно такова, но той не каза нищо.

— Господа, господа, за мен чака дамата — рече сър Гилбърт, пристъпвайки напред. — Простете ми, милейди, задето ви накарах да ме чакате толкова дълго, принудена да понасяте подобна компания.

Амилия поклати глава, изправи се, сетне бързо се отдалечи от масата. Нито знаеше къде отива, нито се интересуваше. Ужасена и засрамена, мислеше само за бягство. Изплашена да не привлече вниманието на друг рицар, тя заби очи в пода, което доведе до нов сблъсък със сър Бректън.

— Олеле — ахна тя, поглеждайки го. — Аз... аз...

— Изглежда това се превръща в традиция — усмихнато каза Бректън.

Амилия бе вцепенена и се чувстваше толкова глупаво, че очите ѝ се навлажниха и по бузите ѝ потекоха сълзи.

Когато рицарят видя това, усмивката му изчезна. Падна на коляно и наведе глава.

— Простете ми, милейди. Аз съм глупак. Заговорих без мисъл.

— Не, не, всичко е наред — рече му тя, чувствайки се по-зле от всякога. — Моля ви, просто се опитвам да се оттегля в покоите си... Наситих се на пиршеството.

— Както желаете. Хванете ръката ми и ще ви придружа.

Амилия бе изоставила съпротивата и се вкопчи в рицаря. Дватамата се отдалечиха от шума и тълпата, след която тя се поокопоти. Обърса сълзи и пусна ръката му.

— Благодаря ви, сър Бректън, но не е нужно да ме съпровождате. Дълго време съм живяла в този дворец и зная пътя. Мога да ви уверя, че няма дракони и огрета.

— Разбира се. Простете още веднъж за предположението ми. Помислих си...

Амилия кимна.

— Зная. Просто бях леко замаяна. Не съм свикнала на толкова внимание. Въпреки титлата, аз съм все още просто момиче, а

рицарите... те ме ужасяват.

Бректън изглеждаше наранен и отстъпи назад.

— Аз *никога* не бих ви наранил, милейди.

— Ето пак. Чувствам се толкова глупава — Амилия размаха ръце. — Не зная как да бъда благородна. *Всички* мои думи са не на място. Каквото *направя* — или *не направя* — винаги се оказва грешно.

— Уверен съм, че вината не е ваша, а моя — изтъкна Бректън. — Нямам опит с дворцовия живот. Аз съм войник — открит и пряк. Още веднъж моля за прошка и ще ви оставя, тъй като очевидно ви ужасявам.

— Не, не, нищо подобно. Вие сте изключително мил. Другите са... Вие сте единственият... — тя въздъхна. — Моля, за мен ще е чест, ако ме съпроводите.

Бректън отсечено отдаде чест, поклони се, отново подаде ръка. Тихо се изкачиха по стълбите до петия етаж. — Подминавайки дежурните стражници, стигнаха до вратата на спалнята. Бректън кимна и се усмихна на Джерълд, който поздрави — нещо, което Амилия не го бе виждала да прави досега.

— Защитена сте добре — отбеляза Бректън.

— Не аз, това са покоите на императрицата. Винаги я посещавам, преди да си легна. Ако трябва да съм честна, вие дори не трябва да сте на този етаж.

— Тогава ще си тръгна.

Той започна да се обръща.

— Почакайте — тя докосна ръката му. — Вземете — тя свали шала си и му го подаде.

Бректън се усмихна широко.

— Ще го нося гордо на турнира и ще ви представя с чест.

Пое ръката ѝ и внимателно я докосна с устни. Сетне се поклони и се отдалечи. Погледът на Амилия го проследи до стълбището, където той потъна. Извъръщайки се, тя видя Джерълд да се усмихва. Амилия повдигна вежда и стражникът отново стана невъзмутим.

Секретарката влезе в спалнята. Както винаги, Модина стоеше край прозореца. Легнала върху камъка, облечена в бялата си нощничка, императрицата изглеждаше мъртва. В тази поза я намираше Амилия повечето пъти. Огледалото още бе непокътнато, Модина просто бе

заспала. Но Амилия не можеше да спре да мисли, че един ден... Изхвърли тази мисъл от съзнанието си.

— Модина? — рече тихо, разтърсвайки рамото на императрицата. — Ела, твърде е студено да лежиш там.

Момичето тъжно повдигна очи и кимна. Амилия я отведе до леглото, зави я с одеялото и я целуна по челото, преди да се оттегли.

* * *

Ейдриън мачкаше стопен восък между пръстите си и се вслушваше в ритмичното похъркване на графа. Дори *сенките* му изглеждаха уморени, макар че след новата смяна бяха застъпили други. Чудеше се колко дълго се очаква да остане в залата.

Видя сър Бректън да се появява отново, но вместо да заеме старото си място, рицарят подхвана разговор с Нимбус. Загледа ги за момент, сетне зърна движение край главната трапеза. За свое неудоволствие видя регент Салдур да се приближава към него с бокал в ръка.

— Справи се добре — рече регентът, сядайки срещу Ейдриън. — Или поне така изглеждаше оттам. Страж Гай и лорд Мариус те похвалиха.

— Лорд Мариус? *Мерик* Мариус ли имате предвид?

— Да, помниш го, нали? Той беше на срещата ни. О, колко глупаво. Може би сме забравили да го представим. Мариус каза, че бил изключително впечатлен от скорошна задача, която ти и партньорът ти сте изпълнили за него. Изглежда е било много трудно. Дори изтъкна, че само вие двамата сте били способни на подобно постижение.

Ейдриън стисна зъби.

— Мислех си... След като работата с Бректън приключи, може би службата за империята ще ти се стори за предпочитане пред изгнание с Гаунт. Аз съм прагматик, Ейдриън, мога да видя ползите от такъв като теб. Убеден съм, че си чувал безброй ужасни неща за мен или какво съм направил. Но трябва да осъзнаеш, че се опитвам да отърва нашия свят от проблемите, които тормозят и благородници, и простолудие. Пътищата тънат в развала. През пролетта не може да се пътува от кал. Шири се престъпност, което затруднява търговията и

пречи на просперитета. Всеки град е отпадъчна яма, на пръсти се броят онези с чиста вода за пиене. На север няма достатъчно работа, на юг няма достатъчно работници, а достатъчно храна няма никъде.

Ейдриън видя Бректън и Нимбус да напускат заедно. Малко покъсно Муртас, Елгар и Гилбърт пресушиха чашите си и поеха в същата посока.

— Светът на хората има много врагове — продължи Салдур. — Когато кралчетата воюват помежду си, детинските им спорове отслабват поверените им държави. Глупостта им подканя чужди нашествия. Може и да не знаеш това, но Гхазел и дакките нападат от юг. Не разгласяваме тази информация, така че малцина знаят колко е сериозно същинското състояние на нещата, но те дори са завладели Тур Дел Фур.

Ейдриън го прониза с поглед:

— Ако не сте искали гоблините за съседи, не е трябвало да ги каните.

Салдур го изгледа любопитно за миг, сетне каза:

— Сторих нужното. Докъде бях стигнал? А, да. Не всеки може да запази принадлежностите си, ако искаме нещата да се променят. Трябва да има саможертви. Опитах се да бъда разумен, но ако кракът развие неизлечима инфекция, за доброто на тялото е да бъде ампутиран. Надявам се да видиш отвъд дребните пожертвования и обмислиш големите импликации. Аз не съм лош човек, Ейдриън. Светът ме принуждава да бъда жесток, но не повече от един баща, който принуждава детето си да преглътне неприятно лекарство. Разбираш това, нали?

Салдур се взираше в него с очакване.

— Може ли вече да си ида? — попита Ейдриън. — От пиршеството имам предвид.

Салдур въздъхна и се облегна назад.

— Да, можеш. Трябва да се напиш добре. Турнирът започва след два дни.

* * *

Шишарки и гирлянди от зеленика съпровождат Ейдриън по пътя към кралското крило. Зад един ъгъл видя Нимбус, превит край стената. Туниката му бе разкъсана, а носът му кървеше. Над него се бе извисил сър Гилбърт и се усмихваше. През вратата на всекидневната Ейдриън видя сър Бректън, който, въоръжен само с декоративния си кинжал, се сражаваше с Муртас и Елгар — и двамата въоръжени с меч и кинжал.

— Виж кой се присъедини към веселбата — рече Гилбърт.

— С оглед на ситуацията — обърна се Ейдриън към Нимбус, — точно колко *щедрот* трябва да предложи на тези рицари?

Муртас замахна към Бректън, който пресрещна меча с късото си острие и отби удара.

— С оглед на ситуацията — бързо каза Нимбус, — въпросната добродетел не е приложима.

— Така е! — изкрещя Бректън. — Те не са достойни за почтено отношение.

Ейдриън се усмихна:

— Това изключително улеснява нещата.

Светкавично изтегли кинжала си. Миг по-късно Гилбърт рухваше на колене, втрещен невярващо в забилия се в бедрото му нож. Изрева. Ейдриън го удари по лицето и противникът му се строполи. Вземайки своя и неговия кинжал, боецът се втурна към тримата сражаващи се.

Елгар го посрещна със зловеща усмивка, оставяйки Муртас да се оправя с Бректън.

— Надявам се с копие да си по-добър, отколкото с меч — рече Ейдриън.

— Още не сме се били, глупако — изрева Елгар.

— Не е и нужно. Хванал си меча като жена. Не, вземам си думите назад. Познавам жени, които умеят да се фехтуват. Истината е, че си отвратителен.

— Каквото не ми достига в стил, компенсирам със сила — Елгар вдигна меч високо над глава и атакува, оставяйки гръдта си незащитена. Обучението на Ейдриън инстинктивно го накара да премери един-единствен удар, който щеше да убие Елгар на място. Но се възпротиви на изкушението. Салдур и Етелред нямаше да одобрят.

Пък и Елгар беше пиян. Затова Ейдриън отскочи встрани, протягайки крак. Елгар падна, удряйки главата си в камъка.

— Мъртъв ли е? — попита Нимбус, гледайки как Ейдриън обръща мъжката по гръб.

— Не, но май е пукнал плочките. Това се казва корава глава.

— Не трябва ли да помогнете на сър Бректън?

Ейдриън погледна как Муртас атакува за пореден път.

— Не смятам това за необходимо, пък и не е подобаващо да се намесвам в чужд бой. Обаче...

Вдигайки меча на Елгар, Ейдриън викна „Бректън!“ и му подхвърли оръжието. Рицарят го улови и Муртас отстъпи назад, вече не толкова уверен.

— Проклет да си! — викна Муртас, замахвайки за последно, преди да избяга.

Ейдриън не можа да се въздържи да не препъне и него. Муртас падна, бързо се изправи на крака, сетне изчезна.

— Благодаря — Бректън леко кимна на Ейдриън.

— Муртас трябва да ми благодари — отвърна той.

Бректън се усмихна.

— Така е.

— Не разбирам — обади се Нимбус. — Муртас загуби. Защо да ви благодари?

— Още е жив — обясни Ейдриън.

— О — каза Нимбус.

* * *

Ейдриън успя да спре кървенето на Нимбус. Носът на ментора не изглеждаше да е счупен. Но никой от тях не гореше от желание да се завърне в залата за пиршества. Ейдриън и Бректън придружиха Нимбус до стаята му, където слабоватият мъж благодари на рицарите за помощта им.

— Биете се добре — рече Бректън, докато двамата с Ейдриън поемаха обратно към рицарското крило.

— Защо ви нападаха?

— Бяха пияни.

— Там, откъдето идвам, пияните пеят фалшиво и спят с грозни жени. Не нападат рицари и царедворци.

Бректън помълча за миг, сетне попита:

— *Откъде идвате, сър Ейдриън?*

— Салдур обясни...

— Някои от хората, воювали с лорд Дърмонт и оцелели Ратиборската битка, се присъединиха в армията ми. Капитан Лоуел бе един от тях. Разказът му по нищо не прилича на приказката, която регент Салдур описа. Не бих посрамил регента или вас публично, но сега, след като сме сами...

Ейдриън не отвърна нищо.

— Лоуел каза, че цялата имперска армия била изненадана в съня си в едно дъждовно утро. Повечето от тях дори не сварили да си окачат меч, камо ли да оседлаят кон.

— Беше много объркващ ден — отвърна Ейдриън.

— Така казвате вие, но може би изобщо не сте били там. Приписващият си чужди заслуги рицар е особено безчестен.

— Мога да ви уверя, че бях там — искрено рече Ейдриън. — И че яздих през калното поле, водейки хора в боя.

Бректън спря пред прага на стаята си и няколко мига изучава лицето на събеседника си.

— Моля да ме извините за грубостта ми. Вие ми помогнахте, а аз отвърнах с обвинения. Не подхожда на един рицар да обвинява друг без доказателства. Не ще се случи отново. Лека нощ.

Поклони се отсечено на Ейдриън и го остави сам в коридора.

ГЛАВА 12

ВЪПРОС НА ПРИЕМСТВЕНОСТ

Слънцето бе западнило, а Аркадиус Винтариус Латимър, преподавателят по магия в университета Шеридън, все още чакаше в огромно фоайе на имперския дворец. Бе идвал тук и преди, но тогава постройката представляваше домът на най-могъщия крал в Аврин и носеше името на кралството — замъкът Уоррик. Сега тук се помещаваше седалището на Новата империя. Имперският герб, издълбан в белия мраморен под, не позволяваше това да бъде забравено. Аркадиус прочете обгърналия емблемата надпис, поклащайки отвратно глава.

— Написали са „чест“ неправилно — рече на глас, макар да беше сам.

Най-сетне към него се приближи стюард и му направи знак да го последва.

— Регент Салдур ще ви приеме, сър.

Една стъпка по-близо, помисли си Аркадиус, вървейки към стълбите. Чак на четвъртия етаж прислужникът се усети, че посетителят е стигнал едва до втория етаж.

— Поднасям извинения — викна към него преподавателят, облягайки се на парапета. Свали очила, за да обърше чело. — Сигурен ли си, че трябва да се кача чак горе?

— Регентът помоли да дойдете в кабинета му.

Старият професор кимна.

— Много добре, сега идвам.

Още една положителна проява.

Макар да бе малко вероятно Салдур да се съгласеше, Аркадиус утрояваше вероятността си за успех с всеки изкачен ред стъпала. Не искаше да говори в приемната зала, пълна с клюкари. Не че се надяваше особено, без значение къде подхванеше темата. Но ако срещата се развиеше добре, щеше да се отърве от вината си и от тежестта на отговорността. Среща на четири очи с регента щеше да е

идеална. Салдур беше интелектуалец, Аркадиус оценяваше почитта му към образованието. Ала когато стигна кабинета му, регентът не беше сам.

— Естествено, че се нуждаем от защита на юг — казваше Етелред, когато стюардът отвори вратата. — Сега там си имаме държава от гоблини. Ти не си ги видял, Саули. Не знаеш... да? Какво има?

— Позволете ми да представя Аркадиус Винтариус Латимър, професор по магия от Шеридънския университет — оповести пажът.

— А, да, учителят — рече Етелред.

— Той е малко повече от това, Ланис — поправи го Салдур.

— Нищо подобно, нищо подобно — рече с оживена усмивка Аркадиус. — Напътствието на млади умове е най-благородното ми дело. За мен е чест.

Поклони се на четиримата присъстващи. Освен регентите, в стаята имаше още двама, които не разпознаваше. Но един от тях бе облечен в униформата на серетски страж.

— Изминали сте дълъг път, професоре — обърна се към посетителя си Салдур иззад огромното си бюро. — За празниците ли дойдохте тук?

— Не, Ваша милост. На моята възраст се изисква повече от звъна на камбани и изкусителни лакомства, за да се откъсна от топлите стаи посред зима. Не зная дали сте обърнали внимание, но навън има огромни преспи.

Аркадиус отдели момент да огледа помещението. По рафтовете имаше стотици книги, заключени зад стъклени витрини с малки ключалки. Красив килим с някак размътени цветове покриваше пода, отчасти закрит от бюрото на регента. Сцената върху него изобразяваше завладяващия света Марибор, докато Новрон напътстваше меча му.

— Кабинетът ви е толкова... *чист* — отбеляза професорът.

Салдур повдигна вежда и се изкикоти.

— О, да, помня, че веднъж ви посетих. Не смятам, че можах дори да прекося прага ви.

— Имам уникална система за категоризация.

— Професоре, не искам да бъда груб, но ние сме доста заети — рече Етелред. — Какво точно ви е довело чак тук в този студ?

— Ами — заговори Аркадиус, усмихвайки се на Салдур, — Ваша милост, възнамерявах да поговоря с вас — насаме — указа с поглед към двамата мъже, които не познаваше. — Дошъл съм да обсъдим деликатен въпрос, касаещ бъдещето на империята.

— Това е страж Луис Гай, а това е лорд Мерик Мариус. Приемам, че вече познавате скорошния император, Етелред. Желаете ли да обсъждате бъдещето на империята, тези са хората, с които трябва да говорите.

Аркадиус поспря замислено, сваляйки очилата си, след което бавно почиствайки ги с ръкав.

— Много добре — възрастният мъж си сложи отново очилата и отиде до един от фотьойлите. — Нещо против? Стоенето прав не се отразява добре на краката ми.

— Но разбира се — саркастично рече Етелред. — Чувствайте се като у дома си.

Аркадиус седна с въздишка, пое си дълбоко дъх.

— Мислех си за Новата империя, която установявате, и трябва да кажа, че я одобрявам.

Етелред изсумтя.

— Е, Саули, вече можем да спим спокойно.

Аркадиус го изгледа над очилата си.

— Искам да кажа, че идеята за централизираната власт е добра, ще сложи край на междуособиците, подреждайки хаоса в хармония.

— Но? — подкани го Салдур.

— Какво но?

— Просто усетих, че се каните да изтъкнете недостатък — рече Салдур.

— Така е, но ще ви помоля да не избързвате — това разваля ефекта. Няколко дни съм се друсал над заледената земя, за да стигна до тази среща, така че заслужавате да изпитате пълния ефект.

Професорът си оправи ръкавите и изчака точно толкова време, колкото по негова преценка бе необходимо, за да изостри вниманието им.

— Любопитен съм относно приемствеността.

— Приемственост? — избоботи Етелред, седнал на ръба на бюрото.

— Да, знаете — концепцията за създаването на наследник, който да поеме водаческата мантия. Повечето престоли биват загубени заради недостатъчното отделено на това внимание.

— Аз още не съм положил короната на главата си, а вие се оплаквате, че нямам наследник?

Аркадиус въздъхна.

— Не за *вашия* наследник се притеснявам. Основите на тази империя се коренят във вяра — вярата, че кръвната линия на Новрон отново е на трона. Ако въпросната кръвна линия не бъде продължена, целостта на империята може да се разпадне.

— Какво искате да кажете? — попита Етелред.

— Само това, че ако нещо трагично се случи с Модина, без да е налично дете с нейната кръв, ще загубите най-голямата си ценност. Родът на Новрон ще приключи, а без тази тънка нишка легитимност, отделните парчета на империята ще се разхвърчат. Тази на Гленморган удържа само три поколения. Колко дълго ще издържи империята, начело с обикновен смъртен?

— Какво ви кара да мислите, че нещо ще се случи с императрицата?

Аркадиус се усмихна:

— Да кажем, че зная как се върти светът. Промяната често налага жертви. Тук съм заради страха, че може погрешно да сметнете Модина за ненужна, веднъж щом Етелред поеме короната. Искам да ви призова да не правите ужасна, вероятно фатална, грешка.

Салдур и Етелред се спогледаха, с което потвърдиха правотата на професорската догадка.

— Но няма от какво да се страхувате, господа, тъй като аз ви предлагам решение — Аркадиус ги дари с най-обезоръжаващата си усмивка, която подчертаваше бръчиците край очите му и повдигаше кръглите му бузи, които сигурно още бяха поруменели от пътуването. — Модина вече е родила дете.

— Какво? — попита Етелред. Изправи се, а лицето му изразяваше смес от емоции. — Нима обвинявате моята годеница — императрицата — в непочтеност?

— Казвам само, че ако тя имаше дете — родено преди няколко години, вече независимо от майка си — това може да улесни живота

ви. Би осигурило обединеното съществуване на империята под потеклото на Новрон.

— Говори ясно, човече! — избухна Етелред. — Намекваш, че това дете съществува?

— Намеквам, че подобно дете би могло да съществува — огледа лицата им, преди да се фокусира отново върху Салдур. — Модина е Наследник на Новрон, колкото съм и аз, но това не е от значение. Важно е само какво вярват поданиците ѝ. Ако те приемат, че тя има дете, тогава илюзията за наследник може да продължи и масите ще бъдат доволни. След като линията на приемственост е подсигурена, един инцидент с императрицата няма да бъде такава трагедия. Хората със сигурност ще тъгуват за нея, но надежда ще има — надежда във формата на дете, което един ден ще застане на трона.

— Подхващате интересен въпрос, професоре — рече Етелред. — Модина... беше болна напоследък, но съм убеден, че би могла да роди, нали, Саули?

— Не виждам защо не? Да, можем да уредим това.

Професорът поклати глава — сякаш бе чул неправилен отговор от свой обучаем.

— Ами ако тя умре при раждане? Случва се твърде често, рискът за нещо толкова важно е прекалено голям. Наистина ли искате да рискувате всичко постигнато? Едно дете, родено преди императрицата дори да е познавала Етелред, няма да се отрази зле на новия император. Напротив, той би могъл да извлече големи дивиденди от това. Би могъл да обяви, че любовта му към Модина е безгранична. Че е готов да отгледа детето ѝ като свое. Поданиците ще го обикнат.

Аркадиус изчака малко, преди да продължи.

— Вземете някое здраво дете и му преподайте философия, теология, поезия, история и математика. Образовайте го с икономика, култура и цивилистика. Направете от него най-образован водач, когото светът някога е виждал. Представете си възможностите. Представете си потенциала на империя, ръководена от гигант на ума вместо от дръвник с гигантска сопа.

— Ако искате по-добра империя, трябва да създадете по-добър управник. Аз мога да ви осигуря това. Мога да ви предоставя дете, което вече съм започнал да обучавам и ще продължа. Мога да го отгледам в Шеридън, далече от куртоазния живот. Не искаме някое

лигаво хлапе, глезено по рождение, да размахва краченца от императорския престол. Нуждаем се от силен, състрадателен лидер, който да не е свързан с благородниците.

— Под *вашия* контрол — обвинително каза Луис Гай.

Аркадиус се изкикоти.

— Истина е, че подобно дете би било привързано към мен, но макар да зная, че изглеждам превъзходно за годините си, вече съм доста възрастен. Скоро ще напусна този свят. Твърде вероятно е да умра много преди детето да е достигнало възраст, в която да си сложи короната.

— Трябва да изтъкна, че не възнамерявам да бъда единственият наставник на детето. Нито трябва да бъда, ако искаме да имаме успех. Подобно начинание изисква намесата на историци, лекари, инженери, дори търговци. Можете да пратите колкото пожелаете от собствените си инструктори. Бих се надявал вие, регент Салдур, да сте един от тях. Подозирам, че вие сте създали голяма част от визията за Новата империя. След като сватбата приключи, можете да се присъедините към нас в Шеридън. Тя ще изисква обучение, каквото само вие бихте съумели да предоставите.

— Тя? — попита Етелред.

— Моля? — Аркадиус отново надникна над очилата си.

— Казахте „*тя*“. За момиче ли говорите?

— Да. Момичето, което имам предвид, е младо сираче, за което се грижа от известно време. Изключително е умна и на пет години вече може да чете. Тя е прекрасно момиче и обещава много.

— Но... момиче? — рече презрително Етелред. — Каква полза?

— Страхувам се, че моят сърегент е прав — рече Салдур. — Щом се омъжи, съпругът ѝ ще поеме властта, обезсмисляйки цялото обучение. Виж, ако беше момче...

— Не е като да страдаме от липса на изоставени момчета — обяви Етелред. — Намерете някое красиво и ще сторим същото с него.

— Предложението ми важи само за *това* момиче.

— Защо? — попита Гай.

В този въпрос Аркадиус долови тон, който не му се понрави.

— Защото усещам, че тя притежава качества на великолепен управник, такъв, който...

— Но тя е момиче — повтори Етелред.

— Значи твърдите, че отказвате да наставлявате друго дете? Някое, посочено от нас? — запита Салдур.

— Да — Аркадиус изрече думата с непоколебимата увереност на ултиматум. Надяваше се ценността на знанията му да е достатъчна да ги убеди, но видя отговора, още преди да бъде изговорен.

Салдур поне бе почтителен и учтиво му благодари, задето е насочил вниманието им към този проблем. Не го поканиха да остане за празниците, а погледът на Луис Гай го караше да се чувства неудобно, докато напуска кабинета.

Бе се провалил.

* * *

Ройс чакаше търпеливо.

Онази сутрин бе на площада, разговаряйки с търговци, доставящи редовно в двореца, когато бе зърнал старата очукана карета. Ройс я бе разпознал моментално.

В градината на замъка нямаше достатъчно място за всички посетители. Скоро каретата се върна и спря край външната стена. Старото купе с олющени колела, обрулени врати и окъсани завеси, изглеждаше не на място сред каляските.

Стори му се, че минаха часове, преди възрастният мъж да излезе от двореца.

— Какво по... — заговори Аркадиус. Бе сепнат от гледката на разположилия се в каретата Ройс.

Крадецът повдигна пръст до устните си.

— Какво правиш тук? — прошепна Аркадиус, качвайки се и затваряйки вратата след себе си.

— Исках да ти задам същия въпрос — отвърна тихо Ройс.

— Накъде, професоре? — викна кочияшът, докато се качваше. Каретата подскочи от тежестта му.

— Ами... би ли обиколил града, Джъстин?

— Града ли, сър?

— Да. Бих искал да го разгледам, преди да напуснем.

— Разбира се, сър.

— Е? — настоя Ройс след потеглянето на каретата.

— Канцлер Ламбърт се разболя ден преди заминаването си. Тъй като не можеше да присъства на празненствата, сметна за наложително да се извини. Избра точно мен да предам посланието му. Ами ти?

— Намерихме наследника.

— Така ли?

— Да, а ти каза, че намирането му щяло да е проблем — Ройс отметна качулката си и започна да си маха ръкавиците пръст по пръст. — След като Ейдриън узна, че е Пазител на Наследника, знаеше много точно какво иска за подарък — свой собствен Наследник на Новрон.

— И къде е тази мистична химера?

— Точно под носа ни, както се оказа. Все още го издирваме, но най-вероятно Гаунт се намира в тъмниците на двореца. Ще бъде екзекутиран на фестивала. Планирахме да го отмъкнем преди това.

— Наследникът е Дигън Гаунт?

— Иронично, нали? Водачът на националистите, който се опитва да унищожи империята, всъщност е избран да я оглави.

— Говореше в минало време... вече не възнамерявате ли да го спасите?

— Не. Ейдриън е сключил някаква сделка с регентите. Дали са му рицарски сан. Ако победи в турнира, смятам, че са обещали да пуснат Гаунт. Ала аз не бих им се доверил.

Каретата се заизкачва по един хълм и конете забавиха крачка. Един от вързопите на Аркадиус падна на пода, присъединявайки се към компанията на дрехите му, куп книги, обувките и одеяла.

— Някога през живота си подреждал ли си нещо? — попита Ройс.

— Никога не съм виждал смисъла в това. Само ще трябва да го търся пак. Значи Ейдриън е в двореца — но ти какво търсиш тук? Чух, че Медфорд бил опожарен. Не трябва ли да се грижиш за Гуен?

— Сторих го вече. Тя е добре, отседнала е в Уиндското абатство. Кое то ми напомня... добре ще е да се навърташ наоколо. Ако всичко се подреди, може да дойдеш на сватбата.

— Чия?

— Моята. Най-накрая предложих на Гуен и тя прие, ако щеш вярвай.

— Така ли? — рече Аркадиус, навеждайки се, за да увие краката си с одеяло.

— Да, а и двамата мислехме, че е по-умна. Представяш ли си ме като баща и съпруг?

— Баща? И за деца ли сте говорили?

— Тя иска. Дори им е подбрала имената.

— Тъй? А ти какво мислиш по въпроса? Да уседнеш с вресливи деца може да е по-голямо предизвикателство от всички досегашни — възрастният мъж наведе глава, за да го изгледа над върха на стъклата си, леко отворил уста. — Убеден ли си, че искаш това?

— С години ми врънкаш да си намеря добра жена, а сега си седнал да намираш кусури на Гуен? Зная, че по-добра не ще срещна.

— Не, не става дума за това. Просто те познавам. Не съм сигурен, че ролята на семеен човек ще те задоволи.

— Опитваш се да ме сплашиш? Мислех, че искаш да кротна. Пък и тогава бях съвсем различен.

— Помня — замислено рече магьосникът. — Беше като бясно куче, хапейки всичко и всеки. Очевидно догадката ми да ви събера с Ейдриън е сторила чудеса. Знаех, че благородното му сърце евентуално ще смекчи твоето.

— Е, да, като пътуваш с някого прекалено дълго, прихващаш лошите му навици. Нямах си представа колко пъти едва не го убих в началото. Не си правех труда, защото смятах, че мисиите ще свършат това, но той все някак успяваше да оцелее.

— Радвам се да видя, че нещата и за двама ви са се подредили. Гуен е прекрасна жена, прав си — няма да намериш по-добра.

— Значи ще изчакаш?

— Уви, не. Бе ми наредено да се върна незабавно.

— Но после ще дойдеш в манастира, нали? Без теб все едно ще съм без ба... е, поне чичо.

Аркадиус се усмихна, но изглеждаше напрегнат. След миг тишина усмивката му изчезна.

— Какво има? — попита Ройс.

— Моля? А, нищо.

— Виждал съм този поглед и преди. Какво има, дърти глупако?

— Вероятно нищо.

— Казвай.

— Току-що се срещнах с регентите. С тях имаше страж на име Луис Гай и още един мълчалив човек. Никога не съм го виждал преди,

но името му ми беше познато. Ти често говореше за него.

— За кого?

— Представиха ми го като лорд Мерик Мариус.

ГЛАВА 13

КЪЩАТА НА УЛИЦА ПИРЕН

Майнс умираше от студ.

Хапещият вятър с лекота се промушваше през грубия чувал, изпълняващ ролята на негова риза, като през рибарска мрежа. Носът му течеше. Ушите му бяха замръзнали. Вкочанените му преди пръсти — сега мушнати под мишниците — пламтяха. Повечето от виелиците съумяваше да избегне, прикривайки се във входа на една шапкарница, ала краката му затъваха из дълбоките преспи, защитени единствено от сгънати в два ката парцали. Щеше да си струва, ако бе узнал кой живее в къщата отсреща и ако името съвпаднаше с онова, за което бе питал качулатият непознат.

Мистър Грим — или беше мистър Балдуин — бе обещал пет сребърни на момчето, което му намереше търсения човек. Предвид наплива на посетители заради празника, намирането на една-единствена личност бе трудно, но Майнс познаваше града много добре. Мистър Грим — май Грим беше — бе обяснил, че онзи трябва да е умен човек, който често посещавал замъка. Това веднага подсказа на Майнс да търси в Хълмистия окръг. Елбрайт проверяваше странноприемниците, а Бранд наблюдаваше портата на замъка, но Майнс бе убеден, че тъкмо улица Пирен е мястото за човек с връзки в палата.

Майнс погледна към отсрещната къща. Само на два етажа, доста тясна, тя бе сгушена между две други. Не беше тъй натруфена като останалите, но пак я биваше. Изцяло от камък, тя имаше няколко стъклени прозореца, от онези, през които действително се вижда нещо. Такива бяха повечето къщи на улица Пирен. Тази се отличаваше единствено по изгравирания над портата кинжал с дъбово листо и липсата на украшения за празника. Останалите домове бяха потънали в знаменца и гирлянди, но тази къща не беше украсена. Преди принадлежеше на лорд Дърмонт, загинал миналото лято в Ратиборската битка. Майнс запита просещите деца дали знаят кому

принадлежи сега къщата. Можеха да му кажат само, че стопанинът се возел в хубава карета с кочияш в имперска ливрея и имал трима слуги. И господарят, и прислугата били мълчаливи, отскоро дошли в Акуеста.

— Това трябва да е — промърмори Майнс, запращайки във въздуха малко облаче. Залозите бяха високи. Той трябваше да спечели парите — заради Кайн.

Майнс беше сам откакто бе на шест. Тогава милостинята не беше проблем, но нещата се влошаваха с всяка изминала година. В града винаги имаше много конкуренция, особено сега с всички тези бежанци. Елбрайт, Бранд и Кайн бяха онези, които го държаха жив. Елбрайт имаше нож, а Бранд бе убил друго дете заради туника — другите не се забъркваха с тях — обаче именно Кайн, най-добрият им джебчия, бе и най-добрият му приятел.

Кайн се бе разболял преди няколко седмици. Започна да повръща и да се поти, сякаш е лято. И тримата му даваха от храната си, но той не се подобряваше. През последните три дни не бе напуснал Гнездото. Всеки път, щом Майнс го видеше, Кайн изглеждаше по-зле — по-блед, по-слаб, по-обринат, треперещ — винаги треперещ. Елбрайт бе виждал тази болест преди и бе казал да не хабят повече храна за Кайн, направо да го пишели мъртъв. Майнс все още му даваше от хляба си, ала приятелят му ядеше рядко. Нямаше никакъв апетит.

Майнс прекоси улицата. За да избяга от немилостивия вятър, той се сви край стълбите на верандата. Кракът му неочаквано потъна и с размахани ръце момчето падна няколко стъпала надолу. Приземи се по гръб сред облак сняг, за момент заслепил очите му. Ръцете му напипаха панти. Последващото му търсене откри и голям катинар.

Изправи се и се отръска. Тогава забеляза пролука под стълбите, някакъв отвор за оттичане, зейнал при падането му. Чувайки колата на касапина да приближава, Майнс бързо се шмугна в пролуката.

— Какво ще желаете днес, сър?

— Гъше.

— А говеждо? Или може би свинско?

— Утре започва Кървавата седмица, тъй че ще изчакам.

— Намират ми се вкусни гълъби, както и няколко пъдпъдъка.

— Ще взема пъдпъдъците. Гълъбите си ги задръж.

Майнс не се беше хранил от миналото утро, така че този разговор за храна изпълни устата му със слюнка.

— Много добре, господин Дженкинс. Убеден ли сте, че не желаете нищо друго?

— Това е всичко.

Дженкинс, помисли си Майнс, това вероятно е името на прислужника, а не на стопанина.

По стълбите отекнаха стъпки и хлапетото затаи дъх. Слугата измете снега от входа на подземния килер и го отвори.

— Ама че студ — промърмори Дженкинс, изчезвайки нанякъде.

— Така е сър, така е.

Момчето на касапина отнесе гъската, вече обезглавена и почистена, в килера, сетне се върна при колата, за да вземе и пьдпъдъците. Може би заради студа, може би заради глада, или пък мисълта за пет сребърни — а най-вероятно и трите фактора допринесоха — Майнс се шмугна като съсел през отворения капак, без да обмисля решението си. Сви се зад куп чували, които миришеха на картофи. Стаи дъх. Момчето донесе и тези птици, държейки ги за краката, сетне излезе. Капакът се затръшна и Майнс чу как заключват.

След брилянтния свят на слънце и сняг очите на Майнс дълго време не можеха да привикнат с мрака. Хлапетото остана неподвижно. Слушаше. Стъпките на прислужника отекнаха над главата му, но скоро заглъхнаха и настъпи тишина. Знаеше, че няма как да избяга незабелязан, но избра да не се притеснява за това. Щеше да търти при следващата доставка. Щеше да изскочи изненадващо, а веднъж озовеше ли се навън — иди го гони.

Скоро очите на Майнс привикнаха към слабата светлина, процеждаща се измежду дъските. Килерът бе хладен, макар в сравнение с уличния студ да му се струваше приятен. Беше изпълнен с щайги, чували и стомни. От тавана висяха парчета сланина. Пълна със слама щайга мътеше повече яйца, отколкото той можеше да преброи. Майнс изля едно от тях в устата си. Намирайки тенекия с мляко, отпи две големи глътки, изпълнили устата му с каймак. Гъст и сладък, той предизвика доволна усмивка на оцапаните му устни. Чувстваше се сякаш е попаднал в съкровищница. Можеше да прекара живота си там, криейки се по ъглите, спейки върху чувалите, угоявайки се до насита. Иманярствайки из рафтовете, откри гърненце с меласа. Опитваше се да го отвори, когато дочу гласове над главата си.

Неясните гласове идваха по-близо.

— Остатъка от деня ще бъда в двореца.

— Веднага ще докарам каретата, милорд.

— Двамата с По отнесете медальона при майстора на сребро. Да направи дубликат. Не го оставяйте там, не го изпускате от очи. Останете с него. Медальонът е *изключително* ценен.

— Да, милорд.

— И вечерта го донесете обратно. Предполагам няма да приключи за един ден, така че ще трябва да го занесете неколkokратно.

— Ами вечерята ви, милорд? Със сигурност мистър По...

— Ще се нахраня в двореца. Няма да поверя това на По. Той идва само за защита.

— Но, милорд, та той е почти дете...

— Няма значение, прави каквото ти казвам. Къде е Добс?

— Почиства спалнята, ако не се лъжа.

— Вземете и него. Няма да ви има цял ден, а не искам да го оставям тук сам.

— Да, милорд.

Милорд, милорд! Майнс беше готов да изкрещи от яд. *Защо просто не се обърнеш към мухълото по име?*

* * *

Майнс се ослушва дълго време, преди да реши, че къщата е празна. Прекоси килера, изкачи се по стълбите, опита капака към къщата. Той се отвори. Тих като мишка — и също тъй предпазлив — хлапакът внимателно излезе. Една дъска проскърца под тежестта му. Момчето застина ужасено, но нищо не се случи.

Намираше се сам в кухнята. Навсякъде имаше храна: хляб, краставици, сирене, пушено месо, мед. Майнс опита от всичко. И преди беше ял хляб, но този беше мек и се топеше в устата, нищо общо нямаше с онези тридневни сухари. Киселите краставички бяха пленителни, сиренето беше истинска наслада, а месото, макар и леко жилаво от опушването, беше рядко докосван деликатес. Откри и малка бъчонка бира, също оказала се на ненадминато досега ниво. Майнс напусна кухнята замаян от храната и пивото, понесъл парче пай в

едната си ръка, резен сирене в другата, а джобът му можеше да се похвали с жилест къс месо.

Вътрешността на къщата бе по-внушителна от външния ѝ вид. Фрески, дърворезба, гоблени и копринени драперии покриваха стените. Във всекидневната гореше огън. Цепениците пропукваха меко, пръскайки топлина по пода. Лавици от черешово дърво приютяваха кристални чаши, по масите имаше дебели свещи и статуетки, а по рафтовете не бе останало никакво свободно място от книги. Майнс никога не бе държал книга в ръце. Довърши пая, мушна сиренето в другия си джоб. Взе една. Книгата бе дебела и по-тежка от очакваното. Опита се да я разтвори, но тя се плъзна от мазните му пръсти и падна на пода. Момчето замръзна със секнал дъх, чакайки да се разнесат стъпки.

Тишина.

Покачи се на втория етаж, където имаше няколко спални. Най-голямата отвеждаше в кабинет с бюро и още книги. На бюрото имаше пергаменти — още мистериозни думи, още тайни. Повдигна един, завъртайки го първо настрани, сетне изцяло, като че обърнати надолу с главата, писмената щяха да разкрият тайната си. Започваше да се отегчава. Оставяйки пергамента обратно на бюрото, той понечи да излезе, когато светлина привлече вниманието му.

Странно сияние идваше откъм гардероба. Дълго време се взира във вратите му, преди да го отвори. Жакети, туники и наметала. Имаше и сгъната роба — роба, която сияеше със собствена светлина. Омаян, Майнс рискува да я докосне колебливо. Материята не приличаше на нищо, докосвано от него досега — по-гладка от полиран камък и по-мека от перушина. Щом докосна плата, сиянието му се промени от тъмносребристо към примамлив пурпур, светейки най-силно около връхчетата на пръстите му.

Майнс нервно се огледа. Все още беше сам. Импулсивно взе робата. Тя се провлачи по пода и той моментално я повдигна. Някак не подходеше тя да се влачи по земята. Започна да си я облича, но спря. Робата излъчваше студ, променила цвета си в тъмносиньо, почти черно. Когато извади ръката си от ръкава, красивото пурпурно сияние се завърна.

Майнс си припомни, че не е дошъл тук да краде.

По принцип нямаше нищо против кражбата. Крадеше непрекъснато. Задигаше кесии, грабваше неща от сергии, дори обираше пияници. Но никога не бе ограбвал къща — особено пък такава на улица Пирен. Кражбата от благородници бе опасна, властите щяха да бъдат най-малкият му проблем. Ако гилдията на крадците узнаеше, наказанието им щеше да надминава многократно и най-суровите мерки на магистрата. Никой нямаше да се размърди за малко храна, открадната от изгладняло хлапе, обаче робата беше друга работа. С всички тия книги, собственикът очевидно беше някакъв магьосник.

Твърде рисковано беше.

Пък и какво ли бих правил с нея?

Макар да посрамваше туниката на Бранд, Майнс нямаше как да носи робата. Беше му прекалено голяма, а не искаше да я реже. Дори и да я прекроеше, тя щеше да привлече всяко око в града. Протегна ръка да я прибере обратно в гардероба, решавайки, че не си струва риска. Робата потъмня още веднъж. Без да я изпуска, момчето отдръпна ръка. Одеждата засия отново. Объркан, но все още непоколебим, Майнс я окачи в гардероба. Щом я пусна, тя падна на пода. Опита отново — пак падна.

— Добре, остани си там — рече той, обръщайки се.

Робата моментално засия в ослепително бяло. Всички сенки в стаята изчезнаха и Майнс отстъпи назад, мъчейки се да види.

— Добре, добре. Спри. Спри! — викна той. Светлината омекна до синьо.

Майнс не помръдна. Взираше се в проснатата на пода роба. Светлината пулсираше — отслабваше и се засилваше — почти като дишане. Няколко минути я наблюдава, напрягайки ум.

Бавно пристъпи по-близо и я вдигна.

— Искаш да те взема?

Робата засия в пурпурно.

— Мога ли да те нося?

Тъмносиньо.

— Значи искаш да те открадна?

Пурпур.

— Не принадлежиш ли тук?

Синьо.

— Значи те държат насила?

Робата засия толкова ярко в пурпурно, че момчето премигна.

— Не си... знаеш... прокълната, нали? Няма да ме нараниш?

Синьо.

— Може ли да те сгъна и да те натъпча в туниката си?

Червено.

Макар да беше голяма, одеждата се сгъна лесно. Майнс я набута в пазвата си, заприличвайки на надарено момиче. Така и така крадеше, задигна и няколко пергаментата. В отсъствието на обитателите нямаше как да узнае името на собственика, а не искаше да е наблизо, когато открият липсата на робата. Мистър Грим изглежда познаваше буквите — или познаваше някой, който може да чете. Може би щеше да разчете достатъчно от пергаментите, за да си заслужи Майнс среброто.

* * *

Ройс седеше на скамейка на Имперския площад, наблюдавайки пулса на града. До Зимния фестивал оставаха по-малко от две седмици и градът гъмжеше от посетители. Те изпълваха пазарния площад, отрупан със сергии и дюкяни, крещейки еднакво съотношение псувни и поздравления. Заможни, увити в килими търговци, се возеха в каляски, сочейки различните забележителности. Крачеха занаятчии, понесли на рамо инструментите си, дошли с надеждата да открият работа. Майсторите от местната чаршия им се мръщеа. Групи вехто облечени фермери и селяни, дошли в Акуеста да видят императрицата, смаяно се оглеждаха.

„Предателство в Медфорд“. Тази табела Ройс разчете пред един малък театър. Указваше вечерни представления през седмицата преди навечерието на фестивала. От хората, приканващите посетители, узна, че това е имперската вариация на популярната „Конспирация за короната“, която империята бе забранила да се играе. В тази версия коварният принц и вещерската му сестра решаваха да убият баща си, а добрият ерцхерцог осуетяваше злите им планове.

Четири патрула от по осмина люде обхождаха улиците. Поне една от групите изникваше на площада всеки час. Бяха бързи и безкомпромисни. Облечени в ризници от метални брънки и понесли

тежки оръжия, нанасяха брутален побой на всеки, създаващ безредици или обвинен в престъпление. Не си правеха труда да изслушват версията на обвиняемия. Не се интересуваха кой на кого навредил, нито дали обвиненията са истинни. Целта бе ред, не справедливост.

Интересен страничен ефект, който би бил комичен, ако резултатите не бяха тъй грозни, бяха обвиненията на уличните търговци, които те отправяха към своите дошли в града конкуренти. Местните се бяха обединили срещу парвенютата. Не след дълго хората се научиха да се събират в очакване на имперския патрул — или го следваха по време на обиколките. Насилието бе допълнително празнично шоу.

Две масивни прасета, опитващи се да избягат ориста си на Кървавата седмица, притичаха през площада, следвани от процесия деца и две бездомни псета, търчащи след тях. Касапин с окървавена престилка, очевидно изтощен от преследването, поспря да избърше потното си чело.

Ройс зърна момчето ловко да си проправя път през тълпата. Поспирайки за миг да пропусне свинепроцесията, Майнс среща погледа на Ройс, сетне небрежно отиде до пейките. Крадецът със задоволство установи, че никой не преследва момчето.

— Мен ли търсиш? — попита Ройс.

— Да, сър — отвърна Майнс.

— Откри ли го?

— Не зная — може би — не чух име и не го видях. Но взех това — хлапето извади пергаментите от ризата си. — Задигнах ги от къща на улица Пирен. Има нов стопанин. Можете ли да четете?

Ройс не обърна внимание на въпроса, плъзвайки поглед по пергамента. Почеркът не можеше да бъде сбъркан. Мушна свитъците в наметалото си.

— Къде точно се намира тази къща?

Майнс се усмихна.

— Прав съм, нали? Получавам ли парите?

— Къде е къщата?

— Улица Пирен, откъм пристанището, малко местенце срещу шапкарницата на Бучън. Над вратата има дъбово листо и кинжал. Къде са парите?

Ройс не отговори, вирайки се в издутата туника на момчето, която проблясваше с туптящ блясък, сякаш отдолу бе пленена звезда.

Майнс видя погледа му и скръсти ръце. Навеждайки глава, прошепна:

— Престани!

— Да си вземал нещо друго от онази къща?

Майнс поклати глава.

— Не е свързано с вас.

— Ако това е от същата къща, ще ми го дадеш.

Майнс предизвикателно издаде долната си устна.

— Мое е. Аз съм крадец. Взех го за себе си, в случай че съм объркал къщата. Не исках да си рискувам кожата за нищо. Така че това ми е бонусът. Тъй работят професионалните крадци. Може и да не ви харесва, ама така правим нещата. Имахме сделка и аз си удържах на думата. Не ми четете морал, достатъчно слушам такива глупости от монасите.

Светлината се усили, пулсирайки ярко.

Ройс бе притеснен.

— Какво е това?

— Както казах, не е ваша работа — сопна се Майнс и се отдръпна. Отново погледна надолу, прошепвайки: — Престани де! Хората ще видят. Ще ми докараш неприятности!

— Слушай, кражбата не ме притеснява — рече му Ройс. — Повярвай ми. Но ако си взел нещо ценно от *онази* къща, добре ще сториш да го дадеш на мен. Това може да звучи като номер, но само се опитвам да ти помогна. Нямах представа с какво си имаш работа. Стопанинът на къщата ще те намери. Той е много педантичен.

— Какво значи... *педантичен*?

— Да кажем, че не прощава. Ще убие теб, Елбрайт и Бранд. Да не споменаваме и онези, с които се виждаш често, просто да е сигурен.

— Мое е! — изръмжа хлапето.

Ройс подбели очи и въздъхна.

Момчето се замъчи да прикрие сиянието, привеждайки се и скръствайки ръце пред гърдата си. Светлината замига по-бързо, редувайки различни цветове.

— В името на Мар, просто ми дайте парите. Преди някой от пазачите да е видял.

Ройс му подаде пет сребърни монети и проследи с поглед как момчето се отдалечава. То бягаше приведено, излъчвайки бързо премигваща светлина, която отслабна и накрая спря.

* * *

Майнс влезе в таванчето през покрива, издърпвайки разхлабена дъска и промушвайки се през процепа. Бяха се сдобили с Гнездото, както наричаха дома си, благодарение на нескопосано дърводелство. Грешка в изчисленията за склада бе оставила празнина между двете сгради, която бяха запушили с дъски. С годините дървото се бе разкривило.

Докато се опитваше да проникне в склада, Елбрайт бе забелязал процепа в дъските, открил нишата. Така и не разбра как да влезе в самия склад, но бе попаднал на идеалното скривалище. Стаичката беше три фута висока, пет фута широка, следвайки цялата стена. Тъй като в съседната сграда — работилницата за карети и ковачницата на Бингъм — често гореше огън, нишата им бе сравнително топла.

Колекция съкровища от градския боклук красяха Гнездото, включително проядени от молци одежди, обгорени парчета дърво, парчета кожи, пукнати гърнета и начупени купи.

Кайн се беше свил на топка край комина. Майнс му бе спретнал легло от слама и беше увил приятеля си с най-доброто им одеяло, но той продължаваше да трепери. Малкото непокрито от лицето му бе смъртнобледо, а сините му устни потръпваха.

— Как си? — попита Майнс.

— С-с-с-студено — слабо отвърна Кайн.

Майнс докосна комина.

— Копелетата пестят въглища.

— Има ли храна? — попита приятелят му.

Майнс извади парчето сирене от джоба си. Кайн отхапа и моментално започна да повръща. Стомахът му бе празен, но напъните продължаваха в продължение на няколко минути. Сетне болният се строполи изтощен.

— И аз като Тибит, нали? — успя да рече Кайн.

— Не — излъга Майнс, сядайки до него. Надяваше се топлината на тялото му да сгрее Кайн. — Щом запалят огън, ще се оправиш. Ще видиш.

Извади парите от другия си джоб и му ги показа.

— Виж, имам пари — пет сребърни. Мога да ти купя нещо топло, какво ще кажеш?

— Недей — отвърна Кайн. — Не ги прахосвай.

— Какво искаш да кажеш? Откога супата е прахосничество?

— Болен съм като Тибит. Супата няма да помогне.

— Казах ти, че не си — настоя Майнс, хвърляйки монетите в една купа, решил засега да я използва за касичка.

— Вече не си усещам краката, Майнс, а по ръцете ми лаят тръпки. Навсякъде ме боли, главата ми пулсира, а... а... днес се напиках. Чу ли ме — напиках се! Наистина съм болен като Тибит. И ще умра като него.

— Казах, че не си. Престани!

— Устните ми са сини, нали?

— Тихо, Кайн, просто...

— В името на Мар, Майнс, *не искам да умра!* — хлипанията разтресоха Кайн дори още повече.

Майнс усети как стомахът му се свива. И по неговите бузи течаха сълзи. Болните никога не се възстановяваха, щом устните им посинееха.

Подири с поглед нещо друго, с което да завие приятеля си. Тогава се сети за робата.

— Така — промърмори, намятайки Кайн с нея. — След всичките проблеми, дето причини, поне свърши нещо полезно. Сгрей го или ще те метна в огъня на ковачите.

— К-какво? — изстена приятелят.

— Нищо, заспивай.

* * *

Ройс чу извъртането на ключа. Резето се отмести и вратата се отвори на добре смазаните си панти. Четири чифта крака затропаха по плочите във фойето. Чу как вратата се затваря, шумоленето на плат,

плющенето на наметало. Един чифт спряха внезапно, сякаш притежателят им се озова на ръба на дупка.

— Мистър Дженкинс — рече гласът на Мерик, — двамата с Добс сте свободни за остатъка от деня.

— Но, сър...

— Сега не е моментът за спорове. Просто напуснете, мистър Дженкинс. Надявам се, че ще ви видя на сутринта.

— Надявате се? — този глас бе познат. Ройс разпозна По, помощник-готвачът от „Изумрудената буря“. Отне му миг, но сетне Ройс разбра. — Какво искате да кажете... Почакайте. Той тук ли е? Откъде знаете?

— Ти също, По.

— Не и ако той е тук. Ще имате нужда от защита.

— Ако той ме искаше мъртъв, вече щях да лежа в локва кръв. Така че мога да предположа, че ме иска жив. Но при теб нещата стоят различно. Съмнявам се да е знаел, че ще бъдеш тук. Сега, след като знае, че работиш за мен, единственото нещо, което те държи жив, е неговият превъзходящ интерес за разговор с мен, изместил прерязването на гърлото ти на заден план.

— Нека се опита. Мисля...

— По, остави мисленето на мен. И не го изкушавай така. С него шега не бива. Повярвай ми, би те убил без затруднения. Зная. Работил съм с него. Специализирахме се в убийства, а той е по-добър от мен — особено в импровизираните убийства, а в момента ти си много изкусителна мишена. Сега се махай. Изчезни за малко, за да бъдеш в безопасност.

— Какво те кара да мислиш, че той знае за присъствието ми? — запита По.

— В момента е във всекидневната и ни слуша. Седи в синия фотьойл с гръб към стената и ме чака да се присъединя към него. Убеден съм, че си е налял от виното Монтмърси, което бях оставил в килера за него, в кристална чаша. Държи я в лявата си ръка, за да може да изтегли кинжала си веднага при нужда, без да оставя първо чашата. Мрази да разлива това вино. Сега го върти в чашата, оставяйки го да диша. И макар да е тук от известно време, още не го е опитал. Няма да отпие, докато аз не седна срещу него — докато и аз не отпия.

— Подозира, че виното е отровно?

— Не, още не го е опитал, защото... ами, защото би било неучтиво. За мен ще е налял чаша сайдер, тъй като знае, че вече не пия вино.

— А откъде знаете всичко това?

— Защото го познавам, точно както познавам и теб. Точно сега се бориш с подтика да отидеш в стаята и да провериш правотата ми. Недей. Никога няма да излезеш оттам, а аз не искам да цапам новия си килим. Сега върви. Ще се свържа с теб, когато имам нужда.

— Убеден ли сте? Да, зная, глупав въпрос.

Вратата се отвори, сетне се затвори, навън отекнаха стъпки.

Настъпи пауза, сетне засия светлина. Мерик Мариус влезе в тъмната стая, понесъл свещ.

— Надявам се не възразяваш. Бих предпочел аз също да те виждам.

Мерик запали четирите стенни свещника, сетне с ръжен разръчка въглените. Един дълъг миг ги наблюдава, сетне окачи ръжена край камината, настанявайки се срещу Ройс, до чашата сайдер.

— За старите приятели? — предложи Мерик, вдигайки питието си.

— За старите приятели — съгласи се Ройс и двамата отпиха.

Мерик бе облечен в дълго до коленете палто от червено кадифе, изцяло избродирана жилетка и ослепителна бяла риза с жабо.

— Добре се справяш — забеляза Ройс.

— Не мога да се оплача. Вече съм Магистрат на Колнора. Предполагам си чул?

— Не бях. Баща ти би се гордял.

— Той казваше, че няма да го постигна. Помниш ли? Каза, че умът щял да ми докара проблеми — Мерик отпи отново. — Предполагам си ядосан за Тур Дел Фур.

— Прекали.

— Зная. Съжалявам за това. Вие бяхте единствените, които можеха да се справят. Ако можех да намеря друг... — Мерик кръстоса крака и погледна над чашата си към Ройс. — Не си тук да ме убиеш, така че приемам, че посещението ти е свързано с Ейдриън.

— Това твоя работа ли е? Тази сделка?

Мерик поклати глава.

— Всъщност идеята беше на Гай. Искаха да убедят Ейдриън да убие Бректън срещу пари и титла. Аз само предложих коректния бонус.

— Разклащат под носа му Гаунт? — попита Ройс.

Мерик кимна:

— Както и Вещицата от Меленгар.

— Ариста? Кога са я заловили?

— Преди няколко месеца. Тя и нейният телохранител се опитаха да освободят Гаунт. Той умря, а тя бе заловена.

Ройс отпи нова глътка вино и постави чашата, преди да запита:

— Ще убият Ейдриън, нали?

— Да. Регентите знаят, че не могат да го пуснат. Когато свърши работата, ще го арестуват за убийството на Бректън, ще го хвърлят в тъмница, за да го екзекутират заедно с Гаунт и Ариста на Зимния фестивал.

— Защо искат смъртта на Бректън?

— Предложиха му Меленгар, за да го отделят от Белънтайн. Но рицарят отказа и те сега се страхуват, че графът на Чадуик ще използва Бректън, за да превземе империята. Изплашени са и чувстват, че могат да го елиминират единствено с боец, познаващ тешлорските дисциплини. Какъвто партньор е полезно да имаш, впрочем — поздравления.

Ройс отпи и се замисли.

— Можеш ли да го спасиш?

— Ейдриън? — Мерик замлъкна, сетне продължи. — Да.

Думата увисна във въздуха.

— Какво искаш? — каза Ройс.

— Интересно, че питаш. Оказва се, че имам друга работа, за която ти би бил идеален.

— Какъв тип?

— Намери и взemi. Още не мога да ти дам подробности, но е рисковано. Две групи вече са се провалили. Разбира се, аз не съм участвал в тези опити, нито ти беше начело на операцията. Съгласи се да участваш и аз ще се погрижа нищо да не се случи на Ейдриън.

— Оттеглих се.

— Узнах за този слух.

Ройс пресуши чашата си и се изправи.

— Ще си помисля.

— Не се бави прекалено, Ройс. Ако искаш да се заема, ще се нуждаеш от няколко дни подготовка. Повярвай ми, помощта ми ще ти е нужна. Опитът за спасяване няма да успее. Затворът е джуджешки.

ГЛАВА 14

ДЕНЯТ НА ТУРНИРА

По съвместителство предсмъртните квивове на обречените животни послужиха и като родилен плач на първото утро от Кървавата седмица. Тя се провеждаше неизменно всяка зима, но нямаше фиксирано начало — зависеше от обилието на прибраната реколта. Това бе любимата част от зимата на сираците в Акуеста.

Нищо не биваше изхвърляно — крака, муцуни, дори и кости биваха продавани. Претрупаните с работа касапи не можеха да държат всичко под око. Градските месарници бяха наобиколени с групи бедняци, които като лешояди кръжаха наоколо и само дебнеха някой по-залисан месорезач. Повечето касапи наемаха допълнителна ръка за този период, но нямаше как да оценят по достойнство заплахата. Никога нямаше достатъчно ръце, които безопасно да пренесат месото, нито достатъчно очи, които да го опазят. Някои дръзки нападения дори завършваха с плячкосан бут. С напредването на деня и умората на работниците, някои отчаяни касапи се принудиха да наемат самите крадци.

Майнс бе напуснал Гнездото рано, дирейки да чопне нещо за закуска. Слънцето едва надникваше над града, когато хлапакът съумя да задигне хубав къс говеждо от Кланицата на Гилим. След един особено силен касапски замах, парче крак се бе плъзнало по масата и полетяло в снега. Майнс имаше късмета да се намира на точното място в подходящото време. Грабна месото и затича, притиснал кървавия къс под туниката си. Евентуалните зърнали търчащото хлапе можеха да заключат, че е ранено смъртоносно.

Нямаше търпение да заръфа плячката си, но изваждането ѝ на показ носеше рисковете да му бъде отнета от някое по-силно дете. Или още по-лошо, някой касапин или стражник можеше да го види. Щеше му се Бранд и Елбрайт да бяха с него. Те бяха отишли при касапниците из Косуол, където щеше да се обработва по-голямата част от месото. Боевете щяха да бъдат безмилостни. Възрастни мъже се сражаваха

редом с безпризорните за късче жили. Майнс беше прекалено дребен, за да се конкурира. Дори и да успееше да грабне някое парче, щяха да му го отнемат, пребивайки го до смърт. Останалите двама можеха да се бият. Елбрайт беше висок почти колкото останалите мъже, а Бранд беше дори още по-едър. Майнс обаче трябваше да се задоволява с по-малките месарници.

Стигайки улицата пред Гнездото, Майнс спря. Трябваше да влезе вътре, но мисълта какво може да намери там го плашеше. В бързането да се измъкне рано бе забравил за Кайн. През последните няколко дни шумното хриптене често го будеше, но тази сутрин не помнеше нищо подобно.

Твърде много смърт беше видял. Познаваше осем момчета — приятели — които бяха умрели от студ, болест или глад. Често умираха зиме, телата им вкочанени от мраз и смърт. Всяка безжизнена черупка някога бе представлявала личност — която се бе смеела, шегувала, търчала, плакала — а сега беше просто вещ, подобно на скъсан килим или счупен фенер. Намирайки останките, Майнс ги завличаше върху купчината — зиме винаги имаше купчини. Без значение на какво разстояние трябваше да придвижи трупа, то винаги изглеждаше безкрайно. Припомняше си добрите моменти, които бяха преживели заедно. Сетне свеждаше поглед към бледата безжизнена форма.

Това аз ли ще съм един ден? Дали някой ще ме завлече до някаква купчина?

Стисна зъби, влизайки в алеята, покатервайки се на покрива и издърпвайки дъската. Загърбвайки ярката слънчева светлина, Майнс се шмугна в пролуката. Гнездото беше тихо и мрачно — не се чуваше дишане. Майнс се протегна, представяйки си студеното, вдървено тяло на Кайн. Мисълта накара ръката му да затрепери, докато опипваше с разперени пръсти. Докосвайки копринената материя на робата, Майнс се отдръпна, когато тя засия.

Кайн го нямаше.

Робата лежеше празна — като че Кайн се беше стопил през нощта. Момчето придърпа одеждата към себе си. Сиянието се усили, осветявайки всяко ъгълче. Празно. Кайн го нямаше. Даже тялото му не бе останало.

Майнс седна за миг, сетне в ума му изникна мисъл. Ужасено изпусна робата и я срита настрана. Сиянието ѝ потръпна и отслабна.

— Изяла си го! — извика Майнс. — Излъга ме. *Наистина* си прокълната!

Светлината угасна и Майнс се отдръпна. Трябваше да се махне от робата-убиец, но тя бе запречила пътя между него и изхода.

Отворът за момент бе помрачен от силует.

— Майнс? — рече гласът на Кайн. — Майнс, виж. Задигнах си агнешко!

Кайн влезе и постави дъската на мястото ѝ. Когато очите на Майнс привикнаха, видя приятеля си да държи две кости. Брадичката му бе окървавена.

— Щях да ти запазя, обаче не можах да те намеря. Мар, как бях изгладнял!

— Добре ли си, Кайн?

— Екстра съм. Още съм леко гладен, ама иначе се чувствам фантастично.

— Но снощи... — заекна Майнс. — Снощи ти... не изглеждаше никак добре.

Кайн кимна.

— Странни сънища сънувах, туй е сигурно.

— Какви сънища?

— Мм? Абе странни неща. Давех се в някакво мрачно езеро. Не можех да дишам, защото все ми влизаше вода в устата. Искях да плувам, ама не можех да мръдна. Ужасен кошмар.

Кайн забеляза месото, което все още Майнс стискаше.

— Охо! И ти имаш месце? Искаш ли да го стотвим? Още съм гладен.

— А? А, разбира се — рече Майнс, поглеждайки към робата, докато подава месото на Кайн.

— Обожавам Кървавата седмица, а ти?

* * *

Изреваха тропети, барабани прогърмяха, знамената на двадесет и седемте благородни рода плющяха на утринния бриз. Хората се

стичаха за откриването на Големия аврински зимен турнир. Съревнованието щеше да продължи десет дни, приключвайки с Пира на сезоните. Из града се затваряха дюкяни, работата спираше. Продължаваше само опушването и осоляването на месото, тъй като Кървавата седмица съвпаднаше с турнира, а касапницата не можеше да спре дори и за подобно августейшо събитие. Мнозина виждаха в тазгодишното им съвпадение предсказание за много пролята кръв на турнира, което само раздухваше напрежението още повече. Всяка година тълпите ликуваха при вида на кръв.

Преди две години барон Линдър от Маранон бе намерил смъртта си, когато разцепеното копие на сър Гилбърт прониза забралото на шлема му. Същата година сър Дулнър от Ренидд се лиши от дясната си ръка, отсечена във финалния цикъл на фехтовалния турнир. Но нищо не можеше да се сравни със сблъсъка между сър Джервис и Франсис Стенли, граф на Харборн. В края на турнира сър Джервис, който вече бе намразил графа, избра Копието на войната вместо традиционното Копие на мира. Въпреки разубеждаванията, графът прие предизвикателството на живот и смърт. Копието на Джервис бе пронизало бронята на Стенли като пергамент, ала рицарят не се измъкна безнаказано. Копието на Стенли беше намерило окото на Джервис. И двамата бяха умрели, а за победител бе обявен графът, тъй като за удар в главата се даваше допълнителна точка.

Векове по-рано на този терен — Полето на съда — се бяха разрешавали всички граждански спорове. Обвинен и обвинител се впускаха в битка, за да определят на чия страна стои правдата. Скоро единственият спор се бе завъртял относно това, кой е най-добър воин. С разширяването на Аврин пътуванията до Полето на съда ставаха все по-неудобни, което наложи ежемесечните провеждания да бъдат разредени, провеждайки се през година. Сега претендентите разполагаха с две седмици, в които да разрешат споровете си. Провеждаха се само през Зимния и Летния фестивал, тъй като се смяташе, че в тези дни Марибор е изострил вниманието си.

През годините честването се бе променило. Участниците вече не само защитаваха честта си, но се биеха за злато и слава. От всички кътчета се стичаха рицари, за да се опитат да спечелят най-престижното шампионско в Аврин.

Край полето се издигаха шатри, богато оцветени в цветовете на своите притежатели. Сквайери, грумове и пажове лъскаха брони и четкаха конете на господарите си. Записани във фехтовалните съревнования рицари тренираха със своите оръженосци. Служители на турнира обхождаха карусела — редица стълбове, на които висяха стоманени обръчи, не по-големи от юмрук. Измерваха височината на всеки стълб и наклона на пръстените, които мъже на галопиращи коне щяха да се опитат да съберат с копия. Стрелци изпитваха лъковете си. Копиеносци спринтираха и нанасяха удар, изпитвайки пясъка. Цвилеха коне, връз които невъоръжени претенденти упражняваха маршрута.

Насред цялата тази активност Ейдриън се бе облегал на един стълб, а Уилбър млатеше нагръдника му с голям чук. Нимбус бе уредил ковачът да промени бронята. Лесно бяха намерили доспехи, но да ги направят по мярка бе съвсем друга работа.

— Заповядайте, сър — рече Ренуик, подавайки купчина плат на Ейдриън.

— Това за какво е? — попита той.

Ренуик го погледна любопитно.

— Подплънка, сър.

— Не му я давай, хлапе — смъмри го Уилбър. — Натъпчи я!

Момчешкото лице почервения. Пажът започна да затъква широката пролука между стоманата и туниката на Ейдриън.

— Плътно да е! — сопна се ковачът. Взе шепа вата и я натъпка грубо под бронята.

— Това вече е *прекалено* плътно — оплака се Ейдриън.

Уилбър го изгледа косо.

— Няма да мислите така, когато ви удари копието на сър Муртас. Не искам да бъда обвинен в лошо приготвяне, само защото хлапето не си е свършило работата.

— Сър Ейдриън — поде Ренуик, — мислех си... чудех се... ще имате ли нещо против да участвам в съревнованията за оръженосци?

— Не виждам защо не. Бива ли те?

— Не, но просто бих желал да опитам. Сър Молнес не ми позволяваше, за да не съм го бил посрамил.

— Наистина ли си толкова зле?

— Не ми бе позволено да се упражнявам. Сър Молнес ми беше забранил да използвам коня му. Обичаше да казва: „Ездачът гледа на

света по определен начин, към който момче като теб не бива да привиква, защото ще си навлече разочарование.“

— Сър Молнес сигурно е много приятен човек — рече Ейдриън.

Ренуик се усмихна неловко и се извърна.

— Гледал съм съревнованията много пъти — изучавал съм ги — и съм яздил, но не съм използвал копие.

— Защо не доведеш коня ми и да те видим?

Ренуик кимна и изтича. Етелред бе предоставил кафяв кавалерийски кон на име Злонамерен. Издръжлив и ловък, главата на коня бе защитена с шанфрон, за да го предпазва от зле насочени копия. Въпреки името си, конят бе добър — силен и агресивен, но не жесток. Не хапеше и не хвърляше къчове. Привързано погали глава в гърдите на боеца.

— Качвай се на борда — рече Ейдриън на момчето, което се ухили и се покатери на седлото. Боецът му подаде тренировъчно копие и щита на зелени и бели квадрати, предоставен от регентите.

— Приведи се напред и дръж копието здраво притиснато към себе си. Притисни го с лакът, за да е по-стабилно. Сега язди в кръг, за да мога да те наблюдавам.

Въпреки първоначалния си ентузиазъм, докато се мъчеше да удържи дългото копие и същевременно да направлява коня, момчето не изглеждаше толкова уверено.

— Стремената трябва да са по-стегнати — рече сър Бректън, приближавайки се на коня си.

Бе яхнал силен бял кон, украсен с елегантно покривало на сини и златни ивици. Облечен в излъскана до блясък броня, под мишницата си държеше шлем с перо. На другата си ръка бе вързал син шал.

— Пожелавам ви късмет — обърна се той към Ейдриън.

— Благодаря.

— Ще се сражавате с Муртас, нали? Той е добър копиеносец. Не го подценявайте — Бректън изучаваше Ейдриън. — Носите лека броня. Много храбро от ваша страна.

Ейдриън сведе поглед, объркан. Никога не беше носил толкова тежки доспехи. Опитът му с копие се ограничаваше до истински бой, където целите рядко бяха рицари. И сега се чувстваше неудобно и скован.

— Усилената броня добавя допълнителна защита на най-вероятните места на попадение. А къде е налакътникът ви?

Ейдриън бе объркан за момент.

— А, тази част ли? Накарах ковачът да я махне. Заради нея не можех да притисна здраво копието.

Бректън се изкикоти.

— Осъзнавате, че тази *част* е предназначена да пристяга дръжката на копието, нали?

Ейдриън сви рамене.

— Преди не съм участвал в турнир.

— Разбирам — сър Бректън кимна. — Ще се обидите ли, ако предложа съвет?

— Не, слушам ви.

— Дръжте главата издигната. Наведете се напред. Опирайте се в стремената, за да нанесете по-силен удар. Поемайте понесените удари с облегалката на седлото си, за да не бъдете съборен от коня.

— Още веднъж ви благодаря.

— Няма за какво, радвам се, че съм от полза. Ако имате някакви въпроси, с най-голямо удоволствие ще отговоря.

— Наистина? — пакостливо отвърна Ейдриън. — В такъв случай онова на ръката ви нечий знак ли е?

Бректън сведе поглед за миг.

— Това е шалът на лейди Амилия от Тарин дол. За нея яздя този ден — за нея и за нейната чест — погледна към полето. — Изглежда турнирът е на път да започне. Виждам Муртас да заема позиция, а вие сте първи. Нека Марибор направлява ръката на достойния.

Бректън кимна почтително и се отдалечи.

Ренуик се върна и слезе от коня.

— Справи се добре — рече му Ейдриън, заемайки мястото на оръженосеца на седлото. Трябва ти само повече практика. Ако оцелея този сблъсък, ще пореботим още.

Момчето носеше Ейдриъновия шлем в едната си ръка. Поемайки юздите на коня му в другата, го поведе към полето. Влязоха през портата, прекосиха алеята и спряха пред малка дървена сцена.

Пред Ейдриън се простираше главната арена, която цяла армия работници бяха подготвяли седмици наред, чистейки снега и полагайки пясък. Заобикаляше я море от зрители, разделено на

различни сектори по цвят. Пурпурното означаваше владетеля и семейството му, синьото беше заделено за висшите благородници, червено — за духовниците, жълто за бароните, зелено за занаятчиите, а най-голям дял бе заделен за простолюдието. Маркиран с бяло, той бе и непокрит.

Бащата на Ейдриън го бе водил на турнири, но не за забавление. Наблюдаването на сражения представляваше част от обучението му. И все пак Ейдриън се бе вълнувал от боевете и бе аплодирал победителите заедно с останалата част от тълпата. Баща му не им отделяше внимание, обсъждайки само загубилите. След всеки бой Данбъри разпитваше Ейдриън, интересувайки се от грешките на победения и по какъв начин последният е могъл да спечели сражението.

Ейдриън не бе обръщал особено внимание. Гледката бе поглъщала почти цялото му внимание — рицарите в бляскави брони, жените в пъстроцветни рокли, невероятните коне. Знаеше, че едно рицарско седло струва повече от дома им и бащината ковачница взето заедно. Колко бляскави изглеждаха те, сравнени с невзрачния му баща. Изобщо не му бе идвало на ума, че Данбъри Блекуотър е можел да победи всеки рицар във всяко съревнование.

Като млад Ейдриън бе мечтал милиони пъти да се сражава на Полето на съда. За разлика от Замъка на четирите вихъра, това поле за него беше свещено. Битките тук бяха почителни — не до смърт. Мечовете бяха затыпени, стрелците използваша мишени, а двубоите се провеждаха с Копието на мира. За убийството на съперник се отнемаха точки. Дори нараняването на чуждия кон можеше да доведе до дисквалификация. Това винаги се бе струвало странно на Ейдриън. Дори и след като баща му му бе обяснил, че конят е невинен, той не бе разбрал. Сега вече знаеше.

Едър гръмогласен мъж стоеше на платформа пред пурпурната секция, крещейки:

— ... е най-великият олбърнски рицар, син на графа на Фентин, блестящ в турнирите и в кралския двор. Представям ви — сър Муртас!

Тълпата изригна в аплодисменти, тропайки с крака по дъските. Етелред и Салдур седяха от двете страни на трон, който бе останал празен, по подобие на онзи в залата за празненства. В началото на деня

бе обявено, че императрицата се чувствала прекалено зле, за да присъства.

— От Ренидд е родом — закрепця мъжът върху платформата, — едва наскоро посветен в рицарски сан сред кървавата касапница на Ратиборската битка. Поля и гори е прекосил, за да достигне този турнир. За пръв път ви представям — сър Ейдриън!

Разнесе се известно ръкопляскане, но то бе предимно от учтивост. В очите на тълпата сблъсъкът вече беше решен.

Ейдриън никога не бе държал Копие на мира. По-леко от бойното, което имаше метален връх, то бе изцяло дървено. Но все пак бе изработено от дъб и не биваше да бъде подценявано. Провери стремената си и стисна коня с крака.

Отвъд обсипаната с пясък алея стоеше сър Муртас, яхнал сивия си дестриер. Конят му бе силен, гневен на вид жребец, покрит с дамасково покривало на черни и бели квадрати и поръбено с пискюли. Муртас държеше ромбоиден щит, бе облечен в съответстващи табард и наметало с бели и черни ромбове. Затръшна забралото си при звука на фанфарите, когато флагът бе издигнат.

Замаян от гледката, Ейдриън плъзгаше поглед от публиката към веещите се знамена и впоследствие към барабанчиците. Ударите им кънтяха като гръмотевици, но ревът на тълпата заглушаваше дори тях. Мнозина скочиха на крака в очакване. Стотици чакаха нетърпеливо, вперили очи в ездачите. Като малък Ейдриън бе държал бащината ръка сред местата за простолюдието, чувствайки същия барабанен тътен. Бе си мечтал да бъде един от чакащите на позиция рицари — чакащи за слава. Желанието беше просто фантазия на незапознато със света хлапе — невъзможна мечта, която не си бе припомнял до този момент.

Барабаните спряха. Флагът падна. В другия край Муртас пришпори коня си и се втурна напред.

Свареният неподготвен Ейдриън изостана с няколко секунди. Пришпори Злонамерен. Публиката скочи на крака, удивена. Някои изкрещяха изплашено. Ейдриън не им обърна внимание, съсредоточен върху задачата си.

Оставяйки се на ритъма на коня, боецът се сля с движението. Натисна пети, облягайки се назад в седлото. Бавно, внимателно занавежда копието, притискайки го към себе си, синхронизирайки

движенията си с тези на коня. Прецени спускането му с приближаването на целта.

Вятърът фучеше край ушите му, докато жребецът набираше скорост. Копитата нанасяха безмилостни удари на меката земя, пръскайки пясък. Муртас атакува, развял черно-бялото си наметало. Конете летяха с пълна сила, разперили ноздри, напрегнали мускули, раздрънкали сбруи.

Прас!

Ейдриън усети как копието му подскача и се разцепва. Стигнал края на алеята, захвърли счупеното копие и дръпна юздите. Бе посрамен от закъснелия си старт и не искаше Муртас отново да го изненада. С намерението първи да вземе следващото копие, той обърна коня си и видя животното на Муртас да препуска без ездач. Преследваха го двама оръженосци и един грум. Ейдриън зърна противника си да лежи по гръб. Притекоха му се на помощ, за да му помогнат да се изправи. Ейдриън се огледа за Ренуик, при което забеляза тълпата. Зрителите бяха оживени, всички бяха на крака, ръкопляскайки и свирейки. Някои дори скандираха името му. Ейдриън предположи, че не очакваха да оцелее първия сблъсък.

Позволи си да се усмихне и тълпата избухна в още по-силни овации.

— Сър! — Ренуик надвика рева, дотичвайки до Ейдриън. — Не си сложихте шлема!

Оръженосецът му подаде шлема с перо.

— Съжалявам — извини се Ейдриън. — Забравих. Не очаквах да започнат толкова бързо.

— Съжалявате? Но... никой не се дуелира без шлем — рече Ренуик с удивено изражение. — Той можеше да ви убие!

Ейдриън погледна през рамо към Муртас, който накуцваше, облегнат на двамина, и сви рамене.

— Оцелях.

— Оцеляхте? *Оцеляхте?* Та Муртас изобщо не ви докосна, а вие го *унищожихте*. Това е много повече от обикновено оцеляване. А и го направихте без шлем! Никога не съм виждал подобно нещо. И само как го ударихте! Така го блъснахте от коня, сякаш бе ударил стена. Вие сте удивителен!

— Късметът на новака, предполагам. Приключих за днес, нали?

Ренуик кимна и преглътна няколко пъти.

— Ще участвате във втория тур вдругиден.

— Добре. Какво ще кажеш да видим как ще се справиш с карусела и стълба с мишената? За него трябва да внимаваш особено много. Ако не удариш чисто, торбата ще се завърти и ще те повали от седлото.

— Зная — отвърна Ренуик, но изражението му показваше, че все още е шокиран. Местеше очи ту към Ейдриън, ту към Муртас, ту към ликуващата тълпа.

* * *

Амилия никога преди не бе виждала турнир. Докато седеше на трибуните осъзна, че не е напускала двореца повече от година. Наслаждаваше се въпреки студа. Седнала на дебела кадифена възглавница, тя бе увила топъл килим около краката си, а между дланите си стискаше чаша топъл сайдер. Всичко беше толкова красиво. Толкова много пъстри цветове изпълваха инак монотонния зимен свят. Навсякъде около нея привилегированите бяха групирани според ранга. От другата страна на полето се бяха струпали бедните, затворени зад огради. Свеждаха се до сива маса, почти сляла се със снега. Лишени от пейки, те стояха прави в кишата, пристъпвайки от крак на крак с мушнати в ръкавите ръце. И все пак изглеждаха щастливи да присъстват, щастливи да наблюдават спектакъла.

— Стават три счупени копия за принц Рудолф! — изквича херцогинята, аплодирайки ентусиазирано. — Отличен пример за добро имперско забавление. Не че представянето му може да се сравнява с онова на сър Ейдриън. Всички си мислеха, че бедничкият човек е обречен. Още не мога да повярвам, че тръгна без шлем! А какво причини на сър Муртас... Е, със сигурност тазгодишният турнир ще бъде вълнуващ, Амилия, изключително вълнуващ.

Лейди Женвиев дръпна Амилия за ръкава и посочи.

— Виж там. Изваждат златно-синьото знаме. Това са цветовете на сър Бректън. Той е на ред. Да, да, ето го там. И виж — виж на ръката му. Носи твоя шал. Колко вълнуващо! Останалите дами със сигурност точат лиги. О, не поглеждай сега, мила, те всички са

вперили очи в теб. Ако очите бяха кинжали... — тя замлъкна, очевидно Амилия трябваше да е разбрала думите ѝ. — Всички виждат завоеванието ти, мила, и те мразят. Колко чудесно.

— Така ли? — попита Амилия, забелязвайки колко много от дамите я гледат. Тя сведе глава и се загледа в скута си. — Не искам да бъда мразена.

— Глупости. Рицарите не са единствените сражаващи се в тези турнири. Всеки идва тук в качеството си на претендент, а победителят може да е само един. Единствената разлика е, че рицарите се сражават денем, а дамите се съревновават на светлината на свещи. Очевидно спечели първия тур, но сега остава да видим дали си завладяла правилния избор, тъй като победата зависи от неговото умение. Бректън ще се сражава с Гилбърт. Това ще е интересен сблъсък. Гилбърт уби човек преди няколко години. Беше инцидент, естествено, но това все пак му предоставя предимство пред опонентите му. Макар да се носят слухове, че преди две нощи си е наранил крака, така че ще видим.

— Убил? — Амилия усети стомахът ѝ да се свива при звука на тромпета и спускането на флага.

Копитата разтресоха земята, паника обля Амилия. Стисна очи.

Прас!

Тълпата изрева.

Отваряйки очи, Амилия видя Гилбърт все още на седлото, но олюляващ се. Сър Бректън препусна до своя пункт непокътнат.

— Едно копие за Бректън — рече Лио, без да се обръща към някого конкретно.

Херцогът седеше от другата страна на Женвиев, изглеждащ по-оживен от когато и да било. Херцогинята бърбореше с часове наред, говорейки за каквото ѝ дойде на ума, но Леополд почти не говореше. А когато го правеше, думите бяха тъй тихи, че Амилия ги определяше като предназначени единствено за Марибор.

От дясната страна на Амилия седеше Нимбус, често поглеждайки към нея. Изглеждаше напрегнат.

— Този Гилбърт. Виж само как го крепят — говореше херцогинята. — Наистина не трябва да язди. О, взема копие — колко храбро от негова страна.

— Трябва да изправи върха — отбеляза Леополд.

— О, да, Лио. Прав — както винаги. Няма сила. И виж как Бректън изчаква търпеливо. Виждаш ли как сияе слънцето върху бронята му? По принцип не я чисти. Той е боец, а не турнирен рицар, но нареди да я почистят така, че и самият вятър да може да се огледа в нея. Защо му е на човек, който не си е решил косата от месеци, да прави подобно нещо?

Амилия се чувстваше ужасена, засрамена и щастлива отвъд границите на смятаното от нея за възможно.

Тромпетът изрева и конете отново се впуснаха един срещу друг.

Пропука копие, Гилбърт падна, а Бректън още веднъж остана невредим. Тълпата заликува. За своя изненада Амилия се намери на крака с останалите. На лицето си имаше усмивка, която не искаше да се махне.

Бректън се увери, че Гилбърт е добре, сетне препусна до трибуните и спря до отделението на благородниците пред мястото на Амилия. Захвърли счупеното си копие, свали шлем, изправи се на стремената и ѝ се поклони. Без да мисли, тя слезе към оградата. Пристъпвайки извън платнището под слънчевите лъчи, ликуванията се засилиха, особено откъм простолюдието.

— За вас, милейди — рече сър Бректън.

В отговор на негов знак конят му също се поклони и тълпата зарева. На сърцето ѝ беше леко, умът ѝ бе празен, а целият ѝ живот бе изчезнал, оставяйки само този момент под слънцето. Почувствала докосването на Нимбус, тя се обърна и видя Салдур да се мръщи.

— Не е разумно да стоите на слънцето твърде дълго, милейди — предупреди я менторът. — Може да изгорите.

Изражението на Салдуrowото лице блъсна Амилия обратно в реалността. Тя се върна на мястото си, забелязвайки отровните погледи, които ѝ хвърляха останалите благородници.

— Мила — рече ѝ херцогинята в несвойствен за нея шепот, — за човек, който не е запознат с играта, днес си неотразима като сър Ейдриън.

Амилия преседя тихо останалите сблъсъци, от които почти нищо не видя. Когато днешните съревнования приключиха, напуснаха трибуните. Нимбус вървеше напред, а херцогинята крачеше до нея, хванала я под ръка.

— Ще дойдеш с нас на лова, нали мила Амилия? — попита я лейди Женвиев, докато се отправяха към чакащите карети. — Просто трябва да присъстваш. Ще накарам Лоис да работи цяла седмица, за да ти спретне зашеметяваща бяла рокля и зимно наметало, така че да имаш нещо ново. Къде може да намерим снежнобяла кожа за яката? — тя поспря за момент, сетне отпъди тази мисъл с махване на ръка. — О, ще оставя това на нея. Ще се видим. Целувки! — и тя се сбогува с Амилия.

Момчето стоеше неподвижно.

То чакаше от другата страна, внезапно разкрито от потеглилата карета. Мърлявото дребосъче се вираше в Амилия, изглеждайки едновременно ужасено и изпълнено с увереност. В ръцете си носеше замърсена торба. То улови погледа ѝ и решително пристъпи към нея.

— Ми-милейди Ами... — можа да изрече момчето, преди един войник да го блъсне грубо. Момчето се сви в снега, изглеждайки отчаяно. — Лейди, моля ви, аз...

Пазачът го изрита в стомаха и момчето се сви. Друг войник го изрита в гърба, карайки очите му да се присвият от болка.

— Спрете! — викна Амилия. — Оставете го!

Войниците спряха, объркани.

На земята момчето се мъчеше да си поеме дъх.

— Помогнете му да се изправи! — тя пристъпи към детето, но Нимбус я хвана за ръката.

— Мястото не е подходящо, милейди — очите му указаха тълпата около каретите. Мнозина протягаха врат, за да видят какво се случва. — Днес вече раздразнихте регент Салдур.

Тя спря, сетне погледна към момчето.

— Качете го в каретата — заръча Амилия на пазачите.

Те повдигнаха хлапето и го блъснаха напред. Момчето изпусна вързопа си и го вдигна веднага, вмъквайки се в каретата. Амилия погледна към Нимбус, който сви рамене. Двамата също се качиха.

С ужасено изражение, момчето се бе свило на отсрещната седалка.

Менторът огледа хлапето критично.

— На десет е, най-много на дванадесет. Със сигурност сирак, почти див. Какво според вас носи в торбата? Умрял плъх?

— Престани, Нимбус — смъмри го Амилия. — Естествено, че не. Най-вероятно това е обядът му.

— Именно — съгласи се наставникът.

Амилия го прониза с поглед.

— Тихо, плашиш го.

— Аз? Той е този, който дойде при нас с мистериозната си мръсна торба.

— Добре ли си? — нежно се обърна Амилия към момчето.

То съумя да кимне, макар и едва-едва. Очите му непрекъснато скачаха из вътрешността на каретата, но неизменно се връщаха на Амилия, като че бе омагьосано.

— Съжалявам за пазачите. Отнесоха се ужасно с теб. Нимбус, намират ли ти се медни монети?

Царедворецът изглеждаше безпомощен.

— Съжалявам, милейди. Нямам навика да нося пари.

Разочарована, Амилия въздъхна, сетне се опита да си наложи щастлива физиономия.

— Какво искаше да ми кажеш? — запита тя.

Момчето облиза устни.

— А-аз имам нещо за императрицата — то погледна към чантата.

— Какво е то? — Амилия се опита да не потръпва от вероятните възможности.

— Чух... ами... казват, че тя днес не могла да дойде на турнира, защото била болна. Тогава разбрах, че трябва да й занеса това — то потупа торбата.

— Да й занесеш какво? Какво има там?

— Нещо, което може да я излекува.

— Олеле. Наистина е мъртъв плъх, нали? — Нимбус потръпна, отвратен.

Момчето отвори торбата и измъкна сгъната бляскава роба, каквато Амилия никога не бе виждала.

— Това спаси живота на най-добрия ми приятел — излекува го за една нощ. Тя... тя е вълшебна!

— Реликва? — предположи Нимбус.

Амилия се усмихна на момчето:

— Как се казваш?

— Наричат ме Майнс, милейди. Не мога да кажа как е истинското ми име, но и Майнс става.

— Е, Майнс, това е щедър подарък. Робата изглежда много скъпа. Не смяташ ли, че *ти* трябва да я задържиш? Със сигурност е по-добре от това, което носиш в момента.

Майнс поклати глава.

— Смятам, че тя иска да я дам на императрицата — да ѝ помогне.

— Тя иска? — запита Амилия.

— Малко е трудно да се обясни.

— Подобни неща определено са — вметна царедворецът.

— Можете ли да ѝ я дадете?

— Може би трябва да му позволиш той да ѝ я даде — предложи Нимбус.

— Сериозно ли? — отвърна тя.

— Искаше да се извиниш за грубостта на пазачите, нали? За такива като него срещата с императрицата ще е повече от достатъчна компенсация. Пък и той е само хлапе. Никой няма да се заинтересува.

Амилия се замисли, загледана в ококореното хлапе.

— Какво мислиш, Майнс? Би ли искал да я връчиш лично на императрицата?

Момчето изглеждаше, сякаш ще припадне.

* * *

Модина бе открила мишка в стаята си три месеца по-рано. Запалвайки светлината, животинката бе замръзнала ужасено в средата на помещението. Вдигайки я, бе усетила малките гърдички да се повдигат учестено. Очевидно паникьосана, мишката се вираше в нея с тъмните си очички. Модина си бе помислила, че животното може да умре от страх. Дори след като я остави на пода, мишката отново не помръдна. Едва след като светлината бе угасена, няколко минути по-късно я чу да драска по пода. Мишката повече не се яви — досега.

Той не беше същата мишка, обаче изглеждаше точно като нея. Нямахме козина, опашка и мустаци, но очите не можеха да бъдат

сбъркани. Стоеше застинал от страх, единственото движение предизвикано от треперенето му.

— *Мишка* ли каза, че се казва?

— Майнс май беше — поправи я Амилия. — Майнс, нали?

Момчето не каза нищо, притискайки торбата към гърдите си.

— Срецнах го на турнира. Иска да ти даде подарък. Хайде, Майнс.

Вместо да каже нещо, Майнс рязко протегна чантата напред.

— Иска да ти даде това, защото Салдур оповести, че си прекалено болна, за да посетиш турнира. Казва, че имало лечебни сили.

Модина взе чантата, отвори я и извади робата. Макар че бе набутана в стария мръсен чувал, одеждата сияеше — отгоре ѝ нямаше никакви петна или гънки.

— Красива е — откровено рече тя, разгръщайки подаръка и гледайки как светлината играе върху плата. — Напомня ми за един познат. Ще я пазя грижливо.

Чувайки тези думи, момчето се насълзи. Падайки на колене, то докосна лице в пода.

Объркана, Модина погледна към Амилия, но секретарката само сви рамене. Императрицата се взря в хлапето за миг, сетне каза:

— Изглежда умрял от глад.

— Да го заведе ли в кухнята?

— Не, остави го тук. Прати да донесат храна.

След като Амилия напусна стаята, Модина положи робата на един стол и приседна на ръба на леглото, гледайки момчето. То не бе помръднало, все още коленичило с опряно в пода чело. След няколко минути Майнс погледна нагоре, но не каза нищо.

Модина нежно заговори:

— Аз също много добре умея да мълча. Можем да седим в мълчание с дни.

Устните на момчето потрепнаха. То отвори уста, сетне спря.

— Не се притеснявай, говори.

Веднъж заговорило, думите му избликнаха, сякаш се нуждаеше да изговори всичко на един дъх.

— Просто исках да се оправите, това е. Наистина. Донесох ви робата, защото тя спаси Кайн. Излекува го за една нощ, наистина. Той

умираше, на сутринта сигурно щеше да е умрял. Обаче робата го накара да се почувства по-добре. А днес казаха, че ви било зле. Знаех, че трябва да ви я донеса, разбирате ли?

— Съжалявам, Майнс, но една роба не може да ме излекува.

Момчето се навъси.

— Но... тя излекува Кайн, а устните му бяха посивели.

Модина отиде и седна на пода пред него.

— Зная, че си имал благородно намерение, подаръкът е чудесен, но някои неща не могат да бъдат поправени.

— Но...

— Без но. Трябва да спреш да се притесняваш за мен, разбра ли?

— Защо?

— Трябва. Ще направиш ли това за мен?

Момчето повдигна глава и срещна погледа ѝ.

— Бих направил всичко за вас!

Покъртиха я искреността и убедеността на тона.

— Обичам ви — додаде то.

Тези две думи я разтърсиха. Макар да седеше на пода, императрицата протегна ръка, за да се успокои.

— Не — рече тя. — Не можеш. Ти току-що ме ви...

— Напротив.

Модина поклати глава.

— Не! — сопна се тя. — Никой не ме обича!

Момчето се сви като ударено. Отново погледна към пода и добави:

— Но аз ви обичам. Всички го правят.

Императрицата се взираше в него.

— Какво искаш да кажеш с „всички“?

— Всички — рече момчето, объркано. Посочи към прозореца.

— Имаш предвид хората в града?

— И тях, но не само. Навсякъде. Всички ви обичат — повтори момчето. — Отвсякъде в града се стичат хора. Чувам ги да говорят. Идват да ви видят. Всички казват как светът щял да бъде по-добър заради вас. Как щели да умрат заради вас.

Замаяна, Модина бавно се изправи.

Тя се обърна и отиде до прозореца, където зарея поглед в далечината — над покривите, към хълмовете и към заснежените

планини отвъд.

— Нещо лошо ли казах? — попита Майнс.

Тя се извърна.

— Не. Нищо подобно. Просто — Модина спря. Отиде до огледалото и прокара пръсти по стъклото. — Остават още десет дни, нали?

— Да, защо?

— Защото ти ми даде подарък и бих искала да ти дам нещо в замяна, а изглежда, че все още имам време.

Тя отиде до вратата и я отвори. Отвън, както винаги, Джерълд стоеше на пост.

— Джерълд — рече тя, — би ли ми направил една услуга?

ГЛАВА 15

ЛОВЪТ

— Честит празник, сър Ейдриън — жизнерадостно рече момиче, когато той надникна извън стаята. Тя бе една от кикотещите се камериерки, които му се усмихваха и му правеха реверанс след първия ден на турнира. След второто съревнование пажовете бяха започнали да му се покланят, а войниците му кимаха. Третата победа, макар чиста като останалите, бе най-лоша, защото му бе спечелила вниманието на всеки благородник и рицар в двореца. След всеки двубой му се предоставяше избор да остане в стаята си или да посети залата за пиршества. Предпочитайки да бъде сам, Ейдриън обикновено избираше първото.

И това утро, без разлика от другите дни, Ейдриън се разхождаше безцелно из двореца. Няколко пъти видя Албърт отдалеч, но никой от двамата не се опита да подхване разговор. Нямаше следа от Ройс. Прекосявайки фойето, той поспря. Стълбището се издигаше нагоре, украсено със свещи и боядисани дървени орнаменти. Четири етажа по-нагоре момичето, което някога познаваше като Тракия, сигурно все още спеше в леглото си. Постави крак на първото стъпало.

— Сър Ейдриън? — заговори го мъж, когото не разпознаваше. — Отличен двубой направихте снощи. Нанесохте на Лоудън удар, който скоро няма да забрави. Даже по високите пейки се чу пукотът. Казват, че ще му трябва нов нагръдник и че сте му пукнали две ребра! Това се казва удар! Това се казва удар! Заради вас загубих доста в първите три двубоя, но оттогава си върнах всичко. Ще заложа на вас за финала. Направихте вярващ от мен. Накъде сте се отправили?

Ейдриън бързо отдръпна крака си.

— Никъде. Просто се разтягам.

— Просто исках да ви кажа да продължавате в същия дух. Ще викам за вас.

Мъжът напусна през главния вход, оставяйки Ейдриън на дъното на стълбите.

Какво ще направя, ще вляза в покоите ѝ неканен? Не съм говорил с нея над година. Дали ще ме мрази, защото не съм я посетил по-рано? Ще ме помни ли изобщо?

Отново погледна към стълбите.

Възможно е да е добре, нали? Това, че никой не я вижда, не е задължително да означава нещо.

Модина бе императрицата. Нямахше как да се отнасят зле с нея. Беше щастлива, когато живееше в Далгрен, а това беше мизерно малко селце, жителите на което биваха избивани нощем от чудовище.

Колко по-лош може да бъде животът в двореца?

За последен път се огледа наоколо и зърна двете сенки да се облягат небрежно край арката към тронната зала. Въздъхвайки, Ейдриън се отпрати към слугинското крило, загърбвайки стълбището.

Слънцето още не бе изгряло напълно, обаче кухнята гъмжеше от активност. Огромни тенджери бълваха толкова гъст пушек, че чак стените плачеха. Касапи сечаха върху дъските си, издавайки заповеди. Момчета с кофе търчаха наоколо, крещейки в отговор. Момичета миеха прибори и съдове. Миризмите бяха силни и разнообразни. Някои, като тази на печен хляб, бяха великолепни, а други се носеха задушливи и неприятни. Тук, зад сцената, празникът се бе свел до охлаждане на тави захаросани ябълки и сладки във формата на снежинки.

Удивен, Ейдриън пристъпи в кухнята. Още при прекрачването на прага се извърнаха глави, работата забави обороти, сетне всичко спря. В помещението стана толкова тихо, че можеше да се чуе капенето на един мокър черпак, в добавка с кипящата вода и огньовете, весело хрупаци цепеници. Целият персонал се взираше в него — сякаш влезият имаше две глави или три ръце.

Ейдриън приседна край една маса. Скромността на това кътче предполагаше, че тук кухненският персонал се храни. Боецът се опитваше да изглежда небрежно спокоен, но при цялото това внимание бе невъзможно.

— Какво има пък сега? — прогърмя гласът на едър брадат готвач, който около очите си имаше бръчици. Забелязвайки Ейдриън, въпросните очи се стесниха рязко. Показа — макар и само за миг — че има и друга страна, както игриво куче внезапно може да заръмжи към непознат.

— Мога ли да ви помогна, сър? — запита той, приближавайки се към Ейдриън със сатър в ръка.

— Не искам да преча на работата. Просто се надявах да намеря малко храна.

Готвачът го огледа внимателно.

— Рицар ли сте, сър?

Ейдриън кимна.

— Станали сте рано. Ще наредя да донесат желаното от вас в залата за пиршества.

— Всъщност бих предпочел да се нахраня тук. Това проблем ли ще представлява?

— Извинете? — рече готвачът, объркан. — Ако позволите да попитам, защо му е на благородник като вас да се храни в горещата, мръсна кухня, заобиколен от тракането на съдове и бърбенето на слугини?

— Просто се чувствам по-удобно тук — рече Ейдриън. — Смятам, че човек трябва да е спокоен, когато се храни. Разбира се, ако това ще ви затрудни... — той се изправи.

— Вие сте сър Ейдриън, нали? Не успях да намеря време да посетя турнирите, но както можете да се убедите сам, по-голямата част от персонала ми го е сторила. Вие сте доста известен. Чувал съм много истории за вас и за неотдавнашната ви сполука. Истина ли са те?

— За историите не мога да кажа, но се казвам Ейдриън.

— Приятно ми е. Аз съм Ибис Тинли. Седнете, сър. Веднага ще ви приготвя нещо.

Той се извърна, гълчейки хората си да пристъпят отново към работа. Много от слугите продължиха да поглеждат към Ейдриън, хвърляйки по едно око тайно от главния готвач. Скоро Ибис се завърна с чиния пилешко, пържени яйца, сухари и халба тъмна бира. Пилето беше толкова горещо, че опари Ейдриъновите пръсти, а сухарите димяха, когато ги разчупи.

— Оценявам това — каза Ейдриън на Ибис, захапвайки един сухар.

Ибис го изгледа изненадано, сетне се изкикоти.

— Велики Мар! Благодарите на готвач за храната! Историите са истина, нали?

Ейдриън сви рамене.

— Случва се да забравя, че съм благородник. Докато бях от простолюдието, винаги знаех какво е да си благороден, но не и сега.

Готвачът се усмихна.

— Лейди Амилия има същия проблем. Хубаво е да видя свестни хора да се издигат. Казват, че вие сте помитали наред всички изправили се срещу вас рицари. Дори чух, че на откриването на турнира сте яздили срещу сър Муртас без шлем!

Ейдриън кимна с пълна уста пиле, което местеше наляво-надясно, за да не си изгори езика.

— Когато някой стори нещо подобно — продължи Ибис — и идва от калта като всички нас, то той спечелва сърцата на долните класи. Тъй е. Онези от нас с мърляви лица и потни гърбове ужасно се вълнуваме от подобните на вас, сър.

Ейдриън не знаеше как да отговори и се задоволи да преглътне пилешкото. Бе яздил, съпровождан от оглушителен рев при всяка своя поява, но не участваше заради аплодисментите. Целта му бе мрачна, тайна, недостойна за аплодиране. Бе повалил петима рицари, според правилата на турнира — придобивайки собственост над конете им. Ейдриън бе отказал. Не само не се нуждаеше от конете — не ги заслужаваше. Искаше само да спаси Ариста и Гаунт. В ума му цялата работа бе омърсена. Вземането на нещо друго от победите — дори удоволствието от успеха — щеше да бъде погрешно. Ала тълпите продължаваха да ликуват гръмко, смятайки го за скромен и добродетелен, вместо за онова, което бе в действителност — изчакващ убиец.

— Сега ще се сражавате с Бректън, нали? — попита Ибис.

Ейдриън кимна мрачно.

— Утре. Днес има някакъв лов.

— О, да, ловът със соколи. Днес ще опека много дивеч. Значи вие няма да участвате?

— Тук съм само за турнира — успя да рече Ейдриън, макар устата му отново да бе пълна.

Ибис наклони глава.

— За рицар, който почти е спечелил турнира на Зимния фестивал, не изглеждате особено щастлив. Надявам се не е заради храната.

Боецът поклати глава:

— Храната е страхотна. Надявам се, че ще мога и да обядвам тук.

— Заповядайте по всяко време. Ха! Звуча като гостилничар или лорд. аз съм просто готвач — посочи с палец над рамото си. — Да, онези мелези треперят от гласа ми, но вие сте рицар. Можете да ходите, където си поискате. Но... ако след храната ми сте в настроение за малко щедрост, бих ви помолил за една услуга.

— А именно?

— Лейди Амилия заема специално място в сърцето ми. Тя ми е като дъщеря. Сладка девойка е, изглежда отскоро харесва сър Бректън. Той е добър, чувал съм, че е сносен копиеносец, но вероятно ще го надвиете. Не искам да кажа нищо против вас — за човек на моята позиция би било същинска глупост дори да намекне подобно нещо, но...

— Но?

— Някои рицари се стараят да нанесат колкото се може повече поражения, прицелвайки се в забралото и прочие. Ако нещо подобно се случи на Бректън... Просто не искам Амилия да страда. Тя никога не е имала късмет. Идва от бедно семейство, работила е усилено цял живот. Дори и сега онова коп... искам да кажа, регент Салдур, я пришпорва ден и нощ. Но даже и така в последно време тя е щастлива. Бих искал това да се запази.

Ейдриън се беше съсредоточил върху чинията си, обирайки жълтъка с късче хляб.

— Та, ако това е възможно, би било чудесно да не наранявате много Бректън. Зная, естествено, че понякога не зависи от вас. Мили Марибор, зная. Но от разговора с вас разбрах, че сте свестен човек. Ха! Дори не зная защо заговорих за това. Вие ще постъпите правилно. Зная. Дайте да ви наля още бира.

Ибис Тинли се отдалечи, отнасяйки със себе си халбата и апетита на Ейдриън.

* * *

В много отношения Амилия се чувстваше като бебе, което Салдур бе акуширал в онзи кухненски ден, когато я издигна в дама. В момента представляваше малко дете, все още опитващо се да усвои

прости действия и често допускащо грешки. Никой не казваше нищо. Никой не сочеше, превивайки се от смях, ала имаше многозначителни погледи и полуприкрити усмивки. Чувстваше се изгубена, опитвайки се да избегне многобройните капани и опасности на куртоазния живот, без да разполага с карта.

Когато издокарани благородници се обръщаха към нея с *милейди*, Амилия се чувстваше неловко. Странно беше да вижда как пазачите застават мирно при приближаването ѝ. Особено същите онези войници, които само година по-рано ѝ се бяха усмихвали похотливо. Бе сигурна, че стражниците все още я оглеждат цинично, а благородниците все още ѝ се присмиват, но сега го правят зад маската на любезност. Според нея единственият начин да избегне тихия присмех бе да се впише в обстановката. Ако не се препъваше, докато ходи, не разливаше вино, не говореше прекалено гръмко, не носеше погрешните цветове, не преценяваше грешно кога да се смее и кога да остане сериозна, може би щяха да забравят, че някога им бе мила чиниите. Всяко общуване с аристократи беше за Амилия мъчение, но когато обстановката бе непозната, направо ѝ прилошаваше. Затова Амилия не закуси в деня на лова.

Целият двор щеше да вземе участие в събитието с продължителност цял ден. Рицари, благородници, дами и слуги се отправиха към гората и полето. Зад тях притичваха кучета. Амилия никога не бе сядала на кон преди. Не бе яздила пони, муле, дори и вол, но на този ден се намери закрепена несигурно на гърба на бял кавалерийски кон. Носеше красивата бяла рокля и съответстващото наметало, предоставени ѝ от лейди Женвиев, които — и това не бе случайно — бяха в тон с покривалото на коня ѝ. Бе седнала настрани, десният ѝ крак бе праметнат между двата лъка на седлото, а левият — опрян на дъсчица. Предизвикателство бе да се задържи на гърба на животното в тази поза. Всяко разтърсване караше сърцето ѝ да подскача, а ръцете ѝ се вкопчваха в сплетената грива. Няколко пъти едва не се прекатури назад. Представяше си, че ако паднеше, щеше да увисне на крака си с обърната над главата рокля, докато конят горделиво пристъпва наоколо. Тази мисъл така я ужасяваше, че тя седеше сковано, впила поглед в земята. Не продума по време на двучасовата езда сред дивотата. Едва когато главният ловец ги призова към внимание, тя се осмели да вдигне очи.

Напуснаха сянката на гората и излязоха на обширно поле. Високи кафяви тръстики се подаваха изпод снега. Блясъкът на утринните лъчи бе отразен от разсяклата пейзажа река. Безветрен, светът беше странно тих. Ловджията ги напъти да се разпръснат с лице към блатото.

Амилия бе доволна, че са пристигнали, а също така горда, че е успяла да направлява коня си без злополуки. Най-сетне неподвижна, тя си позволи да отдъхне облекчено, само за да види соколджията да се приближава към нея.

— Каква птица ще използвате днес, милейди? — попита той, поглеждайки нагоре към нея. Носеше червен койф и дебели ръкавици.

Тя преглътна.

— Ти какво би ми препоръчал?

Соколджията изглеждаше изненадан и Амилия почувства, че вероятно е допуснала поредната грешка.

— Милейди, има много птици, но няма зададени правила. Традицията обикновено запазва исландски сокол за краля, обикновен сокол за принц или херцог, сокол скитник за граф, ястреб за барон, голям ловен сокол за рицарите, ястреб кокошар за благородниците, ястреб-скитник за бедните, ястреб врабчар за духовниците, керкenez за слугите и чучулигар за дамите, но на практика всичко опира до...

— Тя ще използва Убийцата — обяви херцогинята на Рочел, намествайки коня си до тях.

— Разбира се, Ваше Благородие — соколджията се поклони и направи бързо движение с ръка. Притича слуга, върху чиято ръка имаше голяма птица с качулка.

— Ръкавицата ви, милейди — рече соколджията, подавайки ѝ ръкавица от лосова кожа.

— Сложи си я на лявата ръка, скъпа — рече херцогинята с окуражителна усмивка и палаво пламъче в очите.

Амилия усети как сърцето ѝ потрепва, докато нахлуваше ръкавицата.

— Протегни ръка, мила. Далеч от лицето си — напъти я лейди Женвиев.

Соколджията взе хищната птица от слугата и я донесе. Ястребът бе великолепен, заслепен от кожена качулка с късо декоративно перо. Докато бе предавана на Амилия, Убийцата разпери масивните си криле

и приплясна два пъти, а мощните нокти се обвиха около ръкавицата. Птицата беше по-лека от очакваното и за Амилия не представляваше проблем да я държи. Но сега страхът от птицата измести този от падане. С ужас гледаше как соколджията омотава ремъка около китката ѝ, привързвайки я към сокола.

— Красива птица — каза някакъв глас.

— Да — отвърна Амилия. Виждайки сър Бректън да застава от лявата ѝ страна, тя си помисли, че ще припадне.

— Принадлежи на херцогинята на Рочел. Тя... — Амилия се обърна. Херцогинята я бе изоставила. Паниката стисна стомаха ѝ с клещите си. Колкото и дружелюбна да беше лейди Женвиев, Амилия започваше да подозира, че жената се наслаждава да я тормози.

Опита се да се успокои, застанала лице в лице с единствения мъж на света, когото искаше да впечатли. Придържаща птицата с едната си ръка, а с другата хванала юздите, Амилия внезапно осъзна, че носът ѝ тече заради студа. Нещата определено не можеха да се развият по-зле. Тогава, като че боговете бяха чули мислите ѝ, те отговориха чрез гласа на главния ловджия.

— Всички напред!

Мили Марибор!

Конят се препъна на замръзналата земя, нарушавайки равновесието ѝ. Рязкото движение стресна и Убийцата, която разпери огромните си криле, за да се спаси. Привързан към китката на Амилия, ястребът дръпна ръката ѝ. Може би щеше да остане в седлото — ако не бе настоятелността на птицата.

Амилия извика, падайки към задницата на коня, превръщайки кошмарите си в реалност. Ала преди да се строполи от седлото, внезапно спря. Сър Бректън я бе уловил през кръста. Макар да не носеше броня, ръката му беше на допир като стомана — солидна и непоклатима. Той внимателно я издърпа обратно. Птицата приплясна още два пъти с криле, сетне се успокои и отново се вкопчи в ръкавицата.

Бректън не каза нищо. Задържа здраво Амилия, докато тя отново се намести стабилно на седлото и опре крак в дъсчицата. Ужасена и поаленяла от срам, тя не го погледна.

Защо точно пред него трябваше да се случи!

Не искаше да открие на лицето му същата снизходителна усмивка, която бе виждала толкова много пъти у другите. На път да се разплаче, отчаяно ѝ се прииска отново да е в двореца, в кухнята, където да мие съдове. В този момент предпочиташе да се изправи срещу Едит Мон — или дори отмъстителния ѝ дух — вместо да се унижава пред сър Бректън. Чувствайки напора на сълзите, тя стисна зъби и пое дълбоко дъх в опит да се задържи.

— Има ли си име?

Думите на сър Бректън бяха тъй неочаквани, че Амилия ги прехвърли двукратно в ума си, преди да разбере питането му.

— Убийца — отвърна тя, благодарейки на Марибор, че поне гласът ѝ прозвуча стабилно.

— Звучи... подобаващо — настъпи кратка пауза, преди да продължи. — Прекрасен ден, нали?

— Да — тя възложи на мозъка си да измъдри още реплики, но той не роди нищо.

Защо говори така? Защо се интересува от времето?

Рицарят въздъхна дълбоко.

Поглеждайки го, тя откри, че той не се усмихва, а изглежда тормозен от нещо. Очите им неочаквано се срещнаха, докато тя изучаваше лицето му и той моментално погледна настрана. Пръстите му барабаняха маршов ритъм по лъка на седлото.

— Но е студено — рече той, добавяйки бързо. — Би могло да бъде и по-топло, не смятате ли?

— Да — отвърна тя, осъзнавайки, че звучи като идиот с еднословните си отговори. Искаше да каже повече неща. Искаше да блесне като остроумна и интелигентна, но умът ѝ бе не по-малко застинал от земята.

Амилия го улови да поглежда отново към нея. Този път той поклати глава и въздъхна още веднъж.

— Какво? — запита уплашено тя.

— Не зная как го правите — рече той.

Искрената възхита в очите му само я обърка допълнително.

— Яздите странично боен кон с огромен ястреб, кацнал на ръката ви, а пак съумявате да ме накарате да се чувствам като оръженосец в дуел. Милейди, вие сте немислимо чудо. Възхитен съм.

Амилия се вторачи в него. Осъзнавайки това, тя нареди на очите си да се извърнат, ала те нея послушаха. Бе лишена от думи, с които да говори. Ала това не бе от особено значение, тъй като не ѝ бе останал и дъх, с който да отговори. Дишането не изглеждаше важно в този момент. Насилвайки се да поеме въздух, Амилия осъзна, че се е усмихнала. Секунда по-късно знаеше, че и сър Бректън е забелязал това, защото рязко спря да барабани с пръсти и се намести на седлото.

— Милейди — рече соколджийският прислужник, — време е да пуснете птицата си.

Амилия погледна към ястреба, чудейки се как точно да стори това.

— Бих ли могъл да помогна? — попита сър Бректън. Той свали качулката на Убийцата и я развърза.

С жест слугата ѝ показва какво се очаква от нея и Амилия повтори движението му, рязко вдигайки ръка нагоре. Убийцата разпери огромните си криле, оттласна се и се издигна. Ястребът не спря да набира височина, докато не остана да кръжи директно над главите им. Докато проследяваше с поглед птицата, Амилия забеляза погледа на Бректън върху себе си.

— Вие нямате ли птица? — попита тя.

— Не. Не очаквах ловът да бъде със соколи. Ако трябва да съм честен, не бях ловувал от години. Бях забравил радостта — до този момент.

— Значи умеете?

— Разбира се. Като млад ловувах из полетата на Чадуик. Баща ми, брат ми Уесли и аз по цели седмици преследвахме птици и гризачи.

— Ще си помислите ли зле за мен, ако ви кажа, че това беше първият ми път?

Лицето на Бректън стана сериозно, което я хвърли в ужас, продължил докато той не каза:

— Милейди, ще си помисля *зле* за вас в деня, в който слънцето не изгрее, реките спрат да текат, а ветровете — да вейат.

Тя се опита да скрие нова усмивка. Този опит също се провали — и още веднъж Бректън я забеляза.

— Вероятно можете да ми помогнете, защото всичко това ме обърква — Амилия обхвана с размах околностите.

— Просто е. Птиците *изчакват* — вият се в небето и очакват атаката. До голяма степен подобно на войниците, които се подготвят за битка. Враговете ни са хитри. Те се крият в полето между нас и реката. Оформяйки линия с конете, ловджията се е подсигурил, че плячката няма да дойде насам, което, естествено, тя би сторила — би подирила безопасността на дърветата — ако ние не бяхме тук.

— Но как ще открием тези скрити врагове?

— Те трябва да бъдат изтеглени, в нашия случай *изтласкани*. Виждате ли там? Главният ловджия е събрал кучетата.

Амилия проследи с поглед тълпа оживени кучета, водени от дузина момчета от замъка. След като бяха пуснати, хрътките изчезнаха сред хрусталаците. Само тук-таме се промятаха вдигнатите им опашки, докато мълчаливо се стрелкаха из заснеженото поле.

Ловджията сигнализира със син флаг на соколджията, който на свой ред помахаша към ездачите. Посочи, че трябва бавно да се отправят към реката. Без птицата за Амилия бе по-лесно да насочва коня си и не изостана от другите. Всички бяха утихнали. Амилия беше развълнувана, макар да нямаше представа какво предстои да се случи.

Соколджията вдигна ръка и ездачите спряха. Вдигайки глава, Амилия видя, че птиците са ги последвали. Соколджията размаха червен флаг и ловджията наду свирка, при който звук кучетата се втурнаха напред. Полето избухна от птици. С гръмък плясък пѣдпѣдъците се понесоха към небето. Улисани да избегнат чудовищните кучета, пропуснаха да видят очакващата ги там летяща смърт. От слънцето се изсипаха ястреби, стоварвайки се върху жертвите си като камъни и поваляйки ги на земята. Един отнесе плячката си чак до реката, където и ястреб, и пѣдпѣдък удариха водата.

— Това беше Убийцата! — викна ужасено Амилия. Втрещено осъзна, че е убила ценната птица на лейди Женвиев. Без да мисли, пришпори коня си, втурнал се напред. Прекоси полето и приближавайки реката зърна куче да се гмурва в ледените води. Друго бързо го последва. Двете птици отчаяно пляскаха на повърхността, разхвърляйки пръски.

Точно преди Амилия да насочи животното си към водата, Бректън улови юздата на коня ѝ и ги задържа.

— Спрете!

— Но... птицата! — можа да промълви Амилия. Очите ѝ се спряха на пляска.

— Всичко е наред — увери я той. — Гледайте.

Първото куче достигна Убийцата и без колебание пое ястреба в уста. Захапала хищната птица, хрътката се обърна и пое към сушата. В същия миг второто куче улови повалената плячка. Пъдпъдъкът се съпротивляваше, но Амилия бе удивена да види, че ястребът се остави кучето да го захапе.

— Виждате ли — рече Бректън. — Кучетата и птиците са обучени да си имат доверие и да се защитават взаимно. Точно като войници.

Хрътката излезе от водата, все още понесла ястреба. Амилия и Бректън слязоха от седлата, докато кучето се отправяше към тях. Животното внимателно разтвори челюсти и Убийцата още веднъж се настани върху ръката на Амилия. Разтърси криле, пръскайки вода.

— Тя е добре! — рече Амилия, удивена.

При нея притича момче, понесло вързана за краката умряла птица.

— Пъдпъдъкът ви, милейди.

* * *

При второто посещение на Ейдриън Ибис Тинли му бе приготвил доста повече от една чиния. Цялата маса бе отрупана с различни видове месо, сирене и хляб. Кухнята бе разчистена — излишните чували бяха преместени, рафтовете бяха почистени, а подът бе измит. На масата бяха поставени нови свещи, а по-голям стол с тапицерия бе заменил невзрачния такъв. Предположи, че не всичко от това е дело на Ибис. Вероятно посещението му се бе разчуло. В кухнята имаше двойно повече персонал в сравнение със сутринта — повечето от тях стояха без работа.

Този път главният готвач не си говори с Ейдриън. Тинли беше изключително зает с обработката на изобилието дивеч, донесен от днешния лов. Слугините скубеха множеството пъдпъдъци, фазани и патици, обезглавени и окачени из помещението като гирлянди. Имаше толкова много работа, че самият Ибис одираше зайци и катерици.

Въпреки очевидната си заетост, готвачът моментално спря при влизането на Амилия.

— Ибис! Виж! Улових два! — викна тя, държейки птиците над главата си. Влезе облечена в прекрасна бяла рокля и съответстващо наметало.

— Дай ги тук, девойче. Да видим тези съкровища.

Ейдриън бе виждал лейди Амилия отдалеч на пиршествата, но сега за пръв път откакто се бе преструвал на вестonosец я виждаше отблизо. Беше по-красива, отколкото си спомняше. Дрехите със сигурност бяха по-добри. Дали беше заради начина на пристъпване или руменината на бузите от студа, тя изглеждаше по-оживена.

— Тези със сигурност са най-добрите в ятото — рече той, след като огледа трофеите ѝ.

— Малки и мършави са, но са *мои*! — последва оповестяването си с безгрижен, весел смях.

— Да разбирам ли от настроението ти, че не си ловувала сама?

Амилия не каза нищо, само се усмихна. Сключвайки ръце зад гърба си, тя плавно се завъртя из кухнята, размятайки пола.

— Хайде, момиче. Не си играй с мен.

Тя отново се изсмя, завъртя се и обяви:

— Той бе край мен почти през целия ден. *Съвършен* джентълмен, бих добавила. И мисля... — тя се поколеба.

— Какво мислиш? Изплюй камъчето, девойче.

— Мисля, че той ме харесва.

— Ба! Естествено, че те харесва. Но какво каза той? Прямо ли призна? Стихове ли рецитира? Да не те е целунал насред полето?

— Да ме е *целунал*? Той е *твърде* благопристоен за подобна вулгарност, но беше *много* нервен... дори глуповат. И не можеше да откъсне очи от мен.

— Глуповат? Сър Бректън? Момиче, завъртяла си му главата. Тъй е. Добър улов, бих казал, наистина добър улов.

Амилия не можа да се сдържи и се изсмя отново, този път отмятайки въодушевено глава назад и шумолейки с роклята си. Тогава видя Ейдриън и спря.

— Извинете, просто се храня късно — рече той. — След минутка ще съм приключил.

— О, не. Не е нужно да напускате. Просто не ви видях. Като се изключи персонала, аз съм единствената идваща тук — или поне така си мислех.

— Тук е по-удобно от залата — рече Ейдриън. — Прекарвам дните си в дуели с рицари. Не искам да се съревновавам с тях и на трапезата.

Тя отиде до него, изглеждайки объркана.

— Не говорите като рицар.

— Това е сър Ейдриън — уведоми я Ибис.

— О! — възкликна тя. — Вие сте помогнали на сър Бректън и бедния ми Нимбус, когато са били нападнати. Много мило от ваша страна. И също така сте онзи, който на турнира яздеше без шлем. Вие... повалихте всеки свой опонент от първия опит, а в щита ви няма счупено копие. Много сте добър, нали?

— Утре сутринта ще се изправи срещу сър Бректън за титлата — напомни ѝ готвачът.

— Точно така — тя ахна, вдигайки ръка до устните си. — Някога *изобщо* бил ли сте повалян от седлото?

Ейдриън се усмихна срамежливо.

— Не и откакто съм рицар.

— О, аз не... не исках да... просто се чудех дали боли. Предполагам не е приятно. Дори и с бронята и уплътнението събарянето от галопиращ кон надали е за завиждане — в очите ѝ изгря притеснение. — Но всички други рицари са добре, нали така? Видях сър Муртас и сър Елгар на лова днес. Препускаха и се смееха, така че съм убедена, че всичко ще бъде наред, без значение кой ще победи.

— Зная, че утре е финалното сражение и че победата в турнира носи огромна чест. Разбирам от собствен опит желанието ви да се докажете на онези, които гледат отвисоко на вас. Но ви моля да имате предвид, че сър Бректън е добър човек — много добър човек. Никога не би ви наранил, доколкото зависи от него. Надявам се и вие се чувствате по същия начин.

Тя се насили да му се усмихне.

Ейдриън остави хляба си, тъй като отвратително усещане жегна стомаха му. Трябваше да спре да се храни в кухнята.

* * *

Акробатите бързо оформиха човешката си пирамида. Скачайки един по един във въздуха, със салто се приземяваха на долните рамене. Не спираха да прелитат, докато последният не се протегна и не докосна тавана на огромната зала. Въпреки вълнуващото представление, Амилия не гледаше. Бе виждала номера на подбора и впоследствие на репетициите. Очите ѝ следяха публиката. С напредването на празненствата забавленията ставаха все по-грандиозни и екстравагантни.

Тя задържа дъх. Залата избухна в аплодисменти.

Хареса им!

Оглеждайки се за виконт Албърт Уинслоу, тя го зърна да ръкопляска с високо вдигнати ръце. Двамата си размениха широки усмивки.

— Помислих си, че ще умра от притеснение към края — прошепна Нимбус от мястото си до Амилия. Лицето му почти се беше изчистило от белезите, а досадният свирещ звук от носа му бе изчезнал.

— Да, наистина беше отлично — отбеляза крал Росуорт от Дънмор.

На всяко пиршество кралят и кралицата седяха от дясната страна на Амилия, а Нимбус винаги седеше отляво.

Крал Росуорт беше огромен. Пред него херцогът и херцогинята на Рочел изглеждаха дребни. Тумбестата му фигура бе повторена в миниатюра от лицето му, провиснало под собствената си тежест. Амилия си представяше, че дори и да беше слаб, Росуорт пак щеше да е провиснал като стар кон. Жена му, Фреда, макар да не беше никак хилава, бе слаба в сравнение с него. Беше суха и неприязнена както на вид, така и по маниери. За щастие двойката бе предимно мълчалива — поне до третата чаша вино. Тази вечер Амилия бе изгубила бройката, но предположи, че рубиконеният бокал вече трябва да е изпразнен.

— Тези акробати твои приятели ли са? — попита кралят, навеждайки се през жена си, за да заговори с Амилия.

— Мои? Не, просто ги наех — рече тя.

— Тогава приятели на приятели?

Тя поклати глава.

— Но ги познаваш? — настоя кралят.

— За пръв път ги срещнах на прослушването.

— Роси — рече Фреда, — очевидно тя се опитва да се дистанцира от тях сега, когато вратите на благородството са отворени за нея. Не можеш да я виниш за това. Всеки би изоставил нещастниците. Остави ги на улицата. Там им е мястото.

— Но аз... — поде Амилия, преди кралят да я прекъсне.

— Но, кралице моя, мнозина се издигат. Някои улични търговци не отстъпват по богатство на благородниците.

— Ужасно положение — процеди Фреда през тънки начервени устни. — Титлата не е това, което беше.

— Съгласен съм, кралице моя. Ами че някои от рицарите изобщо нямат потекло. Просто препасали меч селяни. Днес трябва само да си купиш броня и кон и хоп — благородник. Простолюдието дори се учи да чете. Ти можеш ли да четеш, лейди Амилия?

— Да.

— Видя ли! — кралят размаха ръце. — Разбира се, ти сега си благородница, но предполагам си научила буквите преди това? Пародия. Не зная накъде върви светът.

— Поне нещата с елфите се пооправиха — вметна жена му. — Трябва да отдадеш заслуженото на Етелред. Опитите ни да се оправим с тях в Дънмор не се увенчаха с особен успех.

— Да се оправите с тях? — попита Амилия, но монарсите вече бяха набрали инерция.

— Ако имаха малко ум, щяха да се махнат сами. Колко по-очевидно може да бъде, че не са желани? — рече кралят. — Гилдиите забраняват членството им, не могат да получат гражданство в никой град, а църквата ги е обявила за нечисти врагове на Новрон още преди векове. Дори селяните са свободни да вземат мерки срещу тях. А те пак не разбират намека. Продължават да се множат и да пълнят бедните квартали. Стотици умират в определените от църквата Дни за пречистване, но пак не се отказват. Защо не се махат? Защо не идат другаде?

Когато кралят се умори, кралицата го замести.

— Като плъхове са, изпълнили всяка пукнатина. Животът сред тях е проклятие. Това докарало падението на първата империя. Дори

поробването им е било грешка. Помнете ми думите, ако не се отървем от всички тях, така че едничък елф да не крачи по градските улици или пътищата, тази империя ще бъде сполетяна от същата съдба.

— Истина, истина, старите императори са били прекалено мекушави. Мислили са си, че могат да ги *променят*...

— Да ги променят! — избухна Фреда. — Що за нелепа идея. Не можеш да промениш чумата. Можеш само да избягаш от нея или да я унищожиш.

— Зная, мила. С цялото си сърце те подкрепям. Сега получихме втори шанс, а Етелред започва добре.

Осъзнала, че кралят и кралицата са подкарали разговор, познат и удобен като чифт стари обувки, Амилия само кимаше учтиво, без да слуша. Само веднъж в живота си бе виждала елфи. Когато все още живееше в Тарин дол, трима от тях бяха дошли в селото — семейство, ако те имаха подобни разбирания за връзки. Очевидно обичащи да се обличат в парцали, те бяха мръсни и носеха малки, оцапани вързопи, за които Амилия предположи, че съдържат всичките им принадлежности. Бяха толкова слаби, че изглеждаха болни. Вървяха с наведени глави и отпуснати рамене.

Децата крещяха обиди, а селяните мятаха камъни, приканвайки с викове натрапниците да си идат. Един камък бе ударил женската по главата и тя бе проплакала. Амилия не бе ги замеряла, гледайки как окървавеното семейство напуска селището. Не разбираше каква заплаха биха могли да представляват. Монахът, която я учеше да чете, бе обяснил, че елфите са отговорни за разпадането на империята. Но тогава тримата изглеждаха безпомощни и Амилия не можеше да не изпита състрадание.

Росуорт приключи тирадата си, като обвини елфите за сушата преди две години. Амилия забеляза Нимбус да подбелва очи.

— Не споделяш вижданията им? — прошепна тя.

— Не ми подобава да оспорвам думите на един крал, милейди — любезно отвърна царедворецът.

— Така е, но понякога се чудя какво се върти под перуката ти. Нещо ми казва, че не е само дворцов етикет.

Росуорт и Фреда продължиха разговора.

— Джуджетата не са по-добри, но поне умеят доста неща — казваше кралят. — Отлични каменоделци и бижутери, това им

признавам, ама стиснати като катеричка през есента, очакваща ранен снеговалеж. Такива са всичките. Не може да им се има доверие. Всяко от тях ще ти пререже гърлото за два медни тенента. Поддържат се едно друго и шепнат забранения си език. Животът с джуджета е като да се опитваш да опитомиш диво животно, невъзможно е.

Разговорът затихна със започването на нов номер. Този път двама фокусници вадеха ябълки и предмети от ръкавите си, сетне жонглираха с изваденото. Когато номерът приключи и ножовете и бокалите бяха уловени, Нимбус запитва:

— Императрицата не е ли родом от вашето кралство, Ваше Величество?

— Да — Росуорт се оживи и едва не си разля виното. — Живяла е в Далгрен. Ама че бъркотия беше там. После дяконът търчеше наоколо и разправяше разни врели-некипели, както смятахме тогава. Никой не му вярваше. Аз със сигурност не го сторих. Кой би си помислил, че Наследникът на Новрон ще се появи от такова затънтено място?

— Защо никога не я виждаме? — обърна се кралицата към Амилия. — Тя *ще* присъства на сватбата, нали?

— Разбира се, Ваше Величество. Тъкмо за това императрицата си пази силите. Все още е твърде слаба.

— Разбирам — хладно отвърна кралицата. — Със сигурност вече е достатъчно добре, за да приема посетители. Неколцина дами смятат за много непочтително да ни игнорира по подобен начин. Много бих желала да се срещна лично с нея преди церемонията.

— Страхувам се, че това не зависи от мен. Просто следвам напътствията ѝ.

— Как така следваш напътствията ѝ за нещо, което току-що предложих? Да не четеш мисли?

— Кой би очаквал сър Ейдриън да стигне до финала на турнира? — високо каза Нимбус. — Аз със сигурност не бих предположил, че новак ще се съревновава за титлата. И то срещу сър Бректън! Трябва да признаете, че лейди Амилия е избрала да подкрепи правилната десница. А вие кого подкрепяте, Ваше Величество?

Росуорт издаде устни.

— И двамата не ми харесват. Целият турнир беше прекалено скучен за моя вкус. Предпочитам лудориите на Елгар и Гилбърт. Те

знаят как да забавляват тълпата. Тазгодишните финалисти са като монаси — никой от двамата не е направил нещо различно от това да поваля враговете си. Това е лоша форма, ако питате мен. Рицарите биват обучавани за война. Инстинктивно трябва да търсят убийството, вместо да забият кол в усилена броня. Смятам, че трябва да използват бойни наконечници. Така ще има нещо достойно за гледане!

Когато и последният номер приключи, камерхерът потропа с месинговия си жезъл по камъните и Етелред се изправи. Разговорите замряха и залата утихна.

— Приятели — заговори Ланис Етелред с най-мощния си глас, — обръщам се по подобен начин към вас, защото макар да сте мои верни поданици, винаги ще мисля за вас като за свои приятели. Заедно изтърпяхме дълга борба. Векове мрак, трудности, варваризъм и националистки заплахи ни тормозеха. Но само след два дни ще празнуваме зората на нов век. Ще празнуваме прераждането на цивилизацията — началото на нова ера. Тъй като нашият повелител Марибор е сметнал да положи върху моята глава короната на могъществото, аз ще се закълна да бъда верен на неговия замисъл и да поведе човечеството със справедливата ръка на правдата. Ще се върна към традиционните ценности, за да направя Новата империя маяк, който да освети света и ослепи враговете ни.

Залата избухна в аплодисменти.

— Надявам се, че сте се насладили на дивеча от днешния лов. Утре финалистите на турнира ще се съревновават за честта на най-добър рицар. Надявам се всички вие да се насладите на сблъсъка на двама тъй способни мъже. Сър Бректън, сър Ейдриън — къде сте? Моля ви, изправете се.

Двамата рицари колебливо се изправиха на крака и залата заръкопляска.

— Тост за елита на Новата империя!

Етелред и останалите в залата пиха в тяхна чест. Регентът отново седна и Амилия направи знак на музикантите да заемат места.

Както и предишните ноци, двойки се отправиха да танцуват. Амилия зърна сър Бректън, облечен в сребърна туника, да се приближава към нея. Достигайки главната маса, той се поклони.

— Простете, милейди. Бих ли могъл да се насладя на компанията ви за един танц?

Сърцето на Амилия заби бързо при тази покана и главата ѝ се размъти. Преди да си спомни, че не умее да танцува, тя се изправи, заобиколи масата и протегна ръка.

Поемайки я, рицарят галантно я поведе към подредилите се танцьори. Обстановката ѝ се струваше някакъв сън. Когато обаче първите ноти отекнаха, сънят се превърна в кошмар. Амилия си нямаше представа какво да прави. Бе наблюдавала танците предните вечери, но не бе научила стъпките. Помнеше само, че танцът започваше и свършваше с подреждане в редици, както и че в даден момент по средата танцуващите докосваха ръце и няколко пъти бързо разменяха места. Всички останали подробности бяха мистерия. За миг Амилия премисли варианта да отстъпи в безопасността на стола си, но това щеше да я посрами и да унижи Бректън. Замаяна, тя едва не припадна, но успя да направи реверанс в отговор на Бректъновия поклон.

Вече нищо не можеше да я спаси от неизбежния крах. В ума си Амилия се виждаше как се олюлява, спъва се и пада. Останалите благородници щяха да се смеят и подиграват, докато по бузите ѝ се стичат сълзи. Представяше си ги да казват: *Как ти е влязло в главата, че си една от нас?* Дори спокойният поглед на Бректън не можеше да ѝ вдъхне увереност.

Тя пренесе теглото си от единия крак на другия, знаейки, че след половин такт от нея щеше да се очаква някакво движение. Ако само знаеше кой крак да използва, можеше и да налучка първата стъпка.

Внезапно музиката спря и всички застинаха.

Със замирането на разговорите се възцари тишина, нарушавана само от приглушени възклицания. Всички се изправиха, насочили очи към Нейно Имперско Възвишено Високопреосвещенство Модина Новронска.

Двама стражници от петия етаж я придружаваха. Императрицата бе облечена в роклята, с която бе държала речта на балкона, луксозната мантия се влачеше след нея. Косата ѝ бе събрана в мрежичка, върху която почиваше имперската корона. Вървеше със спираща дъха елегантност и увереност — вдигнала брадичка, отметнала назад рамене. Прекосявайки тълпата, тя изглеждаше нереална, подобно на митично създание, носещо се сред дърветата.

Амилия премигна няколко пъти, съмнявайки се в очите си, погълната като всички останали. Никой не помръдна, изглежда само малцина си поемаха въздух.

Достигайки предната част на залата, Модина отиде покрай главната трапеза до имперския трон, останал празен миналите вечери. Императрицата поспря за миг пред стола си, вдигна деликатна ръка и каза:

— Продължете.

Имаше дълга пауза, сетне музикантите засвириха отново. Салдур и Етелред пронизваха с поглед Амилия, която незабавно се отдалечи. Сега имаше оправдание да се оттегли, макар да бе сигурна, че вече това нямаше значение. Съмняваше се, че някой — с изключение на сър Бректън, разбира се — е забелязал или го е грижа.

Върна се на трапезата и се настани до Модина.

— Ваше Високопреосвещенство, убедена ли сте, че сте достатъчно силна да бъдете тук? Не желаете ли да ви съпроводя обратно до стаята ви? — попита тихо тя.

Модина не погледна към Амилия. Очите на императрицата оглеждаха стаята.

— Благодаря ти, мила. Много любезно от твоя страна, но съм добре.

Амилия се спогледа с Етелред и Салдур. И двамата изглеждаха объркани и безпомощни.

— Не смятам, че трябва да се напрягате така — рече Салдур на Модина. — Трябва да си пазите силите за сватбата.

— Убедена съм в правотата ви, Ваша милост — прав както винаги — и няма да стоя дълго. Хората ми заслужават да видят своята императрица. Не дай Марибор да решат, че изобщо не съществувам. Убедена съм, че мнозина не биха ме различили от млекарката. Би било наистина тъжно да се появя на сватбата и никой да не може да различи булката от шаферките.

Обърканото изражение на Салдур бе заменено с гневен взор.

Амилия остана зад стола на императрицата, без да е сигурна какво да предприеме сега. Модина потропваше с пръсти и кимаше в такт с музиката, наблюдавайки танците. Етелред и Салдур пък бяха замръзнали като статуи.

В края на песента Модина изръкопляска и се изправи на крака. Щом го стори, всички гости още веднъж застинаха, впервайки очи в нея.

— Сър Бректън и сър Ейдриън, приближете се — заповяда императрицата.

Салдур хвърли нов притеснен поглед към Амилия, която не можеше да направи нищо, освен да стиска облегалката на стола.

Рицарите пристъпиха напред и се изправиха пред императрицата. Ейдриън последва примера на Бректън, отпусвайки се на коляно и свеждайки глава.

— Утре ще се съревновавате за славата на империята и Марибор ще реши съдбата ви. И двамата сте обичани от двора, но виждам сър Бректън да носи знака на моята секретарка, лейди Амилия. Това му дава нечестно предимство, ала аз не ще го принудя да откаже този подарък. Нито ще помоля лейди Амилия да потърси връщането му, тъй като веднъж проявеното благородно положение е свещен израз на вяра. Вместо това ще повторя жеста ѝ, давайки на сър Ейдриън своя знак. Оповестявам вярата си в неговото умение, характер и чест. Зная, че сърцето му е справедливо, а намеренията добродетелни.

Модина извади парче бял плат, което Амилия разпозна като част от нощницата ѝ, и го протегна.

Ейдриън го взе.

Модина продължи:

— Нека и двамата се сдобияте с чест в очите на Марибор и се съревновавайте като *истински и героични рицари*.

Императрицата заръкопляска и залата последва примера ѝ, избухвайки в гръмки овации. Насред грохота Модина се обърна към Амилия.

— Можеш да ме придружиш до стаята ми.

Двете закрачиха край масата. Докато минаваха покрай кралицата на Дънмор, Фреда изглеждаше поразена.

— Лейди Амилия, онова, което казах по-рано... не исках да кажа...

— Сигурна съм, че не сте искали да прозвучи непочтително. Моля, седнете, Ваше Величество, изглеждате бледа — каза ѝ Амилия и изведе Модина от стаята. Салдур ги гледеше как се оттеглят. Секретарката бе доволна, че той не се присъедини към тях. Знаеше, че

ще последва разпит, но си нямаше и представа как ще обясни поведението на Модина. Императрицата никога не бе вършила нещо подобно преди.

Никоя от двете жени не заговори, докато вървяха хванати под ръка към петия етаж. Вратата пред стаята на Модина стоеше неопхранявана.

— Къде е Джерълд? — попита Амилия.

— Кой? — отвърна императрицата с безизразно изражение.

Амилия се намръщи.

— Знаеш много добре. Джерълд. Защо не охранява вратата ти? Някаква задача ли му даде, за да се махне?

— Да — отвърна небрежно императрицата.

Амилия се намръщи. Влязоха в спалнята и затвориха вратата след себе си.

— Модина, какво те беше прихванало? Защо направи това?

— Има ли значение? — отвърна императрицата, настанявайки се с лек отскок върху леглото си.

— За регентите има.

— Остават само два дни преди Етелред да дойде в спалнята ми и да ме отведе в катедралата. Никакви щети не съм причинила. Дори уверих благородниците, че съществувам и не съм само мит, създаден от регентите. Трябва да са ми благодарни.

— Това все още не обяснява защо.

— Остават ми само няколко часа и исках да се разходя. Можеш ли да ме съдиш за това?

Гневът на Амилия се стопи и тя поклати глава.

— Не.

Откакто огледалото се бе появило в стаята на Модина, двете не бяха обсъждали плановете ѝ за Зимния фестивал. Амилия обмисляше да го махне, но знаеше, че това няма да промени нищо. Модина щеше да изнамери друг начин. Единствената алтернатива бе да каже на Салдур, но регентът щеше да затвори императрицата. Това едва не я беше убило веднъж, Амилия нямаше намерение да ѝ го причинява отново, дори и за да ѝ спаси живота. Особено размишлявайки, че ако местата им бяха разменени, тя щеше да постъпи по същия начин. Бе се опитала да се залъже, че Модина ще си промени решението, но думите на императрицата я върнаха в реалността.

Амилия помогна на Модина да се съблече, зави я в огромното легло и я прегърна силно, опитвайки се да скрие сълзите си.

Модина потупа Амилия по главата.

— Всичко ще бъде наред. Вече съм готова.

* * *

Ейдриън вървеше бавно към рицарското крило, понесъл бялата ивица плат, сякаш тежаща хиляда фунта. Виждането на Тракия бе махнало една тежест, но само за да я замени с друга, още по-мъчителна. Подмина всекидневната, където неколцина рицари все още се навъртаха, подавайки си бутилка.

— Ейдриън! — викна Елгар. Едрият мъж пристъпи в коридора, запречвайки пътя му. Лицето му бе порозовяло, носът червен, но очите му бяха ясни и фокусирани. — Днес не те видях на лова. Ела да пийнеш с нас.

— Остави ме, Елгар, не съм в настроение.

— Още една причина да дойдеш — мъжата се усмихна весело, тупайки го по гърба.

— Отивам да спя — Ейдриън се отдалечи.

Елгар го хвана за ръката.

— Слушай, гърдите още ме болят, защото ме блъсна от седлото.

— Съжалявам за това, но...

— Съжаляваш? — Елгар го изгледа, искрено объркан. — Най-добрият бой, който съм отнасял от години. Затова зная, че ще се справиш с Бректън. Заложил съм пари. Мислех те за шут в началото, но след онзи урок по летене... Е, ако си шут, то не си особено забавен.

— Извиняваш се?

Елгар се изсмя.

— Не и докато си жив! Летният фестивал е само след шест месеца и тогава ще имам възможност да ти се отплатя. Но между нас казано, очаквам с нетърпение да видя сър Блясъчко да лапне малко кал. Сигурен ли си, че не щеш да пийнеш? Да легнеш, както подобава?

Ейдриън поклати глава.

— Добре, иди се наспи. Аз ще държа момчетата тихи, дори ако трябва да пукна няколко черепа. И късмет утре.

Елгар се върна във всекидневната, където поне двама рицари се опитваха да изпеят „Дъщерята на стария херцог“, но опитите им звучаха ужасно. Ейдриън продължи към стаята си, отвори вратата и замръзна.

— Добър вечер, Ейдриън — поздрави го Мерик Мариус. Носеше скъпа кървавочервена одежда. Около врата си бе окачил златна верига. Бе се разположил небрежно край малката масичка, върху която беше сложил шахматната дъска от всекидневната. Всички фигури и пешки бяха подредени на позиция, само една бяла пешка бе преместена два квадрата напред. — Позволих си да направя първия ход.

Стаята беше прекалено малка, за да се скрие някой вътре — бяха сами.

— Какво искаш? — попита Ейдриън.

— Мислех, че това е очевидно. Искам да се присъединиш към мен. Ти си на ход.

— Не се интересувам от игри.

— Струва ми се малко самонадеяно да смяташ това за проста игра.

Гласът на Мерик бе парадоксално вледеняващ и приятелски — маниер, който Ейдриън многократно бе виждал преди — у Ройс. Поведението на Мариус го объркваше. Бе свикнал да определя хората по тона, езика на тялото, погледа, но Мерик бе невъзможен за разгадаване. Макар по-голям и по-висок от Ройс, Мариус не беше особено едър. Не изглеждаше като боец, нито носеше никакви оръжия. Ако наистина Мерик беше толкова умен, колкото казваше Ройс, със сигурност знаеше, че Ейдриън можеше да ги убие. Като се има предвид как ги бе манипулирал на борда на „Изумрудената буря“, което беше довело до смъртта на Уесли Белстрад и разрухата на Тур Дел Фур, Мариус трябваше да смята това за твърде вероятно, ала въпреки всичко мъжът не показваше признаци на безпокойство. Това изнервяше Ейдриън, карайки го да чувства, че пропуска нещо.

Ейдриън се настани срещу Мерик и след като хвърли кратък поглед към дъската, премести напред пешка.

Мариус се усмихна с нетърпението на дете, начеващо любимия си десерт. Премести още една пешка, излагайки я на риск. Ейдриън я взе.

— А, значи приемаш дамския ми гамбит — рече Мерик.

— Моля?

— Началните ми ходове. Те се наричат дамски гамбит. Можеш да го приемеш или да го отхвърлиш. Ходът ти показва първото.

— Просто плених пешка — рече Ейдриън.

— Стори и двете. Знаеш ли, че шахматът е наричан още Кралската игра, защото развива стратегията?

Почти без да се замисля, Мерик придвижи напред друга пешка.

Ейдриън не отговори, защото оглеждаше дъската. Баща му го бе учил да играе като малък, за да развие разбирането му за тактика и планиране. Данбъри Блекуотър бе изработил дъска и фигури от метал. Баща му бе най-добрият шахматист в селото и на Ейдриън му бяха нужни години, за да го матира.

— Разбира се, играта има по-обширни импликации — продължи Мариус. — Чувал съм, че епископите изнасяли цели проповеди върху шаха. Прокарват паралел между отделните класи и фигурите, сочейки как те отразяват йерархията, а начинът им на движение съответства на дълга, поставен всекиму от Бог.

Третата пешка на Мариус също бе изложена на риск и Ейдриън взе и нея. Стилът му на игра притесняваше Ейдриън, очакващ повече размишления от негова страна, след като бе изгубил вече две пешки.

— Така че това, което ти кориш като лекомислена и простовата игра, е всъщност огледало на света около нас и нашето движение в него. Например знаеш ли, че пешките не винаги са могли да се движат два квадрата при първия си ход? Тази промяна била резултат от прогреса и отслабването на монархическата сила. Освен това, при достигането на осмия ред пешките били произвеждани в съветници, които са втората по слабост фигура.

— Като говорим за пешки... Не ни се понрави как ни използва в Тур Дел Фур — рече Ейдриън.

Мерик вдигна ръка.

— Ройс вече ме сгълчи относно това.

— Ройс... той е говорил с теб?

Мариус се изкикоти.

— Изненадан си, че съм още жив? Двамата с него имаме... спогодба. За него съм като ето този офицер на дъската. Лесна мишена — и все пак цената би била твърде висока.

— Не разбирам.

— Няма и как.

— Подмами ни да ти помогнем в убийството на стотици невинни хора. Ройс е убивал и за по-малко.

Мерик изглеждаше развеселен.

— Наистина, Ройс обикновено се нуждае от причина да не убива. Но не се залъгвай. Той не е като теб. Невинните жертви — без значение бройката им — не го касаят. Той просто не обича да бъде манипулиран. Не, бих се осмелил да кажа, че само едно убийство го е накарало да чувства угризения, ето защо още съм жив. Ройс усеща, че везните между нас не са изравнени. Чувства, че още ми е длъжник.

Мерик посочи към себе си:

— Мен ли чакаш? Ти си на ход.

Ейдриън реши да бъде по-дръзновен и даде шах с царицата си. Мерик моментално придвижи царя си в безопасност, още преди боецът да е отдръпнал ръката си.

— Докъде бях стигнал? — продължи Мерик Мариус. — А, да, еволюцията на шахмата, променящ се паралелно със света. Преди векове не е имало рокади, а патът се е броял за победа на онзи, който го е причинил. Но най-красноречива е променливата роля на дамата.

Ейдриън заплаши офицера с пешка и Мерик я взе. Боецът придвижи коня си и опонентът му стори същото.

— В началото не е имало дама, всички фигури са били мъжки. Нейното място било заето от фигура, наричана главен министър. Много по-късно дамата го заменила. В началото била слаба, можела да се движи само по един квадрат по диагонал. Едва по-късно се сдобила с най-голямата свобода на движение от всички, превръщайки се в най-мощната фигура — и най-желана цел.

Ейдриън понечи да премести офицера си, но тогава видя, че Мериковият кон заплашва кралицата.

— Интересна реч произнесе императрицата днес, не смяташ ли? — попита Мерик. — Защо според теб каза това?

— Нямам представа — отвърна Ейдриън, изучавайки дъската.

Мариус му се усмихна.

— Виждам защо Ройс те харесва. Не си падаш по приказките. Двамата сте странна двойка. С Ройс си приличаме много повече. И двамата имаме прагматичен поглед върху света и обитателите му, а ти

си идеалист и мечтател. На мен ми приличаш на любител на пиво, а Ройс си предпочита своето Монтмърси.

Поредна размяна на ходове накара Ейдриън да забави играта си и да оглежда внимателно разположението на фигурите.

— Знаеш ли, че аз го запознах с това вино? Беше преди години, когато му поднесох една каса за рождения му ден. Всъщност това не е съвсем коректно. Ройс си няма понятие кога е същинската му дата на раждане. Но би могло да бъде и тогава, така че ние празнувахме. Бях освободил виното от един вандънски керван, натоварен със стока. Цели три дни пирувахме в селото ми. То притежаваше изненадващо висок процент красиви момичета. Никога не бях виждал Ройс да пие така. Обичайно е толкова сериозен — тъй мрачен и навъсен — или поне такъв беше тогава. За тези три дни той се отпусна и може да се каже, че прекарахме най-доброто време в живота си.

Ейдриън се съсредоточи върху дъската.

— Добър отбор бяхме тогава. Аз планирах задачите, а той ги изпълняваше. Съревновавахме се. Опитвах се да измисля невъзможно предизвикателство, но той винаги ме изненадваше. Уменията му са легендарни. Разбира се, тогава оковите на морала не му пречеха. Това е твое дело, предполагам. Ти опитоми демона — или поне си мислиш, че си го сторил.

Ейдриън намираще приказките на Мерик за дразнеци и осъзна, че точно това е и целта му. Премести царицата си в безопасност. Мерик невинно, почти разсеяно, плъзна пешка напред.

— Ала той все още е там — вътрешният демон — скрит. Не можеш да промениш натурата на някой като Ройс. Знаеш ли, че в Калис се опитват да опитомят лъвовете? Вземат ги като малки и ги отнасят в дворците като домашни любимци за принцовете. Смятат ги за безопасни, докато един ден семейните кучета не се окажат изчезнали. „Може би кучетата са си го изпросили“, казва привързаният принц. „Може би хрътките са тормозили котето“, казва, галейки верния си звяр. На следващия ден намират трупа на принца на някое дърво. Не, приятелю, не можеш да опитомиш диво животно. Рано или късно то се връща към природата си.

След поредица от ходове Ейдриън успя да плени белия офицер. Не можеше да определи дали Мерик просто си играе с него или не е чак толкова добър играч.

— Той говори ли за мен? — попита Мариус.

— Звучиш като изоставена любовница.

Мерик се поизправи и приглади туниката си.

— Имал си шанс да видиш как Бректън се дуелира. Има ли съмнение относно възможността ти да го надвиеш?

— Не.

— Това е добре. Но ето важният въпрос... ще го направиш ли?

— Сключих сделка, нали така? Ти беше там.

Мерик се приведе напред.

— Познавам те — или поне твоя тип. Изпитваш съмнения. Не мислиш за правилно да убиеш невинен човек. Срещнал си Бректън. Той е забележителен. Такъв, какъвто ти би искал да бъдеш. В момента се мразиш, мразиш и мен, защото мислиш, че и аз съм забъркан. Само че не съм. Не участвам в това — като изключим предложението ми да получиш принцесата. Независимо дали искаш да ме убиеш или благодариш за това, бих искал само да изтъкна, че тогава ти заплашваше да избиеш всички присъстващи.

— Ако не си забъркан, тогава защо си тук?

— Имам нужда от Ройс да се заеме с друга моя задача — много важна — а той ще бъде по-малко желаящ да го стори, ако ти умреш, което ще се случи, ако не убиеш Бректън. Ако обаче си изпълниш обещанието, всичко ще се подреди. Така че дойдох да потвърдя онова, което и ти самият знаеш, което и Ройс би ти казал, ако беше тук. Трябва да убиеш Бректън. Не забравяй, че заменяш живота на най-опитния враг на Меленгар за неговата принцеса и лидера на националистите. Заедно те могат да възкресят съпротивата. Да не забравяме и произхода ти. Това е твоят шанс да поправиш грешката на баща си и да успокоиш духа му. Ако не друго, не дължиш ли поне толкова на Данбъри?

— Откъде знаеш за това?

Мерик само се усмихна.

— Самодоволно копеле си, а? — Ейдриън го прониза с поглед. — Но не знаеш всичко.

Ейдриън посегна да направи ход, но Мерик вдигна ръка и го спря.

— Каниш се да вземеш топа ми с офицера си. Сетне ще вземеш другия с царицата. Как би могъл да се въздържиш? Напълно

незащитени. Тогава ще си особено доволен от себе си. Ще си мислиш, че изобщо не играя толкова добре, колкото си очаквал. Ала не осъзнаваш, че печелейки материал, си отстъпвал систематично контрола върху дъската. Имаш превъзхождащи сили, но ще откриеш твърде късно, че не можеш да поведеш ефективна атака. Аз ще пожертвам царицата. Ти няма да имаш избор и ще я убиеш. Тогава ще бъда в отлична позиция да атакувам царя ти. Накрая ще си взел офицер, два топа и царицата ми, но нищо от това няма да има значение. Ще те матирам, премествайки другия си офицер на Е7.

Мерик се изправи и пое към вратата.

— Ти вече си загубил, ала ти липсва визията да го проумееш. Това е проблемът ти. Аз, от своя страна, не страдам от този конкретен недостатък. За твое собствено добро, заради Ройс, за Ариста, Гаунт, дори заради баща си — трябва да убиеш сър Бректън. Лека нощ, Ейдриън.

ГЛАВА 16

БОЙНИ ИЗПИТАНИЯ

Небето бе заоблачено, денят беше сив, а вятърът се грижеше на публиката да е особено студено. Ала днешната тълпа бе най-голяма и най-шумна от всички турнирни дни досега. Целият имперски двор, както и по-голямата част от града, не искаха да пропуснат спектакъла. Всеки инч от скамейките бе зает, море от тела притискаше оградата. На полето бяха останали само синьо-златната шатра на сър Бректън и зелено-бялата на сър Ейдриън.

Ейдриън пристигна рано сутринта, придружен от Ренуик, който веднага се зае да нахрани и вчесва Злонамерен. Боецът не искаше да остане в палата и да рискува среща с Бректън, Амилия или Мерик. Искаше да остане насаме и този ден най-сетне да отmine.

— Ейдриън! — викна странно познат глас. Зърна мъж сред тълпата, който му махаше, а въоръжен с пика стражник стоеше пред него. — Аз съм, Ръсел Ботуик от Далгрен!

Оставяйки Ренуик да довърши подготовката на Злонамерен, Ейдриън се приближи до оградата, за да погледне по-добре. Дворцовите му сенки го последваха.

Здрависа се с Ръсел. Жена му, Лина, и синът му Тад, стояха до някогашния селски домакин. Зад тях бе застанал Дилън Макдърн, селският ковач, който някога бе помогнал на Ейдриън в издигането на клади срещу чудовището.

— Пусни ги — обърна се Ейдриън към стражника.

— Виж се само! — възкликна Дилън, докато се провираха през оградата, за да последват Ейдриън към шатрата му. — Жалко, че Терън не е сред нас. Щеше да се фука, че бил получавал уроци по фехтовка от турнирен шампион.

— Още не е сигурно, че ще стана шампион — мрачно отвърна Ейдриън.

— Ръсел е на друго мнение — Дилън потупа приятеля си по гърба. — Не пропускаше да се надува във всяка кръчма как бъдещият

шампион прекарал веднъж цяла седмица в дома му.

— Четирима ме почерпиха заради това — със смях рече Ръсел.

— Радвам се да те видя отново — каза Лина, потупвайки нежно ръката на Ейдриън. — Всички се чудехме какво е станало с теб и приятеля ти.

— Двамата с Ройс сме добре, но как се справяте вие?

— Винс ни отведе до Олбърн — обясни Дилън. — Успяхме да се преборим с каменистата земя. Не беше като в Далгрен. Синовете ми бяха взети в имперската армия, а по-голямата част от реколтата трябва да предадем. Но предполагам можеше и да е по-зле.

— Кътахме настрана медни монети, за да дойдем тук за празниците — каза Ръсел. — Но си нямахме и представа, че ще сварим *теб* да участваш в турнира. Това вече е нещо! Говори се, че си бил ръкоположен на бойното поле. Впечатляващо.

— Не толкова, колкото си мислиш — отговори Ейдриън.

— Как е Тракия? — попита Лина, все още държаща ръката му.

Той се поколеба, не беше сигурен какво да каже.

— Не зная. Не я виждам много. Но вчера се появи на банкета и изглеждаше достатъчно добре.

— Едва не умряхме, когато чухме дякон Томас да я провъзгласява за императрица.

— Мислехме, че старчокът се е побъркал — додаде Дилън. — Но тогава я коронясаха! Представяш ли се? Малката ни Тракия — тоест, Модина — императрица! Нямахме си представа, че Терън произхожда от Новрон. Вероятно оттам е взел упоритостта си, а дъщеря му — своя кураж.

— Чудя се, дали е влюбена в регент Етелред — предположи Верна, дъщерята на Дилън. — Бас държа, че е много красив. Трябва да е чудесно да си императрица и да живееш в онзи пълен със слуги палат, където рицари ти целуват ръката.

— Човек би си помислил, че тя ще си спомни *древните хора*, които се грижеха за нея като за дъщеря — горчиво каза Ръсел.

— Ръс! — смъмри го Лина. Очите ѝ се плъзнаха по високите стени на двореца, които се извисяваха над шатрите. — Бедното момиче преживя толкова много. Я погледни. Смяташ ли, че е щастлива с всички онези проблеми, които са ѝ на главата? Войни и прочие.

Смяташ ли, че ѝ е останало време да мисли за старите си съседи, камо ли да ни издирва къде сме? Не, разбира се!

— Извинете, сър Ейдриън, време е — обяви Ренуик, повел Злонамерен.

С помощта на табуретка Ейдриън яхна украсения кон.

— Това са мои приятели — рече на оръженосеца си. — Погрижи се за тях.

— Да, сър.

— „Да, сър“! Чухте ли това? — Дилън се плесна по бедрото. — Еха, да бъдеш рицар и да участваш във финала на Зимния турнир. Сега трябва да си най-щастливия човек на земята.

Ейдриън се вгледа в лицата им и се опита да се усмихне, преди да поеме към позицията си.

Тълпата избухна в аплодисменти при излизането на двамата рицари. Надвисналите облаци бяха по-гъсти от преди, сякаш изсмукали цветовете от банерите и флаговете. Докато заставаеше край бариерата си, Ейдриън чувстваше студ — отвън и отвътре.

Срещу него Бректън изчакваше, покривалото на коня му се развяваше на вятъра. Оръженосците заеха местата си на подиума, до копията. Хералдът, мъж със сериозно изражение и тежка дреха, пристъпи на платформата. Тълпата утихна, когато фанфарите оповестиха началото на процесията.

Начело вървяха Етелред и Салдур, следвани от крал Арманд и кралица Адълайн от Олбърн, крал Росуорт и кралица Фреда от Дънмор, крал Фредрик и кралица Джоузефин от Галеаннон, крал Рупърт от Ренидд — коронясан отскоро и все още ерген — и крал Винсънт и кралица Регина от Маранон. След монарсите вървяха принцовете и принцесите, канцлерът и камерхерът, лейди Амилия и Нимбус, архиепископите на кралствата. Последни пристигнаха рицарите и се настаниха по местата си.

Отново се разнесоха фанфари и хералдът се обърна към тълпата с гръмък и благоговеен глас:

— На тази светена земя, това турнирно поле, където се провеждат изпитания, разкриват се мъжество и добродетел, а истината излиза наяве, сме се събрали да станем свидетели на това съревнование на умелост и храброст. Днес Марибор ще отсъди кой от тези двама мъже ще завоюва титлата шампион на Зимния турнир!

Хората заликуваха и хералдът поспря, чакайки ги да утихнат.

— От лявата ми страна стои командирът на победоносната северна имперска армия, героят от битката при Ван Бенкс, синът на лорд Белстрад от Чадуик, спечелил благоразположението на лейди Амилия от Тарин дол — сър Бректън от Чадуик!

Тълпата отново избухна в аплодисменти. Ейдриън зърна Амилия, бясно ръкопляскаща с останалите.

— Вдясно ви представям най-новия член на рицарските редици, герой на Ратиборската битка, спечелил благоразположението на Нейно Имперско Възвишено Високопреосвещенство императрица Модина Новронска — сър Ейдриън!

Публиката зарева толкова силно, че Ейдриън усети нагръдника си да вибрира от виковете. Гледайки морето от простолюдие, почти можеше да си представи малко хлапе, застанало до баща си в напрегнато очакване.

— За шампионското звание, за честта на империята и за славата на Марибор ще се съревновават тези мъже. Нека Марибор дари победата на по-добрия!

Хералдът слезе сред звука на тропети, които едва се чуваха над виковете на насъбралите се.

— Успех, сър — облечен в сиво непознат стоеше на Ейдриъновата позиция, държейки шлема му.

Ейдриън се огледа, но не видя Ренуик. Пое шлема и го постави на глава.

— *И копието*, сър — рече мъжът.

Щом го взе, Ейдриън усети разликата. На вид оръжието изглеждаше същото, но върхът беше тежък. Усещането бе по-добро, по-познато. Нямаше съмнение, че можеше да убие Бректън. Противникът му бе добър копиеносец, но Ейдриън беше по-добър.

Боецът отново хвърли поглед към трибуните. Амилия бе притиснала ръце към лицето си. Опита се да мисли за Ариста и Гаунт. Тогава очите му откриха празното място между Етелред и Салдур — тронът на императрицата — празното място на Модина.

Оповестявам вярата си в неговото умение, характер и чест. Зная, че сърцето му е справедливо, а намеренията добродетелни. Нека и двамата се сдобият с чест в очите на Марибор и се съревновават като истински и героични рицари.

Знамената се вдигнаха и той си пое дълбок дъх, спускайки забралото. Фанфарите прогърмяха, знамената полетяха надолу и Ейдриън пришпори коня си. Бректън реагира в същия момент и двамата се втурнаха един срещу друг.

Ейдриън прекоси едва четвърт от полето, преди да дръпне юздите. Злонамерен забави ход и спря. Копието остана насочено към небето.

Отлична форма.

Тази мисъл споходи Ейдриън, сякаш той бе зрител, безопасно разположен на трибуните, като онова момче, преди много време държало бащината ръка край бялата ограда, чувствайки тропота на копитата. Затвори очи и се подготви за удара.

— Съжалявам, тате. Съжалявам, Ариста — промърмори изпод шлема си. Ударът на Бректън можеше и да го убие.

Звукът на копитата се усили.

Не се случи нищо. Ейдриън усети единствено вихъра на профучалия кон.

Пропусна ли? Възможно ли е това?

Ейдриън отвори очи и видя Бректън да язди през полето.

Тълпата утихна, понесе се тихо мърморене. Ейдриън свали шлема си по същото време, когато Бректън спря коня си. Другият рицар също свали своя шлем и препусна обратно до Ейдриън.

— Защо не ударихте? — попита Бректън.

— Вие сте добър човек. Не заслужавате да умрете от предателство.

Ейдриън удари върха на копието си в земята. При удара керамичният наконечник се пръсна, разкривайки бойното острие.

— Нито вие — каза Бректън. Той също заби копието си — и то оказало се с метално острие. — Усетих тежестта му, когато се засилвах. Изглежда и двамата сме нарочени за жертви на измама.

Повел контингент от двадесет войника, гвардейският сержант излезе на полето и обяви:

— Наредено ви е да слезете от седлата! По заповед на регентите ви арестувам.

— Арест? — запита Бректън, изглеждайки объркан. — Въз основа на какви обвинения?

— Измяна.

— Измяна? — лицето на Бректън изразяваше шока му.

— Сър, слезте незабавно или ще използваме сила. Опитате ли се да избягате, *ще* бъдете посечен.

В далечния край на полето се появи контингент серети. Конници блокираха изходите.

— Да бягам? Защо бих избягал? — Бректън звучеше удивен. — Настоявам да чуя подробностите относно това обвинение.

Отговор не бе предоставен. Изправени пред многократно превъзходящ противник, Ейдриън и Бректън слязоха от конете. Заобиколиха ги серети и бързо ги изведоха от полето. Ейдриън зърна Луис Гай на трибуните в близост до Етелред и Салдур.

Зрителите изригнаха. Крещяха и освиркваха. Във въздуха се размахваха юмруци, полето бе засипано с каквото успееш да хвърлят. Многократно Ейдриън чу въпроса „Какво става?“

Серетите ги изведоха от арената през тесен шпалир войници, които ги скриваха от очите на тълпата. Бяха отведени до покрита кола, която ги отведе.

— Не разбирам — рече Бректън, седнал в компанията на петима серети. — Някой замисля да ни убие, а ние сме обвинените в измяна? В това няма логика.

Ейдриън погледна суровите лица на серетите, сетне сведе очи към пода на колата.

— Регентите искаха да ви убият... аз трябваше да го сторя. Бяхте прав. Не съм рицар. Лорд Дърмонт изобщо не ме е ръкополагал. Дори не бях войник в имперската армия. Поведох националистите *срещу* Дърмонт.

— Националисти? Но регент Салдур се застъпи за вас. Историята ви бе потвърдена. Те...

— Както казах, искаха да ви убият и наеха мен да го сторя.

— Но защо?

— Отказали сте предложението им да служите на Етелред. Като главнокомандващ на северната имперска армия сте заплаха. Затова ми предложиха сделка.

— *Каква* сделка? — запита Бректън със студен глас.

— Трябваше да ви убия в замяна на свободата на принцеса Ариста и Дигън Гаунт.

— Принцесата на Меленгар и водителят на националистите? — Бректън отново се замисли. — На нея ли служите? Или сте на служба при него?

— При нито един от двамата. Никога не съм срещал Гаунт, но принцесата е приятел — Ейдриън поспря. — Съгласих се, за да спася живота им. Тъй като не ви убих, те ще умрат утре.

Известно време двамата пътуваха мълчаливо, поклащайки се напред-назад, докато дървените колела захвърляха зад себе си заснежения калдъръм. Бректън се обърна към Ейдриън и запита:

— Защо не го сторихте? Защо не атакувахте?

Ейдриън поклати глава и въздъхна.

— Не беше правилно.

* * *

— На имперския площад има над стотина размирници — докладва Нимбус. — И бройката им нараства всяка минута. Етелред отдръпна пазачите и затвори портите на двореца.

— Чух, че имало убити пазачи. Вярно ли е това? — попита от бюрото си Амилия.

— Само един, ако не се лъжа. Но неколцина други са били лошо бити. Бунтовниците викат императрицата.

— Чух ги. Скандират повече от час.

— След турнира не се доверяват нито на Етелред, нито на Салдур. Хората настояват за обяснение и ще приемат такова само от императрицата.

— Салдур ще дойде тук, нали? Ще иска да накарам Модина да каже нещо. Ще ми заповяда да накарам императрицата да обяви, че Бректън и Ейдриън са заговорничили за завземане на престола.

Нимбус въздъхна и кимна.

— Бих предположил.

— Няма да го сторя — предизвикателно рече Амилия. Изправи се и удари по бюрото си. — Сър Бректън не е предател, сър Ейдриън също. Няма да участвам в екзекуцията им.

— Ако не го направите, твърде вероятно е да споделите съдбата им — предупреди Нимбус. — Вдругиден Етелред ще бъде император.

Ще властва официално и няма да има особена нужда от бавачката на Модина.

— Обичам го, Нимбус.

Това бе първият път, когато изричаше тези думите — първото признаване, дори и пред самата себе си.

— Не мога да им помогна да го убият. Не ме интересува какво ще правят с мен.

Нимбус се усмихна тъжно и седна в стола край бюрото ѝ. За пръв път сядаше в присъствието на Амилия, без преди това да ѝ поиска разрешение.

— Предполагам наставник ще им е нужен още по-малко. Ейдриън очевидно сбърка *нещо* и е вероятно аз да бъда обвинен.

Отвън се разнесоха стъпки и двамата погледнаха нервно към затворената врата на кабинета.

— Сякаш идва краят на света — сълзи се стичаха по бузите на Амилия. — А сутринта бях толкова щастлива.

Двамата застинаха разтревожено, чувайки още неколцина души да притичват край вратата им.

— Смяташ ли, че трябва да нагледам Модина? — попита Амилия.

— Би било разумно — кимна Нимбус. — Императрицата обича да седи край прозореца. Трябва да е чула протестите и да се чуди какво става.

— Ще говоря с нея. След казаното от нея на пиршеството, кой знае какво си мисли?

Амилия се изправи.

Двамата тъкмо се отправяха към вратата, когато тя се отвори рязко и вътре влетя регент Салдур. Лицето му бе почервеняло, зъбите стиснати. Затръшна вратата след себе си.

— Ето! — регентът блъсна пергамент в ръцете на Амилия. Състоеше се от няколко неравни реда. — Накарай Модина да наизусти това. Да го е произнесла до час — *точно* както е написано!

Извъртайки се, той отвори вратата.

— Не — каза тихо Амилия.

Салдур застина. Бавно, той затвори вратата и се обърна. Прониза я с поглед.

— Какво каза?

— Няма да карам Модина да лъже за сър Бректън. Това пише, нали? — тя погледна към пергаментата и зачете: — „Мои верни поданици...“ — пропусна част. — „Бяха открити доказателства... сър Бректън и сър Ейдриън... извършили предателство към империята... виновни в най-долното престъпление, познато на бога и човека, и трябва да платят за злината си.“ — Амилия вдигна очи. — Няма да я карам да четете това.

— Как се осмеляваш? — Салдур се изправи в цял ръст и я изпепели с поглед отвисоко.

— *Вие* как се осмелявате? — предизвикателно отвърна тя. — Сър Бректън е велик човек. Верен, внимателен, мил, досто...

Салдур силно я зашлеви през лицето, запращайки я на пода. Нимбус понечи да се приближи към нея, но спря. Салдур не му обърна внимание.

— Ти беше миячка на чинии! Или си забравила? Аз те създадох! Хареса ли ти да се правиш на дама? Хареса ли ти да носиш хубави рокли и да яздиш на лов, където рицари ти се умилкваха? Убеден съм в това, но няма да позволя чувствата към сър Бректън да ти размътват главицата. Това не е игра, трябва да бъдеш по-внимателна. Разбирам, че си разстроена. Разбирам, че го харесваш. Но нищо от това няма значение. Аз изграждам *империя*! Съдбата на идните поколения е в нашите ръце. Не можеш да захвърлиш това, само защото си паднала по някого, според теб изглеждащ зашеметяващо в броня. Искаш рицар? Ще уредя да получиш когото и да е рицар в кралството. Обещавам. Дори мога да уредя брак с престолонаследник, ако това е, към което се стремиш. Как ти се струва? Достатъчно *възвишено* ли е за теб, Амилия? Би ли искала да станеш кралица? Сторено. Важното сега е да спасим империята от срутване. Дадох ти власт, защото ми харесва коварството ти. Но *това* не подлежи на обсъждане. Не и сега. Сега може и да има само няколкостотин бунтовници — рече Салдур, посочвайки към прозореца ѝ, — но нещата ще се разчуют и след ден-два може да ни застраши гражданска война. Това ли искаш? Искаш да ме принудиш да пратя армията да избие стотици граждани? Искаш да опожаря града? Няма да стане. Чуваш ли?

Салдур ставаше все по-разгневен.

— Харесвам те, Амилия. Ти ми служи добре. По-умна си от десет благородника наведнъж. Наистина възнамерявам да те

възнаградя богато за служенето ти. Говоря сериозно за коронясването ти. Нуждая се от верни, интелигентни монарси, които да управляват имперските провинции. Ти си доказала, че мога да разчитам на теб, а също и че можеш да мислиш самостоятелно. Ценя тези качества. Одобрявам духа ти, но не *сега*. Ще ми се подчиниш, Амилия, или, кълна се в Марибор, ще бъдеш екзекутирана с останалите!

Амилия се тресеше. Долната ѝ устна трепереше. Все още държаща пергамента, тя стисна юмруци и задиша дълбоко, сякаш опитвайки се да се овладее.

— В такъв случай по-добре издигнете още една клада — рече тя, разкъсвайки пергамента на две.

Той се взря в нея за миг, сетне отвори вратата. Влязоха двама серети.

— Отведете я!

ГЛАВА 17

ПОСЛЕДНИЯТ МРАК

Джаспър се появи отново.

Ариста лежеше настрана, опряла буза в камъка. Чу плъха да цвърчи нейде в тъмнината. От звука я побиха тръпки. От лежането на пода всичко я болееше. И което бе най-лошо, крайниците бяха безчувствени почти през цялото време. Понякога я събуждаше усещането за движение по крака ѝ — единствената индикация, че Джаспър го гризе. Ужасена, тя се опитваше да ритне, само за да открие, че помръдва едва забележимо. Беше твърде слаба.

Много дълго време не ѝ бяха носили храна, чудеше се колко ли дни вече е на принудителна диета. Беше толкова немощна, че дори дишането налагаше усилие. Вече приветстваше мисълта за предстоящите пламъци. Това щеше да е за предпочитане пред бавната гибел да бъде изядена от плъх, когото познаваше по малко име.

Отвратителни идеи нахлуха в изтощения ѝ, беззащитен ум.

Колко ли време е необходимо на един плъх, за да ме изгризе? Колко дълго ще остана в съзнание? Ще се задоволи ли с крака ми или щом осъзнае, че не мога да се защитавам, ще се насочи към по-мекото месо? Жива ли ще бъда, когато изяжда очите ми?

Шокирана от реализацията за съществуването на съдба, по-лоша от изгарянето жива, Ариста се надяваше Салдур да не я забравил. Принцесата се напрегна, послушвайки се за пазачите и молейки се на Марибор да пристигнат скоро. Ако разполагаше с нужната сила, Ариста с радост щеше сама да подпали кладата.

Чу тропане, продраскване по пода, тракането на нокти. Сърцето ѝ заби ускорено. Джаспър се приближаваше към главата ѝ. Тя зачака.

Троп-троп-троп — дойде по-близо.

Опита се да вдигне ръка, но крайникът не се подчини. Понечи да надигне глава, но тя бе прекалено натежала.

Троп-троп-троп — още по-близо.

Чу как Джаспър я души. Никога не се бе приближавал толкова близо до лицето ѝ. Тя зачака — безпомощна. За няколко минути нищо не се случи. Ариста започна да се унася, но се сепна. Не искаше да заспива, когато Джаспър беше толкова наблизко. С нищо не можеше да му попречи, ала смяташе за по-добре да остане в съзнание.

Когато никакъв звук не се разнесе в продължение на цяла минута, Ариста си помисли, че плъхът се е махнал. Тракането на остри зъбки оповести, че Джаспър се намира непосредствено край ухото ѝ. Отново я подуши и тя усети как той докосва косата ѝ. Плъхът подръпна и Ариста започна да плаче, но не ѝ бяха останали сълзи.

Хрррм.

Отдавна не бе чувала този звук. Стърженето на камък в камък оповести отварянето на тъмничната врата.

Разнесоха се груби гласове, последвани от стъпки.

Тинк-тинк!

Пазачи, но с тях имаше и други, носещи по-меки обувки — или може би ботуши? Единият крачеше, другият се олюляваше.

— Сложи ги в четвърта и втора — нареди пазач.

Още стъпки. Отвори се килия. Разнесе се тътрене, сетне вратата се затръшна. Още стъпки и звукът от влачена върху камъните тежест.

Отвори се друга килия. Тежестта бе хвърлена — болезнено изръмжаване.

Тинк-тинк.

Пазачите се отдалечиха и отново затвориха вратата. Само бяха довели нови затворници. Нямаше да има нито храна, нито вода, нито помощ, нито дори спасението на екзекуцията.

Ариста продължи да лежи. Шумът не бе изплашил Джаспър. Чуваше го как диша край главата ѝ. След миг-два плъхът щеше да пристъпи отново към храненето си. Тя заплака.

— Ариста?

Чу гласа, но бързо заключи, че си го е представила. За един кратък миг си бе помислила, че това...

— Ейдриън е, Ариста. Там ли сте?

Тя премигна и премести глава по каменния под.

Какво е това? Номер? Мой собствен демон? Нима умът ми най-накрая се е самоизял?

— Ариста, чувате ли ме?

Гласът звучеше тъй реален.

— Е-Ейдриън? — прошепна тя тъй слабо, че се страхуваше да не остане нечута.

— Да!

— Какво правиш тук? — думите ѝ излизаха като анемичен полъх.

— Дойдох да ви спася. Само дето не се справям особено добре.

Чу се звук на раздиран плат.

Това беше нелепо. Подобно на всички сънища, едновременно красиво и глупаво.

— Обърках нещата. Провалих се. Съжалявам.

— Не... — дрезгаво заговори тя на съня. — Означава много... че ти... че някой се е опитал.

— Не плачете — каза той.

— Колко остава... до екзекуцията ми?

Дълга пауза.

— Моля те — примоли се тя. — Не мога да търпя повече. Искам да умра.

— *Не говорете така!* — гласът му отекна в тъмницата. Рязкото избухване изплаши Джаспър. — *Никога не казвайте това.*

Последва друга дълга пауза. Затворът отново утихна, но Джаспър не се върна.

Кулата се клатеше. Тя погледна под леглото, но не намери четката. Как беше възможно? Всички бяха налице, само първата липсваше. Тя беше най-важната. Трябваше да я намери.

Изправяйки се, случайно улови отражението си в лебедовото огледало. Беше слаба, много слаба. Очите ѝ бяха потънали в черепа като топчета за игра в тесто. Бузите ѝ бяха хлътнали, а устните бяха опънати над костта, разкривайки прогнили зъби. Косата ѝ беше сплътена и падаща, разкрила плешиви петна върху черепа. Зад нея стоеше майка ѝ, клатейки тъжно глава.

— *Мамо, не мога да намеря четката!*

— *Скоро няма да има значение — нежно отвърна майка ѝ. — Почти свърши.*

— *Но кулата пада. Всичко се руши, а аз трябва да я намеря. Беше тук. Зная, че беше. Есрахаддон ми каза, че трябва да я намеря. Каза, че е под леглото, обаче я нямаше там. Навсякъде търсих, а*

времето изтича. Мамо, няма да я намеря навреме, нали? Твърде е късно. Твърде е късно!

Ариста се събуди. Отвори очи, но нямаше светлина, която да подчертае разликата от това действие. Все още лежеше върху камъните. Нямаше кула. Нямаше и четки, а майка ѝ бе отдавна мъртва. Всичко това беше само сън.

— Ейдриън... толкова ме е страх — рече тя на мрака. Нямаше отговор. Той също бе представлявал част от съня ѝ. Сърцето ѝ се сви в тишината.

— Ариста, всичко ще бъде наред — отново чу гласа.

— Ти си сън.

— Не. Тук съм.

Гласът му звучеше напрегнат.

— Какво не е наред? — запита тя.

— Няма нищо.

— Нещо не е наред.

— Просто съм уморен. Стоях до късно и... — изръмжа болезнено.

— Превържете стегнато раните — рече друг глас. Ариста не го разпозна. Беше силен, дълбок, свикнал да командва. — Използвайте крака си за опора.

— Рани? — попита тя.

— Дребна работа. Пазачите просто бяха малко игриви — каза ѝ Ейдриън.

— Лошо ли кървите? — запита другият глас.

— Май го овладях... мисля. Трудно е да се каже в мрака. Леко съм замаян.

Входът към тъмницата се отвори още веднъж и пак отекнаха стъпки.

— Нея в осма — каза пазач.

Вратата на Аристината килия се отвори и светлината на факлата я заслепи. Едва различи лицето на лейди Амилия.

— Осма е заета — викна пазачът.

— А, да, осма ще се освободи утре. Да не ти пука, една нощ ще спят заедно.

Стражникът блъсна секретарката вътре и затръшна вратата, потапяйки ги в мрак.

— Мили Новрон! — проплака Амилия.

Ариста я усети да коленичи край нея, галейки я по косата.

— За Марибор, Елла! Какво са ти сторили?

— Амилия? — викна дълбокият глас.

— Сър Бректън! Да, аз съм!

— Но... защо? — запита рицарят.

— Искана да накарам Модина да се отрече от вас. Отказах.

— В такъв случай императрицата не знае нищо? Това не е по нейна воля?

— Не, разбира се. Модина никога не би се съгласила на нещо подобно. Всичко това е работа на Салдур и Етелред. Бедната Елла, толкова си слаба и болна. Толкова съжалявам.

Ариста усети пръсти нежно да галят бузата ѝ и осъзна, че дълго време не бе чувала Ейдриън.

— Ейдриън?

Тя зачака. Отговор не последва.

— Ейдриън? — викна отново, този път изпълнена със страх.

— Елла... Ариста, успокой се — рече Амилия.

Стомахът на Ариста се сви, когато тя осъзна колко е важно да чуе гласа му, да узнае, че е жив. Бе ужасена, че няма да го чуе пак.

— Ейд...

— Тук... съм — рече той. Гласът му бе слаб и измъчен.

— Добре ли си? — попита Ариста.

— В общи линии, обаче се унасям.

— Кървенето спря ли? — попита Бректън.

— Да... като че ли.

* * *

С напредването на нощта Модина все още ги чуваше — гневни гласове и ядосани викове. Трябва да бяха стотици, може би хиляди. Търговци, фермери, моряци, касапи и пътни работници крещяха в един глас. Удряха по портите. Чуваше тропането. По-рано бе видяла дим да се издига край една от стените. В мрака виждаше проблясването на кладите и факлите.

Какво гори? Чучела на регентите? Самата порта? Може би са само готварски огньове, за да се хранят.

Модина стоеше на прозореца и се вслушваше във виковете, които студеният вятър донасяше до нея.

Вратата на спалнята ѝ рязко се отвори. Знаеше кой е и без да се обръща.

— Ставай, идиотке! Ще държиш реч, за да успокоиш хората.

Регент Салдур прекоси сумрачната стая, следван от Нимбус. Подаде му пергамент.

— Вземи това и я накарай да го прочете.

Нимбус бавно се приближи до регента и се поклони.

— Ваша милост, аз...

— Нямаме време за глупости! — изригна Салдур. — Просто я накарай да го прочете.

Регентът крачеше напрегнато, докато Нимбус бързо запалваше свещ.

— И защо няма пазач пред вратата? — запита Салдур. — Имаш ли представа какво можеше да стане, ако някой друг беше нахлул вътре? Още щом излезем се погрижи да има постови, за да не потърся друг заместник на Амилия.

— Да, Ваша милост.

Нимбус донесе свещта и поде:

— Негова милост почтително изисква да...

— Върви по дяволите — Салдур му изтръгна пергамента. Приблужи го тъй близо до лицето на Модина, че тя нямаше как да го прочете, дори и да умееше. — *Прочети го!*

Модина не реагира.

— Добре, говори за Амилия. Винаги говориш за нея. Дори си отвори устата, когато я заплаших задето те оставила да си играеш с проклетото псе. Тогава какво ще кажеш за следното, императричке? Излизаш да прочетеш това — ясно и точно — или сладката ти Амилия ще бъде екзекутирана утре заедно с останалите. Не си мисли, че няма да го сторя. Вече я хвърлих в тъмницата.

Модина остана невъзмутима като статуя.

Салдур я удари по лицето. Тя се олюля, но не издаде нито звук. Не потрепна или премигна. От крайчеца на устата ѝ потече струйка кръв.

— Побъркана малка кучка! — удари я втори път.

Тя отново не реагира. Не показа нито болка, нито страх.

— Не съм сигурен дали изобщо ви чува, Ваша милост — рече Нимбус. — Нейно Високопреосвещенство има навика да изпада в транс, когато е стресирана.

Салдур се извърна и излезе.

Нимбус поспря, за да остави свещта на масата.

— Много съжалявам — прошепна, преди да последва регента.

Вратата се затвори.

Ласките на хладния нощен въздух успокоиха горещината от ударите на Салдур.

— Вече можеш да излезеш — рече Модина.

Майнс пролази изпод леглото. Самотната свещ бе достатъчна да покаже бледността му.

— Съжалявам, че трябваше да се криеш, но не исках да те забърквам в неприятности. Знаех, че той ще дойде.

— Всичко е наред. Студено ли ви е? Искате ли робата? — попита той.

— Да, би било добре.

Майнс отново се промуши под леглото и извади лъскавата одежда. Отръска я няколко пъти, преди нежно да обгърне раменете ѝ.

— Защо седите до прозореца? Ужасно студено е, а камъкът е твърд.

— Ти може да седнеш на леглото — каза тя.

— Зная, но *вие* защо седите там?

— Свикнала съм. Дълго време правех това.

Настъпи тишина.

— Той ви удари — каза Майнс.

— Да.

— Защо му позволихте?

— Няма значение. Вече нищо няма значение. Скоро всичко ще свърши. Утре е кулминацията на празника.

Помълчаха за няколко минути. Тя се взираше в града, осветен от проблясващите пламъци под прозореца. Зад нея Майнс шаваше неловко, но не заговори.

Накрая Модина каза:

— Бих искала да сториш нещо за мен.

— Знаете, че ще го направя.

— Искам да се върнеш в града. Този път искам да останеш там. Трябва да внимаваш и да си намериш безопасно място, докато нещата се успокоят. Но — и това е важното — искам никога вече да не идваш тук. Ще ми обещаеш ли?

— Да, ако това е желанието ви.

— Не искам да видиш това, което трябва да направя. Или впоследствие да бъдеш наранен заради него. Искам да ме запомниш такава, каквато съм била в последните дни с теб.

Тя се изправи, отиде до момчето и го целуна по челото.

— Помни какво казах и си спази обещанието.

Майнс кимна.

Модина го изчака да напусне стаята и стъпките му да утихнат. Загаси свещта, взе каната и строши огледалото.

* * *

Изпод брезента на количка с картофи Ройс оглеждаше двора. Особено внимание отдели на мрачните ъгли и празното място зад купчината дърва. Жълто сияние се издигаше пред портите, като че градът се бе подпалил. Долитаха викове, които се усилваха и настояваха Ейдриън и Бректън да бъдат пуснати. Невидимата тълпа призоваваше императрицата. Съвършената диверсия, но същевременно поставяше нащрек всеки дворцов пазач.

— Ще вървим ли в крайна сметка? — изръмжа Магнус, заровен наполовина в грудки. Отговорът на Ройс се състоеше в тихо измъкване. Джуджето го последва. Докато се промъкваха към кладенеца, крадецът бе впечатлен от тихите движения на Магнус. Ройс не изпускаше от очи пазачите. Никой от последните не обръщаше особено внимание на градината.

— Аз ли да те спусна или искаш първо аз да слеза? — прошепна Магнус.

— Не съществува сила, която би ме накарала да се оставя в ръцете ти.

Магнус промърмори нещо за липсата на доверие и приседна на кофата, притискайки здраво въжето между бедра. Ройс изчака

джуджето да се настани, сетне започна да върти манивелата, докато Магнус не му даде знак да спре. Когато кофата олекна, Ройс я спусна до дъното, застопори макарата и заслиза по въжето.

Албърт бе осигурил пропуск на джуджето за вътрешния двор, представяйки го за част от организаторите на сватбата. На Магнус му трябваша само пет минути, за да определи разположението на тъмницата. Няколко тропвания с крак му разкриха къде под земята има кухни. Нощно спускане в кладенеца с Ройс бе разкрило останалото. Магнус прецени, че кладенецът, обсипан с дребни отвори за проветрение, върви успоредно с външната стена на затвора, предоставяйки на джуджето достъп до древните камъни. Единадесет поредни нощи Магнус бе продължавал проход. Мерик се бе оказал прав — затворът наистина беше изработен от джуджета — но не му бе хрумнало, че Ройс може да си доведе джудже, особено такова с дълбок опит в прокопаването на камъни.

Спускайки се, Ройс забеляза слабо сияние откъм отвора на прохода. Самата дупка представляваше по-скоро тунел — заради дебелината на древните камъни. Свали торбата си, която съдържаше меч и фенер, и я подаде на джуджето. Камъкът очевидно бе затруднил дори и Магнус, защото проходът бе тесен. Макар и достатъчен за джудже, за Ройс беше доста неудобен. Надяваше се Ейдриън да успее да премине.

Тунелът изведе Ройс в малка килия, където на пода лежеше труп. Облечен в свещенически одежди и сгърчен на кълбо, мъртвецът вонеше ужасно. Помещението бе дребно, едва побрало трупа. Магнус се притискаше към стената, държейки кристал, от който се носеше зелено сияние.

Ройс посочи към светилото му.

— Откъде си взел това?

— Много по-добро от огниво, а? — Магнус се ухили и смигна.
— Изкопах го. Джудже съм, забрави ли?

— Опитвам се — отвърна Ройс. Отиде до вратата, оправи се с ключалката и внимателно надникна. По стените имаше същата маркировка, която бе видял и в затвора Гутария — паяжинести орнаменти. Изследва процепа, където стените се срещаха с пода.

— Какво чакаш? Да вървим — рече Магнус.

— Бързаш ли занякъде? — прошепна Ройс.

— Студено е. Пък и мога да посоча множество по-добри места, където да бъдем. Дори вонята сама по себе си е достатъчна причина. Бих желал да свършваме с това.

— Аз ще вървя. Ти чакай тук и гледай някой да не ни изненада в гръб. И бъди внимателен.

— Ройс? — попита Магнус. — Справих се добре, нали? С камъните.

— Да. Отлична работа.

— След като всичко свърши... ще ми позволиш ли да изследвам Алвърстоун? Като награда — да покажеш, че оценяваш усилията ми и прочие.

— Ще получиш злато, точно както Албърт каза. Трябва да овладееш тази си обсеция.

Ройс пое по коридора. Мракът бе почти пълен, нарушаван единствено от сиянието на Магнусовия камък.

Бързо огледа проходите — нямаше пазачи. Повечето килии бяха празни, но дочуваше слаби движения и дишане иззад четири врати. Единственият друг звук бе ритмичното *кап, кап, кап* на кладенеца, отекващо измежду стените. Убеждавайки се, че е безопасно, Ройс запали фенера, но настрои нисък пламък. Отвори една от килиите и откри мъж да лежи неподвижно на пода й. Русата му коса бе по-дълга, но Ройс бе убеден, че това е мъжът, когото бе видял в Авемпарта — Дигън Гаунт. Беше опасно измършавял, но все още дишаше. Крадецът го разтърси, но той не се свести. Оставяйки вратата отворена, Ройс продължи.

Отключи следващата килия и седящият на пода затворник вдигна глава. Приликата не можеше да бъде сбъркана и Ройс го разпозна моментално.

— Кой е там? — попита Бректън Белстрад, засенил очи от блясъка на фенера.

— Няма време за приказки. След минутка ще излезем.

Ройс отиде до следващата килия. Вътре спяха две жени. Едната не познаваше, а другата едва разпозна. Принцеса Ариста бе отслабнала страховито, облечена в парцали, покрита с множество ухапвания. Остави ги и се отправи към четвъртата килия.

— Нещата проработват от четвъртия опит — прошепна под нос, докато отваряше и последната врата.

Ейдриън бе опрял гръб в стената. Беше гол до кръста. Туниката му бе раздрана на ивици, омотани около ръката, крака и ребрата. От ризата си бе направил превръзка, стегнато притисната към страната му. Всяко парче плат бе подгизнало, но боецът все още дишаше.

— Събуди се, приятелче — прошепна Ройс, сръгвайки го. Ейдриън бе лъснал от пот.

— Крайно време беше. Започнах да мисля, че си избягал и си ме оставил.

— Обмислях го, но мисълта за Магнус в ролята на мой шафер реши нещата. Впрочем, хубава прическа. Отива ти, много рицарски изглеждаш.

Ейдриън се разсмя, но смехът му преля в болезнено изръмжаване.

— Подредили са те добре, нали? — каза Ройс, оправяйки превръзките. Пристегна тази при ребрата.

Ейдриън се сви.

— Тъмничарите не ме харесаха особено. Загубили пари, защото залагали срещу мен пет поредни пъти.

— Разбираемо. И аз бих постъпил като тях.

— Спасил си Ариста, нали? А Гаунт? Той жив ли е?

— Да, тя спи в съседната килия. Гаунт е в лоша форма. Ще трябва да го извелека. Можеш ли да вървиш?

— Не зная.

Ройс сграбчи партньора си през кръста и бавно му помогна да се изправи. Заедно се завлачиха по коридора към килията с тунела. Ройс бутна вратата, но тя не помръдна. Натисна по-силно, но нищо не се случи.

— Магнус, отвори — прошепна Ройс.

Не последва отговор.

— Хайде, Магнус. Ейдриън е ранен и ще ми трябва помощта ти. Отваряй.

Тишина.

ГЛАВА 18

ЗИМНИЯТ ФЕСТИВАЛ

Сред мрака Амилия лежеше в ръцете на сър Бректън и се удивяваше на невъобразимото — как бе възможно едновременно да се потопи в блаженство и страх.

— Погледнете — прошепна рицарят.

Амилия вдигна глава и видя слаба светлина да се процежда около вратата на последната килия. В бледото сияние затворниците изглеждаха призрачнобледи, лишени от цвят. Принцеса Ариста, сър Ейдриън и Дигън Гаунт лежаха в коридора на общо легло, струпано със сламата от всички килии. Тримата изглеждаха като трупове, очакващи погребението си. Ребрата на сър Ейдриън бяха омотани с импровизиран бинт, почервенял заплашително. Принцесата бе толкова слаба, че вече не приличаше на себе си. Но най-зле от всички изглеждаше Гаунт, представляващ опъната върху костите кожа. Само немощното му дишане го отличаваше от неколкодневен мъртвец.

През нощта в затвора бе проникнал мъж, опитал се да ги освободи. Бе отключил килиите им, но планът за бягство се бе провалил. Сега мъжът обхождаше тъмницата.

— Утро е — рече сър Бректън. — Днес е Средата на зимата, кулминацията на Зимния фестивал.

Осъзнавайки, че светлината посочва нов ден, Амилия заплака. Бректън не попита защо. Просто я притисна към себе си. Понякога я потупваше по ръката и галеше косата ѝ по начин, който само преди ден тя би сметнала за невъзможен.

— Ще се оправите — успокои я той с изненадваща увереност. — Щом императрицата разкрие предателството на своите регенти, убеден съм, че нищо не ще я спре от това да ни спаси.

Амилия стисна треперещите си устни. Грабна ръката на рицаря и я стисна.

— Модина също е затворничка — заяви Ариста.

Амилия смяташе, че принцесата спи. Поглеждайки, срещна очите на Ариста, чиято глава бе извита достатъчно, за да ги наблюдава.

— Използват я като марионетка. Салдур и Етелред движат всичко.

— Значи тя е измислица? Всичко ли е измама? Дори и историята за Напаст Ръфъсова? — попита я Бректън.

— Това беше истина — отвърна Ариста. — Бях там.

— Били сте там? — попита Амилия.

Ариста понечи да заговори, но се задави. Отне ѝ момент, преди да си поеме треперещ дъх.

— Да. Тогава тя беше различна — силна, непоколебима. Обикновено момиче, но твърдо решена да спаси баща си, не позволяваше на нищо да я спре. Гледах я как се въоръжава с парче стъкло срещу неуязвимо чудовище, голямо колкото къща.

— Ето, милейди — рече Бректън. — Ако императрицата може да стори това, убеден съм...

— Не може да ни спаси! — захлипа Амилия. — Тя е мъртва!

Бректън я изгледа смаян.

Тя посочи към светлината.

— Днес е Средата на зимата. Модина се е самоубила при изгрев.

Тя обърса лице.

— Императрицата е умряла в стаята си, пред прозореца си, наблюдавайки първите лъчи на слънцето.

— Но... защо? — попита той.

— Не искаше да се омъжва за Етелред. Не искаше да живее. Нямаше причина да продължава. Тя... Тя...

Задавена от емоции, Амилия се изправи и закрачи по коридора. Бректън я последва.

* * *

Аристината кашлица събуди Ейдриън. Той се замъчи да се изправи, изненадан от слабостта си и сгърчил лице от болката. Приблужи се достатъчно, за да повдигне главата на принцесата и да я отпусне върху бедрото си.

— Как сте? — попита той.

— Изплашена. Ами ти?

— Чувствам се отлично. Един танц?

— Може би по-късно — рече Ариста. Тялото ѝ бе покрито с грозни червени белези. — Звучи ужасно — продължи принцесата, — но се радвам, че си тук.

— Звучи глупаво — отвърна той, — но и аз се радвам.

— Глупаво е.

— Ами... напоследък само глупости върша.

— Смятам, че всички сме така.

Ейдриън поклати глава.

— Не и като мен. Аз повярвах на Салдур. Сключих сделка с него — и с Луис Гай. Двамата с Ройс не бихте направили тази грешка. Ройс щеше да използва времето между сблъсъците, за да ви измъкне. А вие — вие сигурно бихте измислили начин да завземете империята. Не, вие двамата сте умни.

— Смяташ ме за умна? — попита тя тихо.

— Вие? Разбира се. Колко жени биха превзели град, без да имат понятие от военно обучение? Или да са спасили брат си и кралството от заговор? И колко на своя глава са се опитвали да проникнат в имперски палат?

— Можеше да спреш преди последното. Ако не си забелязал, то беше колосален крах.

— Е, две от три не е зле — той се ухили.

— Чудя се какво ли става там горе — поде след известно време Ариста. — Вече вероятно е следобед. Вече трябваше да са дошли и да са ни извлекли на кладите.

— Може би Етелред си е променил мнението — каза Ейдриън.

— Или просто са решили да ни оставят да умрем от глад.

Ейдриън не каза нищо и Ариста дълго време се взира в него.

— Какво има? — попита той.

— Бих искала да те помоля за услуга.

— Каква?

— Не е лесно да бъде изречена — рече принцесата.

Той присви очи.

— Кажете.

Тя все още се колебаеше, сетне пое дълбок дъх. Поглеждайки настрана, тя запита:

— Ще ме убиеш ли?

Ейдриън усети как въздухът се изнизва от него.

— Какво?

Ариста върна погледа си върху него, но не каза нищо.

— Не говорете така.

— Би могъл да ме удушиш — протягайки се, тя взе ръката му и я постави на шията си. — Просто стисни. Убедена съм, че няма да отнеме много време. Надали ще боли много. Моля те, вече съм толкова слаба, а Ройс не донесе храна или вода. Просто... просто искам всичко да свърши. Искам този кошмар да спре...

Тя заплака.

Ейдриън се взираше в нея, усещайки топлината на врата ѝ под ръката си. Устните му потрепваха.

— Има един плъх, който... — тя се поколеба. — Моля те, Ейдриън. Моля те.

— Никой няма да бъде изяден жив — Ейдриън отново погледна към белезите по кожата ѝ. — Ройс се е заел да измисли начин за бягство. Това е специалността му, забравихте ли? Ние сме чудотворци. Не ни ли наричаше така Олрик? Просто трябва да издържите.

Боецът свали ръка от шията ѝ и придърпа принцесата към себе си. Чувстваше мъртвешка празнота, само раните от наръгванията му напомняха, че е още жив. Галеше Ариста по косата, докато тялото ѝ се раздираше от хлипания. Постепенно тя се успокои и се унесе. Ейдриън също се потапяше в накъсан сън.

— Буден ли си? — приседна до него Ройс.

— Вече да. Какво има?

— Как си?

— И по-добре съм бил. Какво измисли? И по-добре да си струва, защото вече казах на Ариста колко си брилянтен.

— А тя как е? — попита крадецът.

Ейдриън погледна към принцесата, която още спеше, отпуснала глава върху него.

— Помоли ме да я убия.

— Ще приема това за „не е добре“.

— Е? Какво откри? — запита Ейдриън.

— Нищо добро. Три пъти прегледах всеки инч от тъмницата. Стените са солидни и дебели. Няма пукнатини или износени места.

Даже със специалните инструменти на Магнус дълбаенето отне повече от седмица. Не е ясно за колко време ще прокопаем тунел за навън. Открих стъпала, отвеждащи към нещо, което предполагам е вход, обаче няма ключалка. Та даже няма и врата. Стъпалата просто свършват в тавана. Още не зная какво да мисля за това.

— Скъпоценна ключалка. Като в Гутария. Един серет в северната кула има изумруд в дръжката на меча си.

— Това обяснява нещата. Вратата, през която дойдох, не помръдва. Не е заключена, значи трябва да е залостена някак. Вероятно това е най-добрият ни шанс да излезем. От дърво е, така че може би бихме могли да я изгорим. Ала е твърде дебела, не съм сигурен дали ще пламне дори и със слама и масло от фенера. А и димът — ако първо не ни убие — ще издаде опита и горе може да ни чакат стражници.

— Ариста и Гаунт не могат да се покатерят през кладенеца — изтъкна Ейдриън.

— Да, но това е само един от проблемите ни. Убеден съм, че въжето вече не е там. Не съм сигурен дали са грабнали Магнус или той е отговорен. Във всеки случай, залостилият вратата се е погрижил и за въжето.

— И какво ни остава?

Ройс сви рамене.

— Най-доброто, което измислих, е да изчакаме да се стъмни и тогава да подпалим вратата. Може би димът ще остане незабелязан. Може би няма да се задушим. Може би ще мога да се измъкна. Може би ще успея да убия пазачите. Може би ще измисля начин да ви изтегля през кладенеца.

— Това са си доста условности.

— Питаше ме — Ройс въздъхна. — Измисли ли нещо?

— Ами Ариста? — Ейдриън отново погледна спящото ѝ лице. — Слаба е, но...

Ройс поклати глава.

— По стените има руни. Точно като онези в затвора на Есрахаддон. Ако можеше да направи нещо, отдавна щеше да го е сторила.

— Албърт?

— Ако има поне малко мозък, сега ще се спотайва. Вече не може да направи нищо, само ще привлече внимание към себе си.

— А офертата на Мерик?

— Откъде знаеш за това? — изненадано запита Ройс.

— Той ми каза.

— Говорили сте?

— Играхме шах.

Ройс сви рамене.

— Няма сделка. Той вече ми каза каквото исках да зная.

Известно време помълчаха. Накрая Ейдриън наруши тишината:

— Съмнявам се, че това е някаква утеха, но оценявам идването ти. Зная, че нямаше да си тук, ако не бях аз.

— Не ти ли омръзва да повтаряш това?

— Убеден съм, че това ще е последният път. Поне намерих Гаунт. Добър пазител се извъдих. Човекът е почти мъртъв.

Ройс хвърли поглед.

— Значи това е Наследникът на Новрон, а? Очаквах нещо повече... Може би белези или пък превръзка на окото — нещо интересно, открояващо се.

— Да, например дървен крак.

— Именно.

Стояха в слабата светлина. Ройс пестеше маслото на лампата. Бректън и Амилия се върнаха и приседнаха до Ариста. Очите на лейди Амилия бяха зачервени и подпухнали. Тя отпусна глава на рамото на сър Бректън, който кимна на Ройс и Ейдриън.

— Ройс, това е сър Бректън — запозна ги Ейдриън.

— Да, познах го, когато отворих вратата. За миг ми се стори, че виждам отново Уесли.

— Уесли? Срещали сте брат ми?

— И двамата сме — рече Ейдриън. — Съжалявам, че не можах да ви кажа на пиршеството. Аз и Ройс служихме заедно с него на борда на „Изумрудената буря“. Брат ви пое командването след смъртта на капитана. Служил съм под командването на много офицери, но искрено мога да кажа, че не бях следвал по-достоеен мъж. Ако не беше храбростта му, костите на двама ни с Ройс щяха да лежат в Калис. Той се хвърли самопожертвователно, отдавайки живота си за други.

Ройс кимна.

— Не спирате да ме удивлявате, сър Ейдриън. Ако това е истина, тогава ви благодаря. Между нас казано, Уесли винаги е бил подобрият. Само мога да се надявам моят край да е поне наполовина толкова въздигнат.

* * *

Салдур пламтеше от гняв, докато се изкачваше към петия етаж. Обяд преваляше, трябваше да поемат към катедралата още преди часове. Самият патриарх чакаше, за да проведе церемонията.

Доколкото можеше да си спомни, патриархът никога не бе напускал покоите си в Ерванон. Желаетелите да го посетят в търсене на съвет или благословия трябваше да пътуват до Короносната кула. Но и това не им гарантираше среща, тъй като патриархът приемаше много рядко. Бе си изградил репутация да връща въздигнати благородници и дори крале. Даже и най-висшите църковни духовници не бяха го виждали. Салдур бе изпълнявал длъжността на медфордски епископ почти десет години, без да го срещне. Доколкото знаеше, дори Галиен, бившият архиепископ на Гхент, също живеещ в Короносната кула, не бе удостояван с аудиенция. Че стражите посещават редовно кулата, се знаеше от всички. Но Салдур се съмняваше, че някой от тях се среща лично с патриарха.

Затова напускането на Ерванон от страна на патриарха за сватбата, представляваше личен Салдуоров триумф. С неподправено нетърпение очакваше срещата с великия водач на нифронската църква — своя духовен отец. Сватбата се очакваше да бъде зашеметяващо и разтърсващо събитие, пищна церемония с оркестър и пускането на стотици бели гълъби. Този ден бе кулминацията на години внимателно планиране, простиращи се назад към онази нощ в Далгрин, когато планът за коронясването на лорд Ръфъс се бе провалил.

В онези времена дякон Томас бълнуваше като лунатик. Твърдеше, че с очите си видял как младо момиче на име Тракия убива гиларабина. Тъй като Салдур бе обявил, че само истинският Наследник може да срази чудовището, дяконовите твърдения бяха смятани за проблематични. Страж Луис Гай възнамеряваше да убие и

Томас, и момичето, но Салдур бе съзрял откриването на други възможности.

Патриархът бе изявил желание да обяви Салдур за следващия архиепископ на Гхент, заменяйки загиналия в атаката на гиларабрина Галиен. Тази позиция бе най-високата в църковната йерархия, отстъпваща единствено на патриаршеската тиара. Предложението бе изкусително, но Салдур знаеше, че е настъпило времето да се нагърби с формирането на една Нова империя. Захвърли свещеническите одежди и надяна политическата мантия — нещо, което духовник не бе правил от времето на патриарх Венлин.

Бе устоял на атаките на крале и епископи, борейки се срещу невежеството и традицията. Настояваше, приласкаваше и убиваше по пътя към целта си за единна империя, която да промени света към по-добро. Под негово ръководство славата на Старата империя щеше повторно да засияе. За нищожните умове на Етелред и себеподобните му това означаваше един-единствен управник на трона. За Салдур това значеше *цивилизация*. Съществуващото някога щеше отново да се възроди. Средата на зимата бележеше кулминацията на всички негови усилия и годините борба. Това бе последната битка, която се оказваше истинско предизвикателство.

Салдур очакваше простолюдните да са се изморили през нощта, но гневът им изглеждаше дори нараснал. Бе ядосан, че тихият и спокоен с години град бе избрал точно този момент да се бунтува. В миналото хората бяха облагани до голо и лишавани от храна, за да могат кралете да пируват. Ала никога не се бяха вдигали на бунт. Това, че сега го правеха, изглеждаше странно, но и нещо повече — посрамващо.

Дори Мерик бе изненадан от негодуванието на хората, изригнало сякаш от нищото. Салдур очакваше известно разочарование от резултата на турнира, както и безредици. Знаеше за вероятността привържениците на убития рицар да създадат проблеми. Но не бе очаквал и двамата претенденти да оцелеят. В отсъствието на видимо престъпление арестите им изглеждаха неоправдани. И все пак реакцията бе любопитно пламенна.

Първоначално бе преценил нещата като лесни за овладяване. Бе изпратил дузина тежковъоръжени войници да се справят с подстрекателите. Те се бяха върнали окървавени и в намален брой,

изправили се не срещу шепа недоволни, а срещу градски бунт. Цялата работа беше объркваща, но не бе повод за притеснения. Бе повикал южната армия, която бе на път. Щеше да се придвижи за около ден. Междувременно Салдур продължаваше със сватбата.

Церемонията бе забавена с няколко часа, тъй като трябваше да уреди въоръжен ескорт за имперската каляска до катедралата. Вече бе свършил това, оставаше само да отведе булката и младоженеца. Нямахше търпение да потеглят, но Етелред не се бе върнал с Модина. Ако не го познаваше достатъчно добре, Салдур можеше да си помисли, че сърегентът му се е заел да упражнява съпругеските си дела в аванс. На каквото и да се дължеше забавянето, бившият епископ нямаше намерение да чака повече.

Достигна имперската спалня, пред която стояха на пост двама стражници. Поне Нимбус следваше заповеди. Без да им продума, Салдур рязко разтвори вратата и влезе. Застина на прага, взрял се в страховитата гледка.

Кръвта бе първото нещо, което съзря. Огромна локва пълзеше по белия мраморен под. Второто видяно нещо бе счупеното огледало. Парчетата му бяха пръснати като сияещи острови сред кървавото море.

— Какво си направила! — възкликна неовладяно той.

Модина небрежно се обърна от прозореца, полата на бялата ѝ нощница подгизнала до коленете. Гледаше регента спокойно, без следа от съжаление.

— Той си позволи да докосне императрицата — рече тя. — Това не може да бъде позволено.

Тялото на Етелред лежеше като захвърлена кукла, осеминчов къс стъкло стърчеше от врата му.

— Но...

Модина леко наклони главата си настрани като птица и се вгледа любопитно в Салдур. Държеше друг остър къс. Въпреки че бе увит в плат, хватката ѝ беше толкова силна, че по китката ѝ се стичаше кръв.

— Чудя се какъв шанс би имал един немощен стар човек като теб срещу младо, здраво фермерско девойче, въоръжено с парче стъкло.

— Пазачи! — викна той.

Двамата войници влязоха в стаята, но не се впечатлиха от гледката.

— Хванете я — заповяда Салдур.

Никой от двамата не помръдна. Просто стояха на прага.

— Казах да я хванете!

— Няма нужда от крещене — каза Модина. Гласът ѝ бе тих, спокоен. Закрачи към Салдур, прецапвайки през локвата. Краката ѝ оставяха кървави следи.

Паника стегна гърдите на Салдур. Той погледна към стражниците, сетне отново към императрицата, която се приближаваше към него с остро стъкло.

— Какво правите?! — обърна се към войниците. — Не виждате ли, че е луда? Тя е убила регент Етелред!

— Простете, Ваша милост — рече единият, — но тя е императрицата. Наследникът на Новрон. Божие дете.

— Тя е побъркана!

— Не — каза Модина, хладна и уверена. — Не съм.

Страхът на Салдур се смесваше с гняв.

— Може и да си заблудила тези пазачи, но няма да успееш. Верни на мен мъже — цялата южна имперска армия — вече са на път.

— Зная — уведоми го тя с плашещо безизразния си глас. Кимна на пазача и добави: — Както подобава на дъщерята на Новрон.

— Например зная, че си убил Едит Мон, задето помогнала на Ариста, което по една случайност тя не е сторила — аз бях. Принцесата живя седмици наред точно в тази стая. Зная, че си уредил залавянето на Гаунт. Зная, че си наел Мерик Мариус да убие Есрахаддон. Зная, че си сключил сделка с него, която предала Тур Дел Фур на гоблините. Зная, че си сключил сделка с джудже на име Магнус да предаде Ройс Мелбърн в замяна на един кинжал. Зная, че си убедил Ейдриън да убие сър Бректън на турнира. Зная как си подменил копието на Бректън. Само дете никой от рицарите не уби другия. Харесва ми да вярвам, че аз имам пръст в това.

— Смяташе, че си предвидил всичко, ала не бе очаквал бунт. Не знаеше за слуховете из града за предстоящо предателство на турнира като признак за измяната ви. Вчерашната тълпа не се бе насъбрала за забавление — а в очакване на потвърждение на слуховете.

— Също зная, че планирахте да ме убие — тя хвърли поглед към тялото на Етелред. — Че идеята всъщност е била негова. Той не се интересува от жени. Ти, от своя страна, просто искаше да ме заключиш отново в онази дупка. Дупката, която едва не ме побърка.

— Откъде знаеш всичко това? — Салдур вече изпитваше неподправен ужас. Това момиче, това дете, тази селска девойка наистина бе убила гиларабина. Бе убила Етелред, а сега знаеше... знаеше всичко. Като че ли... сякаш тя наистина беше...

Тя се усмихна.

— Гласовете ми казаха — тя поспря, виждайки шокираното му изражение. — Не, думите не бяха на Новрон. Истината е по-лоша. Грешката ти бе назначаването на Амилия, която ме обичаше и се грижеше за мен. Тя ме освободи от килията ми и ме доведе в тази стая. След толкова месеци мрак и студ жадувах за слънчева светлина. Часове наред прекарвах на прозореца — тя се обърна и погледна към отвора в стената. — Нямахме за какво да живея и бях решила да се самоубия. Прозорецът бе толкова малък, но когато се опитах да се провра, чух гласовете. Кабинетът ти е точно под стаята ми. През лятото ми беше по-лесно да чувам, но дори и през затворения прозорец пак долових казаното.

— Когато за пръв път дойдох тук, бях само глупаво селско девойче. Не се интересувах от казаното. След смъртта на семейството си не се интересувах от нищо. Но с времето се заслушах и научих много. Все още не ме беше грижа за нищо — нямаше за какво да живея. Тогава един ден малко мишле прошепна тайна в ухото ми, която промени всичко. Научих, че имам ново семейство, което ме обича. Никакво чудовище не ще ми ги отнеме.

— Няма да ти се размине! Ти си просто една... една...

— Търсената от теб дума е „*императрица*“.

* * *

Арчибалд се събуди кисел, а с напредването на деня настроението му се влошаваше прогресивно. Не си направи труда да иде в катедралата. Нямахме да понесе Етелред да поеме ръката ѝ. Вместо това се разхождаше из двореца, вслушвайки се в долитащите отвън викове. От града идваше звукът на военни фанфари. Южната армия сигурно пристигаше.

Жалко, помисли си той.

Макар да знаеше, че ръцете на тълпата няма да го милват особено, ако бунтовниците проникнеха през стената, знанието, че регентите щяха да пострадат още повече, го успокояваше.

Влезе в залата за празненства, която беше празна — с изключение на прислужниците, които сновяха като мравки в подготовката за сватбеното пиршество. Трескаво носеха чинии, бърсеха столове, поставяха свещи. Няколко мравки се поклониха, промърморвайки задължителното „*милорд*“, докато той минаваше. Арчибалд не им обърна внимание.

Поемайки по друг коридор, графът се озова пред главното стълбище. Едва половин етаж по-нагоре осъзна накъде се е отправил. Императрицата нямаше да бъде там, ала въпреки това бе привлечен от стаята ѝ. Сега Модина щеше да е пред олтара, а спалнята щеше да е празна. Празнота, която никога нямаше да бъде запълнена отново, след като тя вече... Отказваше да мисли за това.

С крайчеца на окоето си зърна движение. Обръщайки се, видя Мерик Мариус застанал в края на коридора, разговарящ с някого, когото Арчибалд не разпозна — старец в наметало. Когато го видяха, двамата рязко свиха зад ъгъла. Графът се зачуди с кого говори Мерик, който винаги замисляше нещо. Точно тогава над главата му отекна глух удар. Чувайки вик, той се затича нагоре.

На четвъртия етаж видя мъртъв стражник. По стълбите течеше водопадче от кръв. Арчибалд изтегли меча си и продължи да се катери. На петия етаж го чакаха още два трупа.

В коридора страж Луис Гай се сражаваше с друг пазач. Арчибалд почти ги бе достигнал, когато стражът нанесе бърз удар и стражникът се строполи мъртъв.

— Слава на Марибор, че дойде — долетя гласът на Салдур, когато Гай влезе в стаята. Регентът звучеше потресен. — Трябва да я убием. През цялото това време се е преструвала и е подслушвала. Знае всичко.

— Ами сватбата? — протестира Гай.

— *Забрави сватбата!* Етелред е мъртъв. Убий я и ще кажем на всички, че все още е болна. Ще управлявам аз, докато открием заместник на Етелред. Ще обявим, че новият император е сключил брак с нея на частна церемония.

— Никой няма да повярва.

— Нямаме избор. Убий я!

Арчибалд надникна. Луис Гай стоеше с изваден меч до Салдур. Близо до прозореца бе застанала Модина, облечена в окървавена нощница. Кръвта очевидно беше на Етелред, който лежеше мъртъв на пода. Слънцето блестеше по стъкления къс, стиснат в ръката на императрицата.

— Как бих могъл да зная, че няма аз да се окажа обвинен за убийствата им?

— Да *виждаш* друг изход? Оставим ли я да живее, всички сме мъртви. Огледай се. Погледни към пазачите, които уби току-що. Всички вярват, че тя е императрицата. *Трябва да я убиеш!*

Стражът кимна и пристъпи напред.

Модина отстъпи една крачка, все още стиснала стъклото.

— Добър ден, господа — графът на Чадуик пристъпи в стаята. — Надявам се, че това не е частно събиране. Бях се отегчил. Чакането е много изморително.

— Разкарай се, Арчи — сопна се Салдур. — Нямаме *време* за теб. *Изчезвай!*

— Да, виждам че двамата сте много заети, нали така? Трябва бързо да убиете императрицата, но преди да го сторите... бих могъл да се окажа полезен. Бих желал да предложи алтернатива.

— Която е? — попита регентът.

— От известно време исках да се омъжа за Модина — и все още го искам. След като дъртият педал е мъртъв — погледна към трупа на Етелред и се усмихна кисело, — защо не изберете мен? Ще се омъжа за нея и нещата ще продължат по план, само дето на трона ще съм аз. Нищо не е нужно да се променя. Можеш да кажеш, че съм се дуелирал с него за ръката ѝ. Спечелил съм и тя си е паднала по мен.

— Не можем да ѝ позволим да напусне стаята. Ще говори — рече Салдур.

Арчибалд се замисли над това, докато се разхождаше край регента. Поглеждаше към императрицата, която стоеше храбро, макар мечът на Гай да се намираше само на няколко фута.

— Помисли над следното. На церемонията ще държа кинжал, опрян до ребрата ѝ. Или прави каквото искаме, или умира на олтара. Ако я убия пред всички короновани глави, никой от двамата ви не ще

бъде държан отговорен. Ще можете да изтъквате невинността си. За смъртта ѝ ще съм виновен аз — онзи откачен лунатик Арчи Белънтайн.

Салдур се замисли за миг, сетне поклати глава.

— Не, не можем да рискуваме да я пуснем да излезе. Ако се озове сред другите, тя ще поеме контрол. Твърде много хора са ѝ верни. На нещата трябва да се сложи край тук. После ще съберем парчетата. Убий я, Гай.

— Почакайте — бързо каза Арчибалд. — Щом трябва да умре, нека аз да го сторя. Зная, че звучи странно, но ако аз не мога да я имам, поне ще извлека определено доволство в лишаването на всички останали от нея.

— Ти си извратен хлапак, Белънтайн — с отвращение каза Гай.

Арчибалд пристъпи напред. При всяка негова крачка Модина отстъпваше назад, докато накрая не ѝ остана място.

Графът вдигна меча си. Без да откъсва очи от Модина, замахна към Луис Гай. Стражът не очакваше атаката, но Арчибалд не успя да нанесе точен удар. Вместо да промуши сърцето, острието се плъзна по едно ребро. Бързо отдръпна меча и се извърна, опитвайки се да замахне отново. Гай се оказа по-бърз.

Графът усети как острието на стража пронизва гърдите му. Предсмъртната му гледка се състоеше от Модина Новронска, притичваща край Салдур и порязала ръката на регента в безуспешния му опит да я спре.

* * *

Ройс рязко извърна глава.

— Какво... — поде Ейдриън, но спря, когато Ройс вдигна ръка.

Изправяйки се на крака с плавно движение, крадецът застина заслушан. Изчака малко, сетне бързо се придвижи до вратата на килията, под която се процеждаше светлина.

— Какво има? — попита Ейдриън.

— Сражения — най-сетне отвърна партньорът му.

— Сражения? Кой се бие?

— Няма как да чуя цвета на униформите им — Ройс се подсмихна. — Но са войници. Чувам звънтене на мечове върху брони.

Всички се вгледаха към вратата. Скоро Ейдриън също чу. Отначало много слабо, като шумолене на есенни листа, но сетне долови отчаткването на стоманата и непогрешимите болезнени викове. В затвора отекнаха нови звуци — входът се отвори, разнесоха се викове, по коридора отекнаха стъпки.

Ройс взе донесения меч и го подаде на Ейдриън.

Той поклати глава:

— Дай го на Бректън. Съмнявам се, че изобщо ще мога да го размахам.

Ройс кимна и подаде оръжието на рицаря. Сетне се стрелна по коридора, изтеглил Алвърстоун.

Бректън се отдели от Амилия и застана пред тях. Ейдриън знаеше, че идващите ще трябва първо да убият рицаря, ако искат да преминат.

Твърди подметки тропаха по камъка. Мъж извика ужасено.

— Велики Мар! — чу се гласът на Ройс. — *Вие* пък какво правите тук?

— Къде е тя? — отговори младежки глас. Ейдриън го разпозна, но не можеше да разбере как се е озовал тук.

Сияние на факли заля коридора, засилващо се едновременно със звука на стъпките. Първоначално групата се открие като мрачни силуети. Блясъкът заслепи затворниците и Ейдриън вдигна ръка, за да предпази очите си.

— Олрик? Моувин? — смаяно попита Ейдриън, сетне бързо добави. — Бректън, *спрете!* Не ги нападайте!

Меленгарският крал и най-добрият му приятел бяха повели отряд мъже. Ренуик, Ибис Тинли и още неколцина, които Ейдриън не разпознаваше, изпълваха коридора. Когато Олрик Есендън видя затворниците, той потръпна и по лицето му премина болезнено изражение.

— Вие двамата — върнете се — излая Олрик към кортежа си. — Донесете носилки.

Притича до сестра си.

— Мили Марибор, какво са ти сторили?

Сетне извика през рамо:

— Донесете вода! Също превръзки и още светлина!

— Не изглеждаш добре, приятелю — каза Моувин Пикъринг, коленичейки край Ейдриън. Бе облечен в лъскава ризница, а окървавеният му табард носеше знака на меленгарския сокол.

— Наистина са се отнасяли зле с вас, сър — съгласи се Ренуик. Неговата броня също бе окървавена, а косата и лицето му бяха плувнали в пот.

— Не разбирам — каза Ройс. — За последно чухме, че Дрондил Филдс е под обсада, на път да падне.

— Така беше — отвърна Моувин. — Но тогава се случи нещо изключително странно. Авангардът на имперската армия издигна знамето на примирието. Приблужи се ездач, който помоли за разрешение да разговаря при портите. Обясни, че носел нови заповеди, както и съобщение за крал Олрик. И сякаш това не бе достатъчно странно, личният телохранител на императрица Модина ги бил донесъл.

Кимна към един стражник, който даваше вода на Амилия.

— Казва се Джерълд. Та съобщението казваше, че регентите Салдур и Етелред са предатели, които държат императрицата затворена против волята ѝ. Също казваше, че войната срещу Меленгар била породена от тяхната жажда за власт, а командирът, сър Бректън, или бил убит, или очаквал екзекуция под фалшиви обвинения.

Ейдриън понечи да заговори, но Моувин го спря.

— Почакай, има и друго. Нареждаше се действащият главнокомандващ на северната армия да прекрати всички действия срещу Меленгар, да поднесе най-искрените извинения на императрицата на крал Олрик и веднага да поеме към Акуеста. Пратеникът обясни, че Ариста трябвало да бъде екзекутирана в Средата на зимата, затова императрица Модина молеше Олрик да съдейства.

— Какво каза Олрик? — попита Ейдриън, тъй като кралят бе зает да помага на сестра си.

— Шегуваш ли се? Той сметна, че това е шега. Някакъв трик, за да ни накара да излезем. Всички сметнахме така. Тогава Олрик се провикна, повече на майтап: „За да докажеш истинността на тези думи, положете оръжие!“ Умирахме си от смях, докато командирът, човек на име сър Тибин — който е свестен, след като го опознаеш — не стори точно това. Всички стояхме на бойниците и гледахме

невярващо как империалистите струпват огромен куп мечове, копия и щитовете.

— Това убеди Олрик. Каза им, че не само ще изпрати помощ, но че лично щял да поведе силите си. Яздихме без почивка и очаквахме да срещнем затруднения с градските стени, но когато пристигнахме, портите бяха отворени. Хората се бяха вдигнали на бунт и искаха главите на Етелред и Салдур. Нападناхме двореца и срещнахме само символична съпротива — само малко пехотинци и тук-таме някой серет.

— По меча ти има кръв — отбеляза Ейдриън, сочейки острието.

— Да, това беше странно. Бях твърдо решен никога вече да не го изтеглям, но когато боят започна, той сам изскочи от ножницата.

— Ами Модина? — попита Амилия. — Тя... тя...

Лицето на Джерълд бе сериозно.

— Какво? — примоли се Амилия.

— В нейната спалня тази сутрин се е случил неприятен инцидент — каза пазачът.

Очите на секретарката се наляха със сълзи.

— Тя...

— Убила е регент Етелред.

— Какво?

— Наръгала го е с парче от огледалото си. Избегнала посегателство над живота си и изтичала в градината. Там събрала верните ѝ войници. Когато пристигнахме, тя ръководеше хората си като опитен генерал. Войниците ѝ ни отвориха портите на двореца. Заедно с меленгарци и северната армия надвихме останалите серети и верните на регентите стражници.

— Къде е тя сега? — попита Амилия.

— На трона си, приема клетви за вярност от монарсите, благородниците и рицарите — всички, дошли за сватбата.

Появиха се хора с носилки. Амилия се обърна към сър Бректън. С насълзени очи се изсмя неловко и каза:

— Оказахте се прав. Тя наистина ни спаси.

ГЛАВА 19

НОВИ НАЧАЛА

Модина стоеше сама на малкия хълм край града. За пръв път след повече от година излизаше извън стените на замъка. Четирима мъже с кирки бяха работили почти три дни, за да изкопаят в замръзналата земя дупка, достатъчно дълбока за гроба. Издълбаното за цели дни бе запълнено в рамките на минути, оставяйки тъмна могила сред бялото поле.

Събирането ѝ със света бе примесено с горчивина, защото първата ѝ дейност бе погребването на приятел. Гробарите се бяха опитали да ѝ обяснят, че по традиция трябва да изчака до пролетта, но тя бе настояла. Трябваше да го погребе.

Седемнадесет войника изчакваха в подножието на хълма. Някои обхождаха периметъра на кон, други не изпускаха от очи императрицата. Робата ѝ сияеше и се развяваше сред пустия пейзаж.

— Ти ми стори това — обвини могилата пред себе си.

Модина не го бе виждала от Далгрин. Знаеше за него по начина, по който знаеше за всичко.

Салдур се наслаждаваше на звука на гласа си, което правеше от него отличен наставник. Регентът дори си говореше сам. Когато не знаеше нещо, винаги свикваше експерти в убежището на кабинета си, единственото място, където се чувстваше сигурен. Повечето от имената и местата в началото ѝ звучаха безсмислени, но с течение на времето всичко се изясни. Модина научи за Андроус Билът от Ренидд, който убил крал Урит, кралица Амитьър и децата им. Андроус успял, за разлика от Пърси Брага, който провалил опита си да завземе Меленгар. Научи как монсеньор Мъртън, макар и верен на църквата, се превърнал в пречка, защото вярата му била истинска. Чу как регентите не могат да решат кое е най-голямото преимущество на крал Росуорт от Дънмор — алчността или страхливостта. Научи имената на Корнелиус и Космос ДеЛур, хора, у които регентите виждаха реална заплаха, освен

ако не бъдат контролирани. Влиянието им върху търговията бе ключово за имперската стабилност.

В началото Модина не се бе заслушвала в думите. С течение на времето постоянното им присъствие бе притиснало обгърналата я мъгла, пробивайки я. Денят, в който за пръв път се заслуша, бе този, в който *неговото* име долетя.

Регентите пиеха за него. Първоначално Модина си бе помислила, че той също се намира в кабинета и вдига наздравица заедно с тях, но стана ясно, че му се подиграваха. Усилията му бяха ключови за тях, но той нямаше да сподели плодовете на успеха. Говореха за него като за побъркан лунатик, който вече бил изчерпал полезността си. Вместо да го екзекутират, бяха го заключили в тайния затвор — мястото, където захвърляха непотребните им хора.

Той бе умрял сам в мрака. Лекарите казаха, че било от глад, но Модина знаеше истината. До болка познаваше демоните, които посещаваха заключените в чернотата — съжаление, безнадеждност и най-вече страх. Знаеше как действат — влизаха мълчешком, запълвайки празнотата, и растяха, докато не изблъскаха душата, докато не останеше нищо. Стволът оставаше, а сърцевината изгниваше. Лишено от сила, дървото на духа се прекършваше от първия повей на вятъра.

Тя коленичи, държейки грапава буца кал в ръката си. Баща ѝ обичаше почвата. Обичаше да я разронва с едрите си грубовати пръсти и да я души. Дори я опитваше. Целият негов свят се свеждаше до фермата и полето, ала това нямаше да бъде и нейното битие.

— Зная, че искаше да сториш добро — рече тя. — Зная, че вярваше. Смяташе, че ме защитаваш, че ме спасяваш. Може и да си спасил живота ми, но не спаси *мен*. Каква ли съдба щяхме да имаме, ако не бе подкрепял каузата ми? Ако не бе станал мъченик? Ако бяхме останали в Далгрин, би могъл да ни намериш нов дом. Ботуикови щяха да ме отгледат като своя дъщеря. Щях да бъда наранена, но може би щях отново да позная щастieto. Рано или късно. Бих се омъжила за някой фермер. Щях да преда, да плевя, да готвя, да отглеждам деца. Щях да защитавам семейството си. Дори щях да се боря с вълци и крадци. Съседите щяха да казват: „*От трудностите на младини е станала толкова силна.*“ Щях да живея спокоен, тих живот. Но ти промени всичко това. Вече не съм невинна девойка. Ти ме закали и ме

изкова в нещо друго. Зная твърде много. Видяла съм твърде много. А сега и убих.

Модина спря и се вгледа в небето. Сред синьото поле се виждаха само няколко облака. Цветът на небосвода бе онова изчистено синьо, видимо само в ясен зимен ден.

— Може би двата пътя не са чак толкова различни. Етелред беше просто вълк в човешка кожа, а империята е моето семейство.

Докосвайки гроба, тя тихо каза:

— Прощавам ти.

Сетне Модина се изправи и се отдалечи, оставяйки зад себе си могилата, в която почиваше дякон Томас.

* * *

Свещите бяха почти догорели, а те все още не бяха приключили със списъка. Очите на Амилия се затваряха, бореше се с изкушението просто да отпусне глава върху бюрото.

— Да спрем дотук и да продължим утре? — запита тя с надежда.

Императрицата поклати глава. Носеше робата, която Майнс ѝ бе дал. Откакто Модина пое контрол над империята, Амилия не я беше виждала да носи друго. С изключение на пиршеството след лова, императрицата не бе обличала мантията или полагала короната.

— Искам да приключим тази нощ. Не мога да оставя тези позиции незаети. Не е ли така, Нимбус?

— Най-добре би било да определим поне оставащите префекти. Ако ми разрешите, Ваше Високопреосвещенство, вие освободихте една трета от всички длъжности. Не бъдат ли назначени заместници, получената празнота може да предостави на войнолюбците възможност да нарушат целостта на империята.

— Още колко остават? — попита Модина.

Нимбус зарови нос в пергаментите.

— Незаети са още четиридесет и две позиции.

— Твърде много. Трябва да довършим това.

— Ако само не бе отстранила *толкова* много — рече Амилия с уморен глас.

След завземането на властта Модина работеше неуморно, изисквайки същото и от помощниците си. Настъпилата у нея промяна беше удивителна. Някога тихото, срамежливо дете, седяло пред прозореца всеки ден, се бе превъплътило във властна и силна императрица. Организираше държавните срещи, съдеше обвинените, назначаваше нови служители, дори нареди на Нимбус да ѝ преподава история и четмо.

Амилия ѝ се възхищаваше, но съжаляваше за прекомерната отдаденост. Заради множеството задължения, на Амилия ѝ оставаше малко време за сър Бректън. Секретарката бе сполетяна от странна носталгия за часовете, в които бяха затворени заедно.

Всеки ден императрицата, Нимбус и Амилия се събираха в стария кабинет на Салдур. Модина настоя да работят там, защото помещението съдържаше множество таблици, карти и свитъци. Тези записи бяха педантично категоризирани и представяха подробности от всички аспекти на империята. Тъй като не можеше да чете, Модина трябваше да разчита на Нимбус и Амилия да ровят из документите, дирейки отговор на въпросите ѝ. Нимбус беше от по-голяма полза в сравнение с Амилия, но Модина пак настояваше за присъствието ѝ.

— Ще ми се да можеше да отстраня и някои от благородниците — рече Модина. — Има неколцина крале и херцози, които по нищо не отстъпват на Салдур. Крал Арманд от Олбърн се е настанил на трона чрез убийството на крал Рейнълд. Не понасям мисълта, че е възнаграден за предателство. Убеден ли си, че не мога да го отстраня?

Нимбус потръпна.

— *Технически* можете. В качеството си на императрица и потомка на Новрон, вие сте полубогиня и властта ви над онези, които почитат Марибор, е безгранична. Това звучи добре на *теория*, но трябва да действате в съответствие с *реалността*. Силата на един управник идва от подкрепата на благородниците. Обидите ли прекалено много от тях, те не само не ще се подчиняват, но и ще се разбунтуват. Освен ако не възнамерявате да властвате единствено по волята на Марибор, предлагам да държим властващите благородници ако не щастливи, то поне доволни.

Нимбус се намести в стола си.

— Част от поддръжниците на Етелред и Салдур със сигурност подготвят преврат. Но предвид сегашната ситуация, убеден съм, че не

са сигурни как точно да процедират. Над година регентите усилено ви изтъкваха като императрица и богиня — възвишена и непогрешима. Сега, когато действително властта е във вашите ръце, ще е нужна някаква фина манипулация, която да убеди останалите да тръгнат срещу вас. Няма да е лесно да открият съюзници, но разполагат с някои предимства. Например неопитността ви. Очакват да направите грешки, от които да се възползват. Решението е да не допускате такива.

Модина се замисли за момент, сетне попита:

— Значи макар да съм всемогъща, трябва да се подчинявам на аристократите?

— Не, просто не трябва да допускате да поискат да се отърват от вас. Това може да бъде постигнато по два начина. Предразположете ги, давайки им желани от тях неща — власт, богатство, престиж. Или направете идеята да ви се противопоставят по-неприятна от преклонението. Аз лично си позволявам да препоръчам и двете насоки. Подхранвайте егото и ковчезето им, но се обградете с верни водачи. Хора като Олрик от Меленгар например. Той се е доказал като достоен за доверие, вече сте спечелили благодарността му, спасявайки неговото кралство. Укрепете позицията му с изгодни търговски споразумения. Отгледайте семето на изолираната монархия в икономически, политически и военен съюзник. Имате ли мощни съюзници, благородниците ще се замислят, преди да ви нападнат.

— Но Меленгар дори не е част от империята.

— Още по-добре. Онези, които са в нея, ще се съревновават за сила помежду си. Всеки ще иска да се изкачи на по-високо стъпало. Тъй като Олрик няма да е част от тази стълба, никой няма да се почувства низвергнат заради привилегиите му. Ако постъпехте по същия начин с някой благородник, това щеше да се изтълкува като фаворизиране и щеше да предизвика ненавист. Можете да обявите помощта за Меленгар като *благоразумна външна политика*. Подкрепяйки Олрик, изграждате съюзник, който не е лесен за нападане. И като такъв, ще бъде по-благодарен.

— Но няма ли това да излезе скъпо? Откъде ще намеря парите? Хората вече изнемогват от данъците — рече императрицата.

— Бих препоръчал среща с ДеЛурови. Главната им дейност протича извън *официалните* канали, но предоставянето на легитимност ще е от полза и от двете страни. Като се имат предвид

скорошните проблеми с Ба Ран Гхазел, Корнелиус ДеЛур би погледнал отзивчиво на предложението за имперска защита.

— Напоследък си мислех за него. Смяташ ли, че е добра идея да го назнача за търговски секретар?

Нимбус се усмихна, понечи да заговори, спря, накрая рече:

— Смятам, че това притежава известни сходства с назначаването на пияница за кръчмар, но мислите в правилната посока. Вероятно подобър избор би било назначаването на Корнелиус ДеЛур за префект на Колнора. Доскоро Колнора бе управлявана от търговски град, така че съобразяването с тази традиция ще заздравя отношенията ви с търговците и с ДеЛурови като цяло. И няма да ви коства нищо.

— Харесва ми идеята за Корнелиус като префект — рече Модина, обръщайки се към Амилия. — Покани го на аудиенция. Ще му предложим идеята и ще видим какво ще каже.

Императрицата върна вниманието си върху Нимбус.

— Има ли нещо друго, изискващо намеса?

— Предлагам да създадете имперски представители, обучени тук в Акуеста, които да пътуват и пренасят инструкции. Те могат да бъдат вашите очи и уши, с които да наблюдавате местните администратори. Манастирите са едно от потенциалните места, от които да наберете нужните хора. Монасите са образовани, свикнали да живеят бедно. Ще ви служат особено отдадено заради новронското ви потекло. Религиозната разпаленост често може да се окаже по-силна от богатството, което ще направи служителите ви по-малко податливи на подкуп. А, и още нещо, никога не назначавайте някой местен в родната му провинция, също така и ги сменяйте често. Това няма да им позволи да се сближат прекалено с онези, които надзират.

— Като че си нямах достатъчно работа — Модина въздъхна. — Най-добрият подход е да разделяш и завладяваш. Имаш ли списък с оставащите префекти, Нимбус?

— Да — той се зарови в купчината и измъкна куп пергаменти. — Позволих си да отбележа най-добрите кандидати. Ще ги прегледаме ли?

— Не, доверявам се на преценката ти.

Нимбус изглеждаше разочарован.

— За да спестим време, призови избраните от теб и ги интервюирай лично. Ако си доволен, назначавай ги. Какво следва?

— Ами Салдур? — попита Нимбус.

Модина въздъхна още веднъж и се отпусна в стола си.

— Много от останалите могат да бъдат съдени за измяна, но той е друг случай — обясни Нимбус. — Той не беше само регент. Бил е и един от най-мощните духовници на нифронската църква. Една екзекуция би била... *неприятна*. Салдур е твърде опасен да бъде оставен жив — и твърде опасен за екзекуция. Предлагам да го държим затворен за неопределено време.

— Не! — внезапно рече Модина. — Не мога да направя това. Прав си, че ситуацията е уникална, но трябва да реша това по един или друг начин. Макар да е в кулата, а не в тъмницата, няма да държа никого затворен вечно. Дори с достатъчно храна, вода и светлина, знанието, че никога няма да бъдеш свободен, те разяжда отвътре. Никому няма да причиня това, дори и *на него*.

— Патриархът още не се е върнал в Ерванон. Отседнал е в катедралата. Ако го убедим да се отрече от Салдур, би било възможно да екзекутираме бившия регент без последствия. Да уредя ли среща?

Модина кимна.

— Това ли е? — попита Амилия. — Можем ли да си лягаме вече?

— Да, смятам, че това е достатъчно засега — каза им Модина. — Благодаря и на двама ви за помощта. Не бих се справила без вас.

— На ваше разположение, Ваше Високопреосвещенство — отвърна Нимбус.

— Знаеш ли, Нимбус, не е нужно да си толкова официален. Сами сме. Можеш да ме наричаш Модина.

— Не си губи времето — рече Амилия. — Не можеш да го спреш. Повярвай, опитвала съм. Почти година не го оставях на мира, а той все още ме нарича милейди.

— Почитта ми към двете ви налага това.

— Честно казано, Нимбус — каза му Модина, — ти трябва да си канцлер. И без това вършиш тази работа зад кулисите. Не разбирам защо не искаш да приемеш длъжността.

— Щастлив съм да служа сега, когато сте в нужда, ала кой може да каже какво крие бъдещето?

Императрицата се намръщи.

— И още нещо — каза Нимбус. — От север долитат някакви странни слухове. Информацията е схематична, но изглежда има

някакви неприятности.

— Какви по-точно?

— Не зная със сигурност. Чух само, че Дънмор прелива от бежанци, отправили се на юг.

— Добре е да пратиш някого да провери какво става — каза му Модина.

— Вече го сторих. Помолих генерал Бректън да проучи нещата, той изпрати три отделни патрула. Но преди доста време.

— И? — поинтересува се императрицата.

— Никой от тях не се върна — отговори Нимбус.

— Предположения?

Менторът сви рамене.

— Вероятно лошото време ги е забавило. Макар най-вероятният отговор да е чума. Ако патрулите са посетили заразен град, биха останали там, за да не донесат заразата със себе си. Но дори и така, болестите притежават свой начин на пътуване. Най-добре би било да се подготвим за епидемия.

Модина въздъхна.

— Ще свърши ли някога това?

— Искаш отново да си на прозореца, нали? — попита Амилия.

* * *

Компания на Ейдриън в лазарета правеха Ариста Есендън и Дигън Гаунт. През първите три дни боецът бе зает единствено със спане. Имаше само смътна представа, че раните му биват защити и превързани. Когато се събудеше, виждаше Ройс край леглото си, закрил лице с качулка. Качилият краката си на стол крадец изглеждаше заспал, ала Ейдриън го познаваше.

Когато боецът си възвърна достатъчно силите, за да може да се съсредоточава, Ройс го осведоми за случващите се събития. Добрите новини бяха, че Модина изглежда бе поела империята в свои ръце. А лошите — Мерик Мариус и Луис Гай успели да избягат.

На седмия ден Ейдриън се чувстваше достатъчно силен, за да се изправи на крака. Преместиха го в спалня на третия етаж. Всеки ден се разхождаше по коридора, подкрепян от Ройс, Албърт или Ренуик.

Виконтът и оръженосецът бяха редовни посетители, но Ейдриън нямаше възможността да благодари на херцога и херцогинята от Рочел, които си бяха заминали. По подобие на останалите събрани благородници, те също се бяха заклели във вярност на императрицата. Албърт продължи да се възползва от стаите на Джени и Лио, тъй като никак не бързаше да замени луксозните покои с аскетичната монашеска килия. Понякога Моувин и Олрик се отбиваха, обикновено на път да посетят Ариста. Дори Нимбус надникна веднъж-дваж, но Ройс и Ренуик, които се редуваха, неизменно бдяха до Ейдриън ден и нощ.

Принцесата се възстановяваше две врати по-надолу. Макар все още немощна и измършавяла, Ариста оздравяваше по-бързо от Ейдриън, ако се съдеше по скоростта на стъпките ѝ край вратата му. Първоначално брат ѝ или Моувин я бяха придружавали, но напоследък започна да се движи сама. Ейдриън беше разочарован, че никога не се отбива в стаята му. На свой ред той също не ѝ отиваше на гости.

Дигън Гаунт се бе намирал на прага на смъртта и малцина очакваха да се възстанови. По настояване на Ейдриън, Ройс го наглеждаше и донасяше информация за състоянието му. Гаунт се давеше и повръщаше дори и пилешки бульон. Една нощ лекарите бяха повикали свещеник, но Гаунт някак оцеля. Последните сведения говореха, че Гаунт вече ядъл твърди храни и започнал да наддава.

— Готов ли си за нова разходка? — попита Ройс, подавайки наметалото на Ейдриън.

Събудил се наскоро, Ейдриън си търкаше очите.

— Ама много си бърз. Нещо против да се облекча първо? Някой май няма търпение да се върне при Гуен?

— Да, а ти обираш цялото внимание. Сега ставай.

Ройс помогна на приятеля си да се изправи на крака. Усещайки опъна на конците, Ейдриън скриви лице.

— Как е главата?

— Много по-добре. Вече не ми се вие свят. Май мога и сам да вървя.

— Може и да е така, но все пак се облегни на мен. Не искам да се строполиш по стълбите и да ти се отворят раните. Ако това стане, ще съм затворен тук за още една седмица.

— Състраданието ти е несравнимо — рече Ейдриън, потръпвайки при обличането на туниката.

— За начало нека те смъкнем до градината. Ако и тогава се чувстваш добре, може да опиташ да ходиш сам.

— Ама наистина ли? — отвърна боецът.

Използвайки Ройс за патерица, той изкуцука в коридора.

Остави се приятелят му да го поведе към главното стълбище. Очакваше болка, но усещаше само дребен дискомфорт.

— Знаеш ли, в тъмницата говорех сериозно. Оценявам помощта ти — рече Ейдриън.

Патерицата се изсмя.

— Осъзнаваш, че не съм *направил* нищо, нали? Нещата щяха да се развият по абсолютно същия начин, ако си бях останал с Гуен в Уиндърмиър. Тя все настоява, че трябвало да те спася, но ти изглежда се оправяш сносно и сам. Е, не точно сега, но знаеш какво имам предвид.

Достигнаха градината и Ройс помогна на Ейдриън да слезе. Времето се бе затоплило и бе необичайно приятно. Отвсякъде долиташе звукът на капеща вода — снегът се топеше.

— Ранна пролет? — попита боецът.

— Само временно, убеден съм — отговори Ройс. — Нищо толкова прекрасно не се задържа дълго време. Добре, сега си на равна земя, опитай се да идеш до портите. Аз ще те чакам тук.

Даже две седмици по-късно градината все още носеше белези от сраженията. Тъмни петна и сажди по стените, счупена количка, липсваща врата и няколко натрошени прозореца говореха за станалото по време на пленничеството му.

Ейдриън зърна и друг пациент да прави дневната си разходка. Ариста носеше простовата синя рокля и бе наддала достатъчно, та отново да заприлича на себе си. Размяташе ръце и вдишваше дълбоко свежия въздух, обикаляйки из градината. Косата ѝ бе пусната и се вееше.

— Ейдриън! — викна тя, щом го видя.

Той се помъчи да се поизправи и трепна.

— Нека ти помогна — тя се втурна към него.

— Не, не, днес се опитвам да бъда соло. Ройс поотслаби тиранията си — посочи с палец към крадеца, който чакаше край

вратите на палата. — Изненадан съм, че Олрик ви оставя да обикаляте сама.

Тя се изсмя, показвайки двама добре въоръжени пазача, чиито очи никога не се отделяха от нея.

— Пази ме като квачка. Малко е посрамващо, но няма да се оплаквам. Знаеш ли, че той плака в нощта, когато ни спасиха? Олрик винаги е приличал повече на майка ни. Но как бих могла да се ядосвам някому, задето е загрижен?

Заедно се приближиха до пейка. Слънцето бе стопило снега от нея, изсушавайки я впоследствие. Двамата седнаха. Ейдриън приветства почивката.

— Олрик се справи отлично — каза той. — Сигурен съм, че е било трудно за него да напусне Медфорд и да се оттегли в Дрондил Филдс. Ройс ми каза, че взел доста граждани със себе си.

Тя кимна.

— Да, това влошило обсадата. Стотици хора били натъпкани в коридорите, залите, из двора. Само след месец храната започнала да не достига, защото имало прекалено много гърла. Съветниците на Олрик му казали да не храни болните, но той не ги послушал. Някои от слабите умрели. Граф Пикъринг казал, че Олрик трябвало да се предаде, за да спаси останалите. Моувин ми каза, че Олрик бил планирал тъкмо това. Възнамерявал да изчака края на Зимния фестивал. Гордея се с брат си. Знаел е, че ще го убият, но е бил готов да се пожертва за хората си.

— Как са сега нещата в Дрондил Филдс?

— О, чудесно. Снабдяването вече не е проблем, граф Пикъринг управлява оттам. Не съм сигурна дали знаеш, но Медфорд бе разрушен. Дрондил Филдс ще трябва да функционира като столица, докато Олрик не е в състояние да възстанови разрушеното. Това е забавно, защото тъкмо такова е било предназначението ѝ в началото.

Ейдриън кимна. Двамата мълчаливо се загледаха в градината. Неочаквано принцесата взе ръката му и стисна. Поглеждайки, той я видя да му се усмихва топло.

— Искам да ти благодаря, задето се опита да ме спасиш — каза Ариста. — Нямах представа колко много означава това. Когато бях в... — тя замлъкна и се загледа в някаква далечна, невидима точка. По лицето ѝ пробягна сянка, задържала се достатъчно дълго, за да накара

долната ѝ устна да затрепери. Когато заговори отново, гласът ѝ бе тих и по-неуверен. — Чувствах се много самотна. Не си бях представяла, че е възможно.

Ариста се изкикоти тихо.

— Бях толкова наивна. Когато първоначално бях заловена, смятах, че ще мога да се изправя срещу смъртта храбро — както Олрик възнамерявал — принцесата отново замлъкна, оглеждайки голата градина и облизвайки устни. — Срам ме е да призная, че накрая се бях предала изцяло. Не се интересувах от нищо. Просто исках страхът да престане. Бях ужасена, толкова ужасена, че... И тогава... тогава чух гласа ти — отново се усмихна тъжно. — Първоначално не можех да повярвам на чутото. Звучеше като птича песен посред зимата — толкова топло, толкова дружелюбно, толкова не на място. Политах в пропаст и в последния миг ти се протегна, сграбчвайки ме. Само гласа ти. Само думите ти. Не зная дали някога ще мога да изразя колко много значат.

Той кимна и също стисна ръката ѝ.

— Радвам се, че съм бил от полза, милейди — почтително кимна.

Още известно време поседяха мълчаливо. Когато тишината бе станала почти неловка, Ейдриън попита:

— Какво ще правите сега? Ще се върнете с Олрик в Дрондил Филдс?

— Всъщност точно за това искам да поговоря с теб — ала не днес. И двамата още не сме се излекували. Ще почака, докато се възстановим. Знаеш ли, че Есрахаддон е мъртъв?

— Да, узнахме.

— Той дойде при мен в нощта, в която го убиха. Каза ми нещо, нещо свързано с Дигън Гаунт... — гласът ѝ заглъхна, когато тя погледна към портата с любопитно изражение. — Кой е това? — посочи тя.

Ейдриън проследи погледа ѝ и видя самотен ездач. Той беше слаб, дребничък и носеше расо. Бе се притиснал към врата на коня. Влизайки в двора, той падна по лице в кишата. Ройс се намираше най-далече, но първи успя да стигне при него. Неколцина слуги го последваха. Ейдриън и принцесата също се приближиха. Когато стигнаха, Ройс вече бе обърнал мъжа и бе отметнал качулката му.

— Майрън? — запита невярващо Ейдриън. Взираше се в познатото лице на приятеля им от Уиндското абатство. Монахът беше в безсъзнание, но нямаше следа от рана.

— Майрън? — объркано рече Ариста. — Майрън Ланаклин от Уиндърмиър? Мислех си, че той никога не напуска манастира.

Ейдриън кимна.

— Така е.

* * *

Монахът лежеше на една койка в лазарета. Две камериерки и придворният лекар се грижеха за него. Донесоха вода и изчистиха калта от лицето, ръцете и краката му, търсейки рани. Майрън се свести сепнато, огледа се паникьосано, сетне се строполи отново. Мъчителен стон се отрони от устните му, последван от:

— Ройс?

— Какво му е? — попита Ейдриън.

— Просто е изтощен — каза лекарят. — Нуждае се от храна и вода.

Още не бе изрекъл думите си, когато влезе човек с димяща купа.

— Толкова съжалявам — каза Майрън, отваряйки отново очи и спирайки ги върху Ройс. — Толкова съжалявам. Убеден съм, че вината е моя. Трябваше да *сторя* нещо... Не зная какво да кажа.

— По-бавно — сопна се Ройс. — Започни отначало и ми кажи всичко.

— *Всичко?* — запита Ейдриън. — Спомни си с кого говориш.

— Преди четири дни аз и госпожица ДеЛанси говорехме с Рениан. Аз му разказвах за книгата, която точно бях довършил. Беше рано и бяхме сами в градината. Всичко бе толкова тихо. Нищо не чух. Може би, ако бях чул...

— На въпроса, Майрън — раздразнението на Ройс нарастваше.

— Той се появи от нищото. Разговарях с Рениан, когато я чух да възкликва задавено. Когато се обърнах, той беше зад нея, притиснал нож към гърлото ѝ. Бях толкова изплашен. Не исках да направя нещо, което да нарани госпожица ДеЛанси.

— Как изглеждаше? *Кой* притисна нож към гърлото ѝ? — напрегнато попита Ройс.

— Не зная. Не се представи. Приличаше малко на теб, но беше по-едър. Бледа кожа, като нов велен — и тъмни очи, много тъмни. Рече ми: „Слушай внимателно. Казаха ми, че помниш всичко, което си чул или прочел. За *нейно* добро се надявам това да е истина. Ще отидеш до двореца в Акуеста, ще намериш Ройс Мелбърн и ще му предадеш съобщение. Всяко забавяне или грешка може да ѝ струва живота, така че внимавай.“

— Какво гласи съобщението? — каза крадецът.

— Беше странно, но ето какво ми каза: „Черната царица пленява кралската пешка. Белите топове се оттеглят. Черната дама пленява офицер. Топ на С5. Шах. Бяла пешка взема кралица и офицер. Гробът на Джейд, пълно лице.“

Ройс изглеждаше опустошен. Отстъпи назад и се олюля. Дишайки тежко, приседна на едно легло.

— Какво има? — притеснено попита Ейдриън. — Ройс?

Приятелят му не отговори. Не погледна към него или към друг. Пресмяташе нещо, по напрегнатото му изражение Ейдриън прецени, че нещата са много сериозни.

— Ройс, говори. Какво означава това? Зная, че е код, но какво казва?

Ройс се изправи.

— Гуен е в опасност. Трябва да вървя.

— Изчакай да си взема оръжията.

— Не — рязко каза крадецът. — Искам да стоиш настрана.

— Да стоя настрана? От какво? Ройс, откога...

Лицето на Ройс застина в спокойна маска.

— Погледни се — куцаш насам-натам. Мога да се справя. Ти си почини. Не е чак толкова сериозно.

— Не прави това. Не се опитвай да ме ръководиш. Нещо ужасно се случва. Мерик, нали? Той обича шаха. Какво означава съобщението? Аз те накарах да ми помогнеш да намеря Гаунт, ако трябва да сторя нещо, бих искал да помогна. Како е намислил Мерик?

Лицето на Ройс се промени отново. Спокойствието изчезна, разкривайки емоция, която Ейдриън никога не бе виждал у приятеля си — ужас. Когато заговори, гласът му потрепваше.

— Ще вървя, а ти *трябва* да стоиш настрана.

Ейдриън забеляза, че ръцете на приятеля му се тресяха. Когато и Ройс видя това, бързо ги мушна под плаща си.

— Не ме следвай. Оздравявай и върви по пътя си. Вече няма да се виждаме. Сбогом.

Ройс се стрелна навън.

— Чакай! — викна Ейдриън. Замъчи се да се изправи и тръгне след него, но бе късно. Ройс вече беше изчезнал.

ГЛАВА 20

ПРИВЕТ ДАМСКИ ГАМБИТ

Бе късно, а Ариста се разхождаше по балкона на стаята си. Бурята от миналата нощ бе навяла сняг върху перилата, а от стрехите се плезеха ледени висулки. В светлината на почти пълната луна всичко изглеждаше неземно красиво, като в приказка. Пристягайки плащ, Ариста наметна качулката, така че се вираше в света през поръбен с кожа визьор. И пак студът я досегна. Обмисляше варианта да се прибере вътре, но трябваше да стои на открито. Трябваше да вижда небето.

Не можеше да спи. Чувстваше се неспокойна — не я свърташе на едно място.

Въпреки изтощението, спането бе почти невъзможно. Кошмарите не я изненадваха, като се има предвид какво бе преживяла. Често се будеше в тъмното, плувнала в пот, убедена, че все още се намира в тъмницата — убедена, че удрящите се в прозорците снежинки са драсканията по пода на плъх на име Джаспър. Сетне идваха мислите за Ейдриън. Часовете мрак в онази дупка бяха оголили преструвките, принуждавайки я да види истината. В най-отчаяния си момент бе мислила за него. Само звукът на гласа му се бе оказал достатъчен, за да я спаси, а мислите за собствената ѝ смърт бяха изтикани при самата представа, че той е ранен.

Беше влюбена в Ейдриън.

Осъзнаването носеше със себе си горчилка, тъй като бе ясно, че той не споделя чувствата ѝ. Думите му представляваха общо окуражаване, същите слова, които би ѝ предложил всеки. Можеше и да е загрижен за нея, но не я обичаше. Ариста гледаше донякъде на това като на благословия, тъй като всеки мъж, когото бе обичала, умираше. Нямаше да понесе и неговата смърт. Заклучи, че трябва да си останат приятели. Близки приятели, надяваше се, но нямаше да застраши дружбата им. Зачуди се дали Хилфред я наблюдава отнякъде, смеейки се на иронията или ронейки състрадателни сълзи.

Но не мисълта за Джаспър задържаше принцесата на балкона онази нощ. Друг призрак витаеше из изтормозения ѝ ум, нашепвайки спомени. Нещо се случваше. Бе усетила това още откакто я измъкнаха от затвора. Първоначално сметна, че това е резултат от изгладняването. Виене на свят, което засягаше сетивата ѝ. Но сега осъзнаваше, че е нещо повече.

... на Зимния фестивал Ули Вермар свършва. Те ще дойдат — без рога всички ще умрат. Само ти знаеш — само ти можеш да спасиш...

Думите на Есрахаддон отекваха из главата ѝ, но тя не можеше да разбере значението им.

Какво е Ули Вермар? Кой ще дойде?

Очевидно нещо не се бе случило. След най-късия зимен ден нещо се бе променило. Усещаше го. Въздухът пращеше от напрежение. Макар да знаеше как да черпи от естествената сила на света, Ариста с шок установи, че светът можеше да ѝ отговаря, обръщайки се към нея на език, който тя не разбираше напълно. Състоеше се от едва доловими впечатления, смътни чувства, които тя преди бе отхвърляла като игра на въображението. Всички признаци говореха за голяма промяна. Тя, подобно на всички живи същества, свързани със средата си, долавяше това, както усещаше и приближаването на зората. След този Зимен фестивал щеше да се случи нещо различно. Нещо рядко, нещо старо, нещо величествено бе отминало. Погледна на североизток. Беше там, носейки се към тях.

Идват.

Сепна я глас.

— Ана каза, че си тук.

Ариста се извъртя и видя Модина, която носеше семпла рокля. Бе скръстила ръце срещу студа. Повече приличаше на момичето, което принцесата бе срещнала в Далгрен, отколкото на императрица.

— Извинявай, не исках да те стресна.

Ариста се стегна и направи реверанс.

— Нищо подобно, Ваше Високопреосвещенство.

Модина въздъхна.

— Моля те, не започвай и ти. Достатъчно хора имам, които целуват пода. Не искам и ти да станеш една от тях. И съжалявам, че не те посетих по-рано.

— Ти си императрицата — *истинската* императрица. Убедена съм, че времето ти е ограничено. А защото аз все още съм посланикът на Меленгар, трябва да те поздравявам и да се обръщам към теб формално.

Модина се намръщи.

— Вероятно бихме могли да прескочим формалностите, когато сме сами?

— Щом това желаеш.

— Искях да те уведомя, че вече официално сме съюзници. Тази сутрин подписах търговско споразумение и пакт за взаимопомощ с Олрик.

— Чудесно — Ариста се усмихна. — Макар да ме лишаваш от работа.

— Може ли да влезем? Тук е истински мраз — Модина пое към стаята на Ариста.

В приглушената светлина принцесата забеляза нещо, оставено върху леглото.

— Толкова се притеснявах за теб — прошепна Модина, неочаквано прегръщайки силно принцесата. — И те посещавах почти всяка вечер. Но ти спеше.

— Ти спаси мен, брат ми и кралството ми — отвърна Ариста, отвърщайки на прегръдката. — Наистина ли смяташ, че се чувствам пренебрегната?

Модина я пусна.

— Съжалявам, че отне толкова дълго. Съжалявам, че трябваше да стоиш в онова... онова... място. Не спасих дякон Томас, нито Хилфред. Може би ако бях предприела нещо по-рано...

— Недей — рече Ариста, виждайки очите на императрицата да се навлажняват. — Няма за какво да се извиняваш.

Модина кимна и обърса очи.

— Искях да ти дам нещо... нещо специално.

Отиде до леглото и разгърна една позната роба, която се разля в блестящи вълни.

— Разпознаваш ли я?

Ариста кимна.

— Не мога да си представя, че на света има две такива роби. Смятам, че той би искал ти да я носиш. Аз също мисля така.

* * *

Модина тъкмо бе напуснала стаята на Ариста и минаваше покрай полуотворената врата на Дигън, когато той се провикна:

— Ей, почакай!

Тя спря и бутна вратата, гледайки го през прага.

Висок и много слаб, той се бе излегнал, опрял гръб на купчина възглавници.

— Гърнето ми трябва да бъде изпразнено, стаята започва да смърди. Ще се погрижиш ли за това?

— Не съм камериерка — отвърна Модина.

— О? Сестра ли си? Защото още не се чувствам особено добре. Не бих отказал малко храна. Говеждо например — може би пържола?

— Не съм и медицинска сестра.

Дигън изглеждаше раздразнен.

— Каква полза от теб тогава? Слушай, току-що се измъкнах от затвора, а там буквално гладувах до смърт. Заслужавам малко състрадание. Нуждая се от още храна.

— Ако желаеш, мога да те придружа до кухнята, където ще ти намерим нещо.

— Шегуваш се, нали? Не чу ли какво казах току-що? Болен съм. Слаб съм. Няма да щъкам насам-натам като някой плъх.

— Със стоене в леглото няма да си върнеш силата.

— Май каза, че не си сестра. Слушай, ако няма да ми донесеш нищо, поне намери човек, който ще го стори. Не знаеш ли кой съм?

— Ти си Дигън Гаунт.

— Да, но знаеш ли кой съм?

Тя го погледна объркано.

— Съжалявам, не зн...

— Можеш ли да пазиш тайна? — запита със заговорнически тон, привеждайки се напред.

Модина кимна.

— Оказва се, че аз съм Наследникът на Новрон — Модина се престори на изненадана, а Гаунт се ухили в отговор. — Зная — и аз бях шокиран. Едва наскоро научих.

— Но аз си мислех, че императрица Модина е Наследникът.

— Доколкото чух, това било слух на старите регенти.

— Значи планираш да свалиш императрицата от престола?

— Не е нужно — смигна той. — Чух, че била млада и красива, така че просто ще я взема за жена. Чух също, че била популярна, така че ще се възползвам и от това. Виждаш ли колко хитро?

— Ами ако тя не поиска да склучи брак с теб?

— Ха! Че защо да не иска? Аз съм Наследникът на Новрон. Подобър жених няма да намери.

Модина забеляза как Гаунт се вира в нея още по-напрегнато. Езикът му пробяга по горната му устна.

— Ти си хубавка, знаеш ли? — погледът му отскочи към празния коридор. — Защо не хлопнеш вратата и не скочиш ей тука? — потупа завивките.

— Нали беше изнемощял.

— Казах че съм слаб, а не изнемощял. Пък и не съм *чак* толкова отслабнал. Ако няма да ми донесеш нещо за хапване, най-малкото поне можеш да ми сгрееш леглото.

— Не мисля, че това е най-малкото. Бих могла да направя и още по-малко.

Той се смръщи.

— Знаеш ли, щом оздравея, ще стана император. Добре ще е да си по-любезна с мен. Бихме могли да продължим и след сватбата. Очаквам да имам няколко *придворни дами*, ако разбираш какво имам предвид. Ще се грижа добре за тях. Това е шансът ти да се вредиш първа.

— И какво точно означава това?

— Е, знаеш. Грижа се за теб. Давам ти стая в двореца. Предоставям ти хубави дрешки. Такива неща.

— Вече си имам всичко това.

— Да, но може и да го изгубиш, като взема властта. Така ще си сигурна, че бъдещето ти е осигурено. Е, какво ще кажеш?

— Удивително, но ще откажа.

— Както искаш — Гаунт махна с ръка. — Ама ако видиш някоя камериерка, кажи й да си довлече задника и да вдигне гърнето, става ли?

На стълбището Модина срещна един от портовите стражници, който се изкачваше.

— Ваше Високопреосвещенство — той се поклони и зачака.

— Да? — попита тя.

— На входа има човек, настояващ за аудиенция.

— Какво? Сега?

— Да, Ваше Високопреосвещенство. Казах му, че това не е възможно.

— Става късно. Кажете му да потърси придворния чиновник на сутринта.

— Вече го сторих, но той твърди, че със семейството си трябвало да заминат призори. Били дошли за Зимния фестивал, искал да направи един последен опит да ви види преди да заминат. Каза, че сте го познавали.

— Представи ли се?

— Да, Ръсел Ботуик от Далгрен.

Модина се оживи.

— Къде е той сега?

— Оставих го да чака на портата.

В Далгрен Ботуикови бяха за нея като второ семейство. Бяха се грижили за нея след смъртта на майка ѝ. Модина се развълнува от предстоящата среща със старите си приятели. Полетя надолу по стълбите, принуди стражниците трескаво да отворят вратите. Бързо закрачи през градината, съжалявайки, че не си е донесла плащ. Нощта бе мрачна. Докато вървеше към портата съжали и за липсата на фенер. Да види Ръсел и Лина щеше да е твърде хубаво, за да е истина. Щеше да им даде най-хубавите стаи в двореца и цяла нощ щяха да си припомнят старите времена... по-добрите времена.

Докато минаваше покрай конюшната, някакъв глас я повика.

— Тракия?

Тя се извъртя и с изненада видя Ройс.

— Какво правиш тук? Ела с мен до портата. Ботуикови са там.

— Искам да знаеш, че много съжалявам.

— За кое?

В очите му имаше тъжно изражение, когато някаква ръка запуши устата ѝ. За момент тя се замята, но всичко свърши бързо. Само чу да прошепва:

— Съжалявам.

* * *

Дворцовата камбана заби преди зазоряване. Ейдриън и останалите обитатели на третия етаж пристъпиха в коридора. Ариста носеше сияещата роба на Есрахаддон, а Дигън Гаунт се прозяваше, увивайки одеяло около раменете си.

Амилия и Бректън водеха отряд войници.

— Някой от вас да е виждал императрицата?

— Не и от снощи — рече Амилия.

— Какво става? — раздразнено изръмжа Гаунт. Ейдриън го виждаше за пръв път след тъмницата.

— Императрицата е изчезнала — обяви Бректън. Направи знак на войниците, които започнаха да претърсват стаите.

— И за какво е цялата тази връва? Проверете спалнята на най-красивия й слуга — каза Гаунт. — Вероятно просто е заспала след това.

— Епископ Салдур също липсва — каза Бректън. — Пазачът в кулата и двамата при портата са мъртви.

Войниците приключиха с претърсването на стаите и се върнаха в коридора.

— Как би могъл да се измъкне Салдур? — попита Ариста. — И защо му е да взема Модина?

Ейдриън я погледна косо, сетне заби поглед в пода.

— Не е бил Салдур.

— Но кой би могъл... — поде Ариста.

Ейдриън я прекъсна:

— Ройс я е отвел. Отвел е и двама им. „Бяла пешка взема кралица и офицер.“ Това е дамски гамбит и Ройс го е приел.

ГЛАВА 21

ЛАНГДЪНСКИЯТ МОСТ

Пълната луна подаваше месестото си лице през една пролука в облаците, оглеждайки се в реката. Бернум блестеше като лъскава змия, виеща се из сърцето на Колнора. Множество складове не й позволяваха да се изкачи от коритото, заспали в студената зимна нощ. Отдалечен от жилищните райони, търговският окръг бе пуст по това време. Заскрежени лампи във формата на лебеди плуваха по протежението на моста Лангдън, потопили висулките в сияние. Отново заваля сняг. Снежинките се мятаха из въздуха, понесени от вихрите на реката. Бернум ревеше като ненаситен звяр.

Ройс стоеше в сенките на северния край на моста. Напук на студа, бе плувнал в пот. Зад него Салдур и Модина стояха мълчаливо, ръцете им вързани зад гърба. Не им бе запушвал устите — не се налагаше. Бе им изтъкнал няколко причини да пазят тишина.

Да измъкне Салдур от затворническата кула бе лесна работа. Бившият регент не се бе противил, подчинявайки се тихо на всяка прошепната заповед. Това бе разочаровало Ройс, надявал се да възникне оправдание за респектирането на този си пленник. С Модина нещата бяха различни. За нея изпитваше искрено съжаление. Просто не му оставаше избор. Бе стиснал врата й с най-леката възможна сила, за да я зашемети безболезнено. Бе сигурен, че се е свестила с ужасно главоболие, но иначе невредима.

Крадецът изучаваше складовете от другата страна на моста. Единият имаше четирилистна детелина. Това бе мястото, където уби любимата на Мерик — по времето, когато и тримата работеха за Черния диамант като наемни убийци. *Гробът на Джейд*. Притесняваше го посланието, което Мерик отправяше с този си избор на местоположение.

Хвърляйки още един поглед и преценявайки положението на луната, Ройс запали фенер и пристъпи на улицата. Два напрегнати

мига по-късно на другия край на моста също изгря светлина. Мерик беше там. Гуен също беше с него.

Жива е!

Сърцето на Ройс подскочи. Облекчението се смеси с тревога. Тя беше толкова близо, ала не достатъчно. Други не се виждаха — Диамантите липсваха. Ройс очакваше членовете на гилдията да го заобиколят още при влизането му в града. Или Мерик бе уредил нещата, или те бяха решили, че не искат да имат нищо общо с *тази* транзакция.

— Покажи ги — гласът на Мерик долетя през ледения въздух.

Ройс направи знак и пленниците му пристъпиха до него от сенките.

— Заради това ще удвоя наградата ти, Мариус — викна Салдур. — Ще станеш маркиз на Меленгар. Ще... — проплака болезнено, защото Ройс бе прокарал Алвърстоун по рамото му. Сияещото острие проряза робата и облиза кожата на регента.

— Да не забравихме споразумението? — сопна се Ройс.

Погледна към Модина, която стоеше притихнала. Императрицата не показваше гняв, страх или озлобление. Не се бореше. Просто изчакваше.

— Прати ги — нареди Мерик.

— Не тичай, Салдур — рече Ройс. — Крачките ти да съвпадат с тези на Гуен. Бива ме да хвърлям кинжал, а ти ще си в обсега ми до средата на моста. Прекосиш ли я преди нея, това ще е последната крачка в живота ти.

Пленниците пристъпиха едновременно с Гуен. Тя носеше тежко вълнено наметало и ботуши, които не ѝ принадлежаха. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Ръцете ѝ бяха вързани зад гърба и не можеше да отмести увисналата разчорлена коса или да отпусне уста. Тримата вървяха болезнено бавно.

За Ройс светът се сведе до тримата зложници на моста. Пленниците се разминаха, споглеждайки се само за миг. Вятърът задуха по-силно, развявайки косата ѝ. Сърцето на Ройс щеше да се пръсне, когато тя затича. Вече не се интересуваше за останалите. Салдур можеше да владее и цял Елан. На него му стигаше Гуен. Щяха да идат в Авемпарта — да потеглят още тази нощ. Колата вече бе натоварена с провизии и запрегната със силни коне. Щеше да я отведе

там, където никой нямаше да може да я докосне. Най-сетне щеше да има място, което да нарече свой дом — и живот, достоен за живеене. Всяка нощ щеше да спи с Гуен в обятията си, знаейки, че никога няма да я остави. Заедно щяха да се разхождат из полето, без на Ройс да се налага да се оглежда през рамо. Щяха да си имат деца, които той щеше да наблюдава как растат. Щеше да се задоволи да остарее рамо до рамо с Гуен.

Той търчеше към нея. Не помнеше да е заповядал на краката си да се раздвижат, а ето че те го носеха напред. Ройс разтвори ръце, за да я прегърне. Внезапно очите ѝ се разтвориха широко, сетне клепачите се притиснаха мъчително. Тя се вцепени и се изви, когато върхът на стрелата цъфна в предната част на тялото ѝ. Кръвта изплиска Ройс.

Тя падна.

— Гуен! — изрева той.

Строполи се на колене и я обърна, за да могат да се виждат. Около нея бързо се разпростираше локва тъмна кръв, напоила снега. Притисна я в ръцете си, притисна я към себе си и махна косата от лицето ѝ. С треперещи ръце разкъса вървите. Махна запушалката, която бе подгизнала с кръв.

Тя се задави.

— Р-ройс — замъчи се да заговори. — Ройс... любими...

— Тихо — каза ѝ той. — Всичко ще бъде наред. Ще намеря лекар. Ще се погрижа за теб. Ще сключим брак веднага. Никакво чакане. Кълна се!

— Не — тя поклати глава в ръцете му. — Не ми трябва... лекар.

Той обърса кръвта от устните ѝ и повдигна главата ѝ, докато очите ѝ се мъчеха да не изгубят фокус.

Ръката ѝ потръпна, когато тя се опита да докосне лицето му.

— Не плачи — каза тя.

До този момент дори не бе осъзнал това. Сълзите му капеха върху лицето ѝ, примесвайки се с кървавата ивица от ъгълчето на устата ѝ.

Това не може да е истина, крещеше съзнанието му. Ще избягаме заедно. Колата е готова!

Потръпна, сякаш щеше да се разчупи на две.

— Не ме оставяй, Гуен. Обичам те. Моля те, не ме оставяй.

— Всичко е наред, Р-ройс... Не виждаш ли?

— Не, не е. Не е! — гласът му секна. Преглътна мъчително. — Как може да е наред? Ти ме напускаш и това е наред?

Тя се сгърчи в ръцете му. Очите ѝ се затвориха, закашля се отново. Когато клепачите ѝ отново се повдигнаха, гърдите ѝ се бореха за глътка въздух. От гърлото ѝ се изтръгна клокочене.

— Това е разклонът в линията на живота ти — успя да каже тя с отслабнал глас, хрипкав шепот. — Достигна го... смъртта на един от най-обичните ти хора. Само дето съм грешала... сбърках. Не е бил Ейдриън... а аз... през цялото време.

— Да — проплака той, целувайки я по челото.

— И какво ти казах за това? Какво казах? Помниш ли?

— Каза... каза, че си щяла да умреш щастлива, ако това било истина.

Тя го изгледа нежно, но очите ѝ започваха да блуждаят.

— Не те виждам, Ройс. Тъмно е. Не виждам в тъмното като теб. Страх ме е.

Той стисна ръката ѝ.

— Тук съм, Гуен. Точно до теб съм.

— Ройс, чуй ме. Трябва да продължиш — каза тя с внезапна настойчивост в гласа си. — Не се пускай. Да не си посмял да се пуснеш. Чуваш ли ме? Слушаш ли ме, Ройс Мелбърн? Не се отказвай, Ройс. Моля те... подай ми ръка. Дай ми ръката си.

Той я стисна по-силно.

— Тук съм Гуен. И няма да го сторя. Никога.

— Обещай ми. Трябва да ми обещаеш. Моля те, Ройс.

— Обещавам — каза ѝ той.

— Обичам те, Ройс. Не забравяй... не се отказвай...

— Обичам те.

— Не... се...

Тялото ѝ се сгърчи отново. Тя се замъчи да си поеме дъх, вцепени се в ръцете му, сетне бавно... постепенно... се отпусна. Главата ѝ се наклони назад. Притискайки я силно към гърдите си, той я целуна по лицето. Гуен си бе отишла и Ройс беше сам.

* * *

Амилия, Бректън, Ейдриън и Ариста стигнаха до портите на Колнора, повели отряд от тридесет конника. Те бяха подбрани от северната имперска армия и включваха най-добрите Бректънови войници. Повечето от тях бяха обсаждали Дрондил Филдс само преди седмици. Тези не бяха синовете на графове и херцози. Не носеха пищни нагръдници. Бяха сурови, закалени в бран мъже, които усъвършенстваха уменията си на бойното поле.

След изчезването на Модина, Амилия се бе намерила в сюрреалистичната позиция на имперски стюард. Някогашната миячка на чинии сега ръководеше империя. Опитваше се да не мисли за това. За разлика от Модина, не произхождаше от Новрон. Нямаше потекло, на което да се опре. И си нямаше представа колко време остава, преди властта, позицията и вероятно животът ѝ да приключат.

Нямаше си и идея какво да прави, но за нейно облекчение сър Бректън бе събрал хората си и положил клетва да намери императрицата. Когато сър Ейдриън и Ариста бяха предложили да се присъединят, Амилия също реши да отиде. Не можеше да остане в двореца. Не знаеше как да ръководи, така че остави Нимбус да се разпорежда. Ако не откриеше Модина, нямаше да има смисъл да се връща. Трябваше да я намерят.

— Отворете портите! — викна сър Бректън към стражевата кула над стената.

— Отварят се призори — отвърна някой отгоре.

— Аз съм сър Бректън, главнокомандващ имперските войски, поел на жизненоважна мисия за Нейно Високопреосвещенство. Настоявам да отворите незабавно!

— А аз съм пазител, комуто са дадени стриктни заповеди да държи портите затворени от здрач до зори. Елате на разсъмване.

— Какво ще правим? — запита Амилия, борейки се със заплашващата да я погълне паника. Животът на императрицата бе заложен на карта, а те трябваше да се молят на някакъв глупак зад портите.

Бректън скочи от седлото.

— Бихме могли да направим стълби от дървесни клони и да се покатерим през стените. Или бихме могли да построим таран...

— Нямаме време за това — прекъсна го Ейдриън. — Пълнолуние е. Ройс извършва размяната на Лангдънския мост. Трябва

да влезем и да достигнем моста незабавно!

— Всичко това е по ваша вина — изстреля Амилия, трясеща се от гняв. — Ваша и на *приятеля* ви. Първо се опитвате да убиете сър Бректън, а сега той отвлече Модина.

Бректън пое ръката ѝ.

— Макар да разполагаше със силата да го стори, сър Ейдриън не ме уби. Той не е отговорен за действията на своя другар. Опитва се да ни помогне.

Амилия избърса сълзи и кимна. Не знаеше какво да прави. Не беше военачалник. Само едно обикновено селско девойче, което благородниците скоро щяха да екзекутират. Всичко бе тъй безнадеждно. Ариста беше единствената, която не изглеждаше разочарована.

Принцесата напяваше.

Слязла от коня, тя бе затворила очи и протегнала ръце. Пръстите ѝ описваха деликатни движения из въздуха, а от гърлото ѝ се носеше тиха вибрация. Звукът не приличаше на песен. Нямаше отчетлива мелодия, а с усилването на гласа ѝ въздухът сякаш натежа. Нов напев. Портите ѝ отговориха. Дъските се разтресоха по подобие на настръхнал от студ човек. Пантите се разклатиха, а в стените край тях плъзнаха пукнатини. Ариста спря да напява. Портата спря да се тресе. Сетне, повишавайки рязко глас, тя изрече неразбираема дума, при звука на която портата се пръсна, посипвайки трески по снега.

* * *

Модина опита въжетата около китките си, но движението само накара вървите да се впият по-дълбоко в месата ѝ. Мерик Мариус и още двама, които не разпознаваше, я завлякоха в близък склад. Салдур имаше привилегията да крачи свободно. Постройката бе мрачна, изоставена и силно нуждаеща се от ремонт. Изпочупени прозорци щедро допускаха снега, който лазеше по дъските. Окъсани чували и късове стъкло му правеха компания.

— Отлично, момчето ми, отлично — обърна се Салдур към Мерик, докато друг мъж освобождаваше ръцете му. — Ще изпълня обещанието си да те възнаградя богато. Ти...

— Млъкни — рязко нареди Мерик. — Заведи и двамата горе.

Един от мъжете нарами Модина като чувал с брашно и се заизкачва по стълбите.

— Не разбирам — рече Салдур, докато другият непознат учтиво го подканяше да се изкачи.

— Нещата не са приключили — отговори Мариус. — ДеЛанси е мъртва. Нямах си представа какво означава това. Везните са уравновесени. Демонът е на свобода.

Продължи да говори, но Модина бе отнесена по-нагоре и гласът му утихна. Мъжът я захвърли в една празна стая на третия етаж. Измъкна връв от джоба си и здраво пристегна глезените ѝ. Сетне се приближи до счупения прозорец и надникна.

По лицето му падна лунна светлина. Той беше нисък здравеняк с груба брада и плосък нос. Носеше тъмна гугла, но очите на Модина се бяха фокусирали върху колана му, от който висяха два кинжала. Той приклепна на едно коляно, оглеждайки улицата.

— Мирувай, малката — промърмори той, — или ще трябва да ти прережа гърлото.

* * *

С треперещи ръце Ройс положи безжизненото тяло на Гуен край моста. Затвори очите ѝ и за последно целуна устните ѝ. Нежно скръствайки ръцете ѝ, той я покри с грубото наметало — сякаш я слагаше да спи. Не можеше да се насили да покрие лицето ѝ. Дълго време се взираше в него, усмихнато дори и в смъртта.

Загърбвайки я, той се изправи. Несъзнателно прекоси моста.

— Спри на място, Ройс! — викна Мерик, когато другият вече бе прекосил моста.

По ъгъла на звука Ройс определи, че Мариус се намира на втория етаж.

— Всички от долните врати и прозорци са запечатани. При императрицата съм поставил човек с кинжал на гърлото ѝ.

Ройс не му обърна внимание. Ловко подскочи на най-близката лампа, строшавайки я, за да угаси пламъка. Повтори това още два пъти, потапяйки мястото в мрак.

— Говоря сериозно, Ройс — отново викна Мерик. Долавящата се в гласа му паника издаваше, че вече не вижда стария си партньор. — Не прави грешката да убиеш още една невинна жена.

Ройс откъсна долната част на плаща си и го напои в резервоара на лампата. Сетне се приближи до склада.

— Не можеш да ме стигнеш, без да я убиеш! — викна отново Мерик. — Отстъпи там, където да мога да те виждам.

Ройс започна да навлажнява стените с масло.

— По дяволите, Ройс. Не бях аз. Не съм я убил.

Ройс запали напоения плат и го мушна под вратата. Дървото беше старо и сухо, пламъците лакомо го ухапаха. Зимният вятър също допринесе, раздухвайки ги по стените.

— Какво правиш? — долетя гласът на Салдур, изпълнен с ужас. — Мариус, направи нещо. Заплаши да прережеш гърлото на Модина, ако той...

— Сторих го, идиоте! Не се интересува от императрицата. Ще избие всички ни! — изкрещя Мерик Мариус.

Пламъците се разпростряха бързо. Ройс отиде за още масло, за да разшири огъня. Външността на склада лумна, огнените стени се издигнаха нагоре. Ройс отстъпи назад и загледа как постройката гори. Чувстваше горещината върху лицето си.

Отвътре долитаха гласове, борещи се да бъдат чути над пукота на огъня. Ройс зачака, гледайки как четирилистният знак изгаря.

Не след дълго първият мъж скочи от втория етаж. Приземи се сносно, ала Ройс моментално се нахвърли отгоре му. Пламъците проблеснаха върху Алвърстоун. Мъжът изкрещя, но Ройс не бързаше. Преряза сухожилията в краката му, така че онзи да не си тръгне преждевременно. Сетне се настани на гърдите му и започна да реже пръстите му. Отдавна не бе разпарчетосвал някого с кинжала си. Удивляваше се колко чисто бялото острие разрязваше хрущяли и дори кости. Забелязвайки нов скачащ, остави първия да кърви. Този летеше от третия етаж. Приземи се с лошо костеливо пропукване.

— Не! — викна мъжът, опитвайки се да пролази надалеч. Ройс отново се прояви като бавен и методичен. Падналият виеше с всяко прорязване. Когато мъжът застина, Ройс извади сърцето му. Изправи се, подгизнал от кръв, оцапала дясната му ръка чак до лакътя, и хвърли органа през прозореца, от който безсърдечният бе скочил.

— Ти си наред, Салдур — подигра се той. — Нямам търпение да видя дали действително имаш такава.

Отговор не последва.

С периферното си зрение Ройс зърна тъмна фигура да се движи край задната част на склада. Мерик бе едва забележим в танцуващите сенки. Ройс предположи, че той планира да се скрие под моста, където гилдичарите причакваха жертви. Остави Салдур да изгори. Огънят вече бе обгърнал изцяло втория етаж. Бе само въпрос на време. Единственият изход за регента щеше да е да скочи, а мъж на неговата възраст нямаше да се справи добре в скок от третия етаж на замръзналата земя.

Ройс се впусна след Мерик, който изостави прикриването, за да се втурне с всички сили. Ройс бързо стопи разстоянието помежду им. Мерик се отказа по средата на моста. Обърна се, изтеглил кинжал, с плувнало в саждива пот лице.

— Не съм я убил — викна той.

Ройс не отговори. Бързо преодоля оставащото разстояние и атакува. Белият кинжал се стрелна като змия. Мерик избегна първия замах, но обратният удар посече гърдата му.

— Чуй ме — каза Мерик, все още отстъпвайки назад. — Защо ми е да я убивам? *Познаваш* ме! Нима мислиш, че не знаех, че тя беше моята застраховка? *Някога* виждал ли си ме да правя нещо толкова глупаво? Просто се запитай — защо ми е да правя подобно нещо? Какво ще спечеля? Мисли, Ройс, мисли. Каква причина бих имал да я убивам?

— Същата, заради която ще те убия — мъст.

Ройс нанесе удар. Мерик се опита да отскочи, но бе прекалено бавен. Щеше да умре незабавно, ако Ройс се бе прицелил в сърцето или гърлото. Вместо това Алвърстоун потъна в дясното му рамо.

Раната бе дълбока и Мерик изтърва оръжието си.

— *В това няма логика!* — изпищя Мерик. — Няма нищо общо с Джейд. Ако исках отмъщение, щях да съм те убил преди години. Исках само Салдур и императрицата. Нямаше да я нараня. Бяхме се помирили, Ройс. Сериозно предлагам да заработим заедно отново. Не сме врагове. Не прави същата грешка като мен. Ти беше подлъган, когато уби Джейд, но аз не можех да разбера това — не исках. Сега някой ми причинява същото. Изигран съм, не виждаш ли? Точно както

и ти. Използвай мозъка си. Ако имах лък, щях ли да те оставя да подпалиш склада? Не бях аз. Беше някой друг.

Ройс театрално се огледа.

— Странно, не виждам други.

Скочи отново. Мерик отстъпи и петата му докосна перилата на моста.

— Няма вече място.

— По дяволите, Ройс, трябва да ми повярваш. Никога не бих убил Гуен. Кълна ти се, не бях аз!

— Вярвам ти — каза Ройс. — Просто не ми пука.

Заби Алвърстоун в гърдите на Мерик.

Мариус се олюля. Ръцете му намериха единственото нещо, което можеше да сграбчи, и двамата с Ройс паднаха през ръба.

* * *

Ейдриън не изчака останалите. Веднага пришпори коня си и се понесе към реката. Злонамерен се хлъзна по снега и едва не падна, когато сви край ъгъла пред Лангдънския мост. Складът в другия му край гореше като гигантска факла. Уличните лампи около него бяха угаснали. Железните лебеди от тази страна на моста сияеха в оранжево, хвърляйки трептящи сенки — тънки, мрачни, танцуващи копия, потъващи в снега.

Ейдриън я видя да лежи до ръба на моста.

— Мили Марибор, не! — притича до Гуен. Снежинки се бяха заплели в дългите ѝ мигли. Допря ухо до гърдите ѝ. Беше мъртва.

— *В това няма логика!* — изкрещя някой. Поглеждайки натам, той ги видя на най-високата част. Ройс бе притиснал Мерик до ръба. Мерик беше наранен, невъоръжен и крещящ. Скачайки на крака, Ейдриън затича напред, хлъзгайки се по снега. Само от няколко крачки видя как Ройс наръгва Мариус и сетне двамата политат в реката.

Хвана се за перилата и надникна. Сърцето му лупаше бясно. Далеч отдолу Бернум се чернееше като линия, начупена от лунни експлозии на местата, където водата се пръсваше в скалите. Видя нещо черно да лети във въздуха. Миг по-късно то раздра водната повърхност.

* * *

Ариста протегна пръсти и се покатери обратно на седлото си. Бректън също яхна коня си и отиде напред, за да говори с викащите пазачи. Ейдриън вече бе потънал из виещите се улички.

Никой не спомена пръснатата се порта.

Без Ейдриън, който да ги напътства, сър Бректън поведе отряда из Колнора. Прекосяваха Бернум по Уарполския мост, когато видяха пламналия склад при един мост по-надолу по реката, указващ целта им. Вместо да се върне назад, Бректън продължи по моста, повеждайки ги към склада. Така прекосиха чудовищните пламъци.

Сградата бе истински ад. Огънят хипнотизираше Ариста. Огромни огнени стълбове се протягаха към небето. Източната стена се сви и отчасти срути, засипвайки снега с куп пламтящи отломки. От назъбените прозорци се виеше бял дим. Недалечен дъб бе прихванал пламъците, сгърчил клони като гигантска факла.

Ариста чу женски вик.

— Това е Модина! — изпищя Амилия, дърпайки толкова силно юздите си, че животното тръсна глава и отстъпи назад. — *Тя е вътре!*

Сър Бректън и неколцина от хората му скочиха от седлата и се втурнаха към прага. Разбиха залостената врата, но жегата ги принуди да отстъпят. Бректън си сложи качулката и понечи да влезе.

— Спрете! — викна Ариста, слизайки от коня.

Рицарят се поколеба.

— Ще умрете, преди да я достигнете. Аз ще ида.

— Но... — поде Бректън, сетне спря. Потривайки брадичка, той погледна към огъня, сетне насочи поглед към Ариста. — Можете ли да я спасите?

Ариста поклати глава.

— Не зная. Никога не съм опитвала преди, но аз имам по-голям шанс. Просто дръжте останалите настрана.

Спусна ръкавите на Есрахаддоновата роба и се загърна, пристъпвайки сред пламъците. С вълнение осъзна, че може да предвижда движенията на огъня. Пламъците се движеха като живо същество. Изсушаваше и поглъщаше старата дървесина като лаком

звяр. Бе гладен, тормозен от неутолим ищах и безгранична алчност. Приближавайки се, тя усети, че е забелязана. Огънят я пожела.

Не, каза му тя. Яж дървото. Остави ме.

Огънят просъска.

Остави ме или ще те угася.

Ариста знаеше, че може да предизвика дъжд, дори вихрушка, но дъждът щеше да отнеме прекалено много време, а вятърът щеше да срути постройката. Може би имаше начин да унищожи огъня, но не бе сигурна как точно да го стори, а Модина не можеше да чака.

Огънят заискри. Тя усети как елементалното му око се извъръща. Пое сред пламъците и дима. Всичко около нея гореше. Въздухът се мяташе из пожара и принцесата се намери насред теченията му.

Намирайки овъглените стълби, Ариста внимателно се заизкачва. Под нея дъските се разцепваха и пропукваха. Защитена от робата на Есрахаддон, тя усещаше топлината, но поражения нямаше. Вдишаният през плата въздух бе свеж и хладен.

— Благодаря ти, Есра — промърмори тя, проправяйки си път през гъстия дим.

Някъде отгоре дочу задавен вик. На третия етаж намери Модина. Императрицата се намираше в средата на малка стаичка, ръцете и краката ѝ бяха вързани. Огънят бе зает да пирува със сухото дърво в другия край на стаята и не обръщаше внимание на по-новите дъски на пода. Търчейки по гредите, той гризеше с вълча наслада.

— Няма много време — каза принцесата, хвърляйки поглед нагоре. — Можеш ли да вървиш?

— Да — отвърна Модина.

Ариста се прокле, задето не е взела кинжал, докато се мъчеше да отвърже ръцете на императрицата. Веднъж освободила ги, двете се заеха с краката.

Модина кашляше и се давеше. Ариста свали робата. Моментално непоносимата горещина я удари. Уви одеждата около раменете им като килим и притисна единия ръкав към носа си.

— Дишай през нея — надвика рева на пламъците.

Двете жени заслизаха заедно. Ариста държеше огъня под око и го заплашваше, когато той се приближеше прекалено близо. Грета се разцепи над главите им с гръмотевичен пукот. Сградата се разтърси.

Стъпалото под Ариста поддаде. Модина я дръпна тъкмо навреме, за да спаси принцесата от двуетажно падане.

— Трябва да сме благодарни на тъмницата, че не си особено тежка — каза Модина през ръкава. Стигнаха долния етаж и заедно изтичаха навън. Щом императрицата се появи, Амилия я прегърна силно.

— В сградата има още хора — обяви сър Бректън. — В онзи прозорец откроя.

— Помощ! — проплака Салдур. — Помогнете ми!

Неколцина погледнаха към Ариста, но тя не помръдна.

— Помогнете ми! — изпищя той.

Принцесата отстъпи назад, за да погледне по-добре. Старецът плачеше. По лицето му бе изписан ужас.

— Ариста! — примоли се той, виждайки я. — В името на Новрон... помогни ми, дете.

— Срамота — викна тя в отговор, — че *Хилфред* не е тук да те спаси.

Разнесе се ново гръмко пращане и очите на Салдур се изпълниха с паника. Сграбчи перваза и се вкопчи в него, когато подът под нозете му изчезна. Пръстите му поддадоха. С предсмъртен писък, Морис Салдур, бивш епископ на нифронската църква, сърегент и архитект на Новата империя, изчезна сред пламъците.

* * *

Ейдриън се бе привел над моста и оглеждаше реката. Очите му се задържаха на мястото, където тялото бе изчезнало във водата. Повей на вятъра развя познато наметало изпод моста.

Сърцето му заби по-бързо при вида на четири пръста, вкопчили се под свода. Уви крака около стълба и се надвеси още повече. Малко не му достигаше. Ройс се беше хванал за моста с лявата си ръка, а краката му се поклащаха над реката.

— Ройс! — викна Ейдриън.

Партньорът му не вдигна глава.

— Ройс... по дяволите, погледни ме!

Ройс продължаваше да се взира в шумящите води, а вятърът развяваше наметалото му като пречупените криле на птица.

— Ройс, не мога да те стигна! — викна Ейдриън, протягайки ръка към приятеля си. — Трябва да ми помогнеш. Протегни другата си ръка, за да мога да те издърпам.

Пауза.

— Мерик е мъртъв — тихо каза Ройс.

— Зная.

— Гуен е мъртва.

Ейдриън се поколеба.

— Да.

— Аз... изгорих Модина жива.

— По дяволите, Ройс, това няма значение! Моля те, погледни ме.

Бавно, Ройс издигна глава. Качулката му се отметна, по бузите му се стичаха сълзи. Не погледна Ейдриън в очите.

— Не го прави! — викна приятелят му.

— Вече... нищо не ми е останало — промърмори Ройс, вятърът едва не задигнал и тези му думи. — Не...

— Ройс, чуй ме. Трябва да продължиш. Не се пускай. Да не си посмял да се пуснеш. Чуваш ли ме? Слушаш ли ме, Ройс Мелбърн? Не се отказвай, Ройс. Моля те... подай ми ръка. Дай ми ръката си!

Ройс рязко повдигна глава. Очите му намериха Ейдриън и в тях имаше любопитно пламъче.

— Какво... какво каза?

— Казах, че не мога да те стигна. Трябва да ми помогнеш.

Ейдриън протегна ръка.

Ройс прибра Алвърстоун в ножницата и се залюля. Инерцията тласна десницата му нагоре. Партньорът му го хвана и го издърпа на моста.

РЕЧНИК НА ИМЕНА, МЕСТА И ТЕРМИНИ

Аврин: централна и най-силна от четирите Апеладорнски нации, разположена между Трент и Делгос.

Адуайт: рицар и поет, автор на „Песента на Берингър“.

Адълайн: кралица на Олбърн, съпруга на крал Арманд; синове: Рудолф и Хектор; дъщеря: Беатрис.

Акуеста: столица на бившето кралство Уоррик, понастоящем седалище на Новата империя.

Албърт Уинслоу: виконт, използван от Ририя за свързка с благородниците.

Алвърстоун: кинжалът на Ройс.

Амилия: дъщеря на майстор на карети от Тарин дол, секретарка на Модина.

Амитър: втората съпруга на крал Урит, сестра на Андроус, убита от империалистите.

Ана: камериерка на императрица Модина.

Андроус Билът: вицекрал на Ратибор, убил крал Урит, кралица Амитър и децата им.

Апеладорн: четирите човешки нации: Трент, Аврин, Делгос и Калис.

Ариста Есендън: сестра на Олрик, дъщеря на Амрат, принцеса и посланик на Меленгар, водач на Ратиборското въстание, бивш временен кмет на Ратибор, затворена в Акуеста след опит да освободи Дигън Гаунт; Вещицата от Меленгар.

Аркадиус Винтариус Латимър: професор по магия в университета Шеридън.

Арманд, крал: владетелят на Олбърн; синове: Рудолф и Хектор; дъщеря: Беатрис.

Арчибалд „Арчи“ Белънтайн: граф на Чадуик, комуто била обещана провинция Меленгар в замяна на верността към Новата империя; влюбен в императрица Модина, командващ със Бректън.

Ба Ран Гхазел: морските гоблини.

Беатрис: принцеса на Олбърн, дъщеря на крал Арманд, сестра на Рудолф и Хектор.

Бейли: странноприемница в Акуеста, в която Ририя отседат.

Белстрадови: благородническа фамилия от Чадуик; представители: сър Бректън, Уесли.

Белънтайн: властващата в Чадуик династия.

Бендълтън: готвач в новопостроеното Уиндско абатство.

Бернум: река, разделяща град Колнора на две.

Бернумски възвишения: богат квартал в Колнора.

Бидингс: канцлер в имперския палат.

Битката при РаМар: кърваво сражение, в което Ейдриън взел участие.

Блекуотър: фамилното име на Ейдриън и баща му Данбъри.

Блитин: замък в Олбърн.

Ботуикови: селско семейство от Далгрин; баща: Ръсел; майка: Лина; близки на Тракия.

Бранд: безпризорно хлапе от Акуеста, част от бандата на Елбрайт.

Бректън: сър Бректън Белстрад, син на лорд Белстрад, брат на Уесли, главнокомандващ на северната имперска армия, рицар на Чадуик, според мнозина най-добрият рицар в Аврин.

Бърнард: камерхер в имперския дворец.

Венлин: патриарх на нифронската църква по времето на разпада на Старата империя.

Винсънт, крал: владетелят на Маранон, съпруг на кралица Регина.

Галевир: река, бележеща южната граница на Меленгар с кралство Уоррик.

Галиен: покоен архиепископ на нифронската църква.

Гилбърт, сър: рицар от Маранон, приятел на Муртас и Елгар.

Гленморган: 326 години след сриването на Новронската империя, този жител на Гхент обединил четирите нации на Апеладорн; основател на университета Шеридън; създател на големия път, свързал севера и юга; построил замъка в Ерванон (от който е останала само Короносната кула).

Гленморган II: син на Гленморган. След смъртта на баща си младият неопитен император разчитал на духовниците да му помогнат

в управлението на империята. Те от своя страна го накарали да делегира огромни правомощия на църквата и лоялните на нея благородници. Тези аристократи се противопоставяли на защитаването на Делгос срещу нападенията от Ба Ран Гхазел в Калис и от Дакка, твърдейки, че заплахата ще увеличи делгоската зависимост от империята.

Гленморган III: внук на Гленморган. Малко след поемането на властта опитал да възстанови контрола над кралството на дядо си, като повел армия срещу силите на гоблините, достигнали югоизточен Аврин. Разгромил ги в битката при Вайлън Хилс и обявил намеренията си да се притече на помощ на Тур Дел Фур. Страхувайки се от нарастващата му мощ, на шестата година от управлението му неговите благородници го предали и го затворили в замъка Блитин. Църквата го обвинила в ерес и бил екзекутиран. Това довело до разпада на т.н. империя на стюарда. По-късно църквата заявила, че била заблудена от благородниците и анатемосала мнозина от тях, повечето от които приключили по неприятен начин живота си.

Глъстън: провинция в северната част на Уоррик, граничеща с река Галевир, управлявана от маркиз Ланаклин, завладяна от Новата империя.

Гуен ДеЛанси: калианска проститутка, любима на Ройс, собственичка на публичен дом и кръчма в Медфорд.

Гутария: таен нифронски затвор, в който Есрахаддон пролежал близо хилядолетие.

Гхазел: джуджешко название на гоблините.

Гхент: кралство под ръководството на нифронската църква, част от Новата империя.

Далгрен: затънтено селце край брега на река Нидвалден, родно място на Тракия, нападнато от гиларабрин.

Данбъри Блекуотър: баща на Ейдриън.

Дариус Серет: основател на ордена на рицарите серети.

Делгос: една от четирите нации в Апеладорн. Единствена република. Вдигнала се срещу империята на стюарда след убийството на Гленморган III и оцеляла от нападението на Ба Ран Гхазел без съдействие от империята.

ДеЛур: богатата колнорска търговска фамилия; баща: Корнелиус; син: Космос.

Джаспър: плъх в имперската тъмница.

Джейд: любимата на Мерик Мариус, която Ройс убил погрешка.

Дженкинс: слуга на Мерик Мариус.

Джерълд Бейниф: главният телохранител на императрица Модина, семеен приятел на Белстрадови.

Джоузефин, кралица: съпругата на крал Фредрик от Галеаннон.

Дигън Гаунт: водач на националистите, брат на Миранда, Наследник на Новрон, затворен в Акуеста.

Диксън Тафт: управител и собственик на „Розата и бодилът“ в Медфорд, изгубил ръка в Медфордската битка.

Добс: прислужник на Мерик Мариус.

Долният квартал: бедняшкият район на Медфорд.

Дрондил Филдс: замъкът на граф Пикъринг, някогашното седалище на властта в Меленгар.

Дънмор: най-младото кралство в Аврин, управлявано от крал Росурт, част от Новата империя.

Дърмонт, лорд: генерал на южната имперска армия, убит в Ратиборската битка.

Едит Мон: главна прислужница в имперския дворец.

Еербус: баща на боговете, наричан още Кайл.

Ейдриън Блекуотър: едната половина на Ририя, опитен боец.

Елан: светът.

Елбрайт: безпризорно хлапе от Акуеста, главатар на малка банда: Майнс, Бранд и Кайн; прякор: Старецът.

Елгар, сър: рицар от Галеаннон, приятел на Гилбърт и Муртас.

Емъри Дорн: млад ратиборски революционер, влюбен в Ариста, убит във въстанието.

Ерванон: град в северен Гхент, дом на патриарха на нифронската църква; някогашна столица на Империята на стюарда.

Бриван: елфическа империя.

Есендън: управляващата в Меленгар династия.

Есрахаддон: магьосник, обвинен за разрухата на Старата империя, затворен в Гутария, убит от Мерик Мариус.

Женвиев „Джени“ Харгрейв: херцогиня на Рочел, съпруга на Леополд, покровител на Ририя.

Замъкът на четирите вихъра: свърталището на Ерандабон Гайл в Калис.

Зефир: нов монах в Уиндското абатство, много добър илюстратор.

Зимният фестивал: зимен празник, продължаващ няколко дни, приключващ със Средата на зимата — най-късият ден в годината.

Злонамерен: конят на сър Ейдриън.

Ибис Тинли: главният готвач в имперския палат.

Изкуството: магия, отбягвана заради суеверие.

Изумрудената буря: имперски кораб, на борда на който Ройс и Ейдриън служат.

Кавалерски код: осемте добродетели, към които трябва да се стреми всеки рицар.

Кайл: името, под което Еребус вършел добрини на земята.

Кайн: безпризорен от Акуеста, най-добрият джебчия в бандата на Елбрайт, приятел на Майнс.

Калис: най-югоизточна от четирите нации в Апеладорн, смятана за екзотична, в постоянен конфликт с Ба Ран Гхазел.

Килнар: град в южен Ренидд.

Кноб: пекар в имперския дворец.

Колнора: най-голям и най-богат град в Аврин, занимаващ се с търговия, разраснал се от кръстопътна спирка за отдих.

Конспирацията за короната: пиеса, създадена по действителен случай; проследява събитията около убийството на крал Амрат.

Корнелиус ДеЛур: богат търговец, за когото се носят слухове, че подкрепя финансово националистите и е замесен в черния пазар; баща на Космос.

Короносната кула: дом на патриарха в Ерванон.

Космос Себастиан ДеЛур: наричан още Бижутото, син на Корнелиус, глава на Диаманта.

Кървава седмица: период от годината, в който биват колени невъзможните за отглеждане животни.

Лангднъският мост: мост в град Колнора, украсен с красиви лампи във формата на лебеди.

Ланис Етелред: регент на Новата империя, бивш крал на Уоррик.

Леополд „Лио“ Харгрейв: херцог на Рочел, съпруг на Женвиев.

Летен фестивал: празник в средата на лятото, честван с пикници и турнири.

Лийф: касапин и помощник-готвач в имперския дворец.

Лина Ботуик: съпруга на Ръсел Ботуик от Далгрен, майка на Тад.

Луис Гай: страж на нифронската църква.

Магнус: джудже, убило крал Амрат, саботирало кулата на Ариста, открило вход в Авемпарта, участвало в преизграждането на Уиндското абатство, обсебено от кинжала на Ройс — Алвърстоун.

Майнс: сирак от Акуеста, най-добрият приятел на Кайн, влюбен в императрица Модина.

Майрън Ланаклин: изключително начетен монах от Уиндското абатство с фотографска памет и слабост към коне.

Маранон: кралство в Аврин, управлявано от Винсънт и Регина.

Медфордската битка: сражение, състояло се при делото на Ариста.

Мей: дама, към която виконт Албърт Уинслоу проявява интерес.

Мейсън Грамън: ковач, загинал в Медфордската битка.

Меленгар: кралство в Аврин, управлявано от Олрик Есендън, единственото независимо от Новата империя.

Мерик Мариус: бивш член на Диаманта с прякор Кътър, гений, бивш най-добър приятел на Ройс, убил Есрахаддон, планирал завземането на Тур Дел Фур.

Мишка: сивата кобила на Ройс, кръстена от Тракия.

Модина: императрица на Новата империя, провъзгласена за Наследник на Новрон, преди известна като Тракия Ууд от село Далгрен.

Монтмърси: любимото вино на Ройс.

Морис „Саули“ Салдур: бивш епископ на Медфорд, бивш приятел на рода Есендън, сърегент на Новата империя.

Моувин Пикъринг: телохранител на крал Олрик Есендън, най-големият син на граф Пикъринг, понесъл тежко смъртта на брат си Фанън.

Муриел: богинята на природата, дъщеря на Еребус, майка на Уберлин.

Муртас, сър: олбърнски рицар, син на графа на Фентин, приятел на Гилбърт и Елгар.

Мъртън, монсеньор: духовник от Гхент, разговарящ с Марибор.

Напаст Ръфъсова: прозвище на гиларабина, убит от Тракия.

Нимбус: ментор на императрицата, помощник на Амилия, родом от Вернес.

Нипър: млад кухненски прислужник в имперския палат.

Нифронска църква: почитащите Марибор и Новрон.

Новата империя: втората империя, обединила повечето човешки кралства, ръководена от императрица Модина Новронска, управлявана от сърегентите Етелред и Салдур.

Новрон: спасител на човечеството, син на бога Марибор; полубог, който сразил армиите на елфите във Великите Елфически войни; основател на Новронската империя; градител на Персепликуис.

Олбърн: кралство в Аврин, управлявано от крал Арманд и кралица Адълайн.

Олрик Брендън Есендън, крал: член на управляващата Меленгар династия, син на Амрат, брат на Ариста.

Пазител на Наследника: тешлорски рицар, телохранител на императора.

Персепликуис: древната столица на Новронската империя, наречена на съпругата на Новрон.

Персефона: съпругата на Новрон.

Пикъринг: меленгарски благороднически род, прословут с фехтовалните си умения.

Площад на благородниците: заможен район в Медфорд.

По: помощник-готвач на борда на „Изумрудената буря“, служител на Мерик Мариус.

Предателство в Медфорд: имперската версия на „Конспирацията за короната“.

Пърси Брага: ерцхерцог, главен канцлер на Меленгар, вуйчо на Олрик и Ариста, замислил смъртта на крал Амрат, убит от граф Пикъринг.

Ратиборската битка: бунт срещу империалистите.

Регина: съпругата на Винсът, кралица на Маранон.

Рениан: някогашен приятел на Майрън, починал като дете.

Ренуик: оръженосецът на сър Ейдриън.

Рин: полуелф, помогнал за спасяването на крал Олрик от барон Трумбул.

Ририя: двама (елфически), екип или съюз; Ройс и Ейдриън.

Розата и бодилът: кръчма в Медфорд, собственост на Гуен ДеЛанси.

Ройс Мелбърн: едната половина на Ририя, полуелф.

Росуорт, крал: владетел на Дънмор, съпруг на Фреда.

Рудолф, принц: син на крал Арманд, брат на Беатрис и Хектор.

Рупърт, крал: неомъженият владетел на Ренидд.

Ръсел Ботуик: беден селянин от Далгрен.

Ръфъс: безмилостен северен военачалник, избран да стане император на Новата империя, убит от гиларабина при Далгрен.

Серети: нифронски рицари.

Скъпоценна ключалка: джудежка ключалка, която може да бъде отворена със съответстващ скъпоценен камък.

Старата империя: някогашна човешка империя, разпаднала се преди хиляда години след убийството на император Нарейон.

Страж: инквизитор на нифронската църква.

Табард: туника за носене над броня, често украсена с герб.

Тад Ботуик: синът на Лина и Ръсел от Далгрен.

Тарин дол: родното село на Амилия.

Тенент: най-разпространените полустандартни международни пари. Монети от злато, сребро и мед, щамповани със съответния владетелски образ в зависимост от мястото на изсичане.

Тешлори: легендарни рицари на Новронската империя, най-великите воители на всички времена.

Тибит: приятел на Майнс и Кайн, който умрял.

Томас, дякон: свещеник от село Далгрен, първи провъзгласил Тракия за императрица.

Трент: северни планински кралства, които все още не са под контрола на Новата империя.

Уберлин: богът на даките и на Гхазел, син на Еребус и дъщеря му Муриел.

Убийцата: ястребът на лейди Женвиев.

Уесли: син на лорд Белстрад, брат на сър Бректън, кадет на борда на „Изумрудената буря“, убит на арената на Замъка на четирите вихъра.

Уоррик: кралство в Аврин, някога управлявано от крал Етелред, сега част от Новата империя.

Фанън Пикъринг: средният син на граф Пикъринг, убит от серети.

Фреда, кралица: кралица на Дънмор, съпруга на крал Росуорт.

Фредрик, крал: владетел на Галеаннон, съпруг на Джоузефин.

Хивенлин: конят на Рин, името му означава „неочакван дар“ на елфически.

Черният диамант: международна гилдия на крадци със седалище Колнора.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.